

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

1001 DARK NIGHTS

COLLECTOR'S
EDITION
INCLUDING
BONUS CONTENT

Rock Chick REAWAKENING

A Rock Chick Novella

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

KRISTEN
ASHLEY

Rock Chick Yeniden Uyanıyor
Bir Rock Chick Romanı
Kristen Ashley tarafından

1001 Karanlık Gece

Rock Chick Yeniden
Uyanıyor Bir Rock Chick
Novellası
Kristen Ashley tarafından

1001 Karanlık Gece

Telif Hakkı 2017 Kristen
Ashley ISBN: 978-1-942299-75-
2

Bonus İçerik Telif Hakkı 2023 Kristen Ashley

Önsöz: Telif Hakkı 2014 M. J. Rose

Evil Eye Concepts, Incorporated tarafından yayınlandı

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı ya da elektronik formda dağıtılamaz. Lütfen yapmayın
Yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmak veya teşvik etmek.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, yerler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve

hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kurumlarla olan benzerlikler yalnızca tesadüfidir.

KİTAP TANITIMI

Rock Chick Yeniden Uyanıyor

Kristen Ashley'den Bir

Rock Chick Romanı

New York Times çoksatan yazarı Kristen Ashley'den Daisy ve Marcus'un uzun zamandır beklenen hikâyesi Rock Chick Reawakening geliyor. Kristen'ın Rock Chick'inin Chick serisi, Rock Chick Reawakening'in hikayesini paylaşıyor

Daisy'yi neredeyse kıracak olan yıkıcı olay, Denver'ın en saygın isimlerinden biri olan Marcus Sloan'ı

Denver yeraltı dünyasının en korkulan suç patronlarından biri olan iş adamı, sonunda kendisinden kalbini çalan kadının kalbini kazanmak için harekete geçer.

KRISTEN ASHLEY HAKKINDA

Kristen Ashley, Gary, Indiana, ABD'de doğdu ve göbek kordonu sarılı olduğu için dünyaya gelirken neredeyse annesini ve kendisini öldürüyordu. boynunda (daha ilk nefesini bile almamışken aksesuar takmaya çalışıyordu!). Annesinin dediğine göre Kristen gitti, annesini odasına geri koydu, annesi Pencereden dışarı baktı ve Gary yanıyordu (Dr. King dört gün önce suikasta uğramıştı). Kristen'in Annesi Dünyanın sonu olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Oldukça dramatik bir başlangıç.

Değişen bir şey yok.

Kristen, Brownsburg, Indiana'da büyüdü ve Denver, Colorado ve İngiltere'nin Batı Ülkesi'nde yaşadı. Bu nedenle, dünyanın dört bir yanında arkadaşları ve ailesi olduğu için çok şanslı. Ailesi (en hafif tabirle) kaçtı (öyle) ama yazmak istediğinizde kaçıklık iyidir. Hepsi birlikte çok büyük bir küçük bir çiftlik kasabasında küçük bir çiftlik. Glenn Miller, The Everly Brothers, REO Speedwagon ve Whitesnake (ve onlara uygun gardıroplar).

Müzik, kıyafet ve sevgi dolu bir evde büyümenin iyi bir yol olduğunu söylemeye gerek yok.

Ve o büyümeye devam ettikçe, daha iyi olmaya devam ediyor.

Kitapları hakkında daha fazla bilgiye
www.kristenashley.net adresinden ulaşabilirsiniz.

Kristen Ashley'den de

Satın almak için tıklayın

Rock Chick Serisi:

Rock Chick

Rock Chick

Kurtarma

Rock Chick Redemption

Rock Chick Renegade

Rock Chick Revenge

Rock Chick Reckoning

Rock Chick Regret

Rock Chick Devrimi

Rock Chick Yeniden

Uyanıyor Rock Chick

Yeniden Doğuyor

The 'Burg Series:

Senin

İçin

Huzur

İçinde

Golden Trail

Gönül Oyunları

The Promise

Hold On

Kaos Serisi:

İçindeki Rüzgârı

Ateşi Sahiplen

Ride Steady

Walk Through Fire

Hatırlanacak Bir Noel Zorlu

Yolculuk

Rüzgar Gibi Vahşi

Ücretsiz

Vahşi Ateş

Vahşi

Rüzgar

Colorado Dağ Serisi:

Kumar Tatlı

Rüyalar

Lady Luck

Breathe

Jagged

Kaleydoskop

Bounty

Rüya Adam Serisi:

Gizemli Adam

Vahşı Adam

Kanun

Adamı

Motosikletli

Adam Sessiz

Adam

Rüya Takım Serisi:

Dream Maker

Dream Chaser

Dream Spinner

Dream Keeper

Dream Bites Yemek Kitabı

Hayal Diyarı Serisi:

En Çılgın Hayaller

Altın Hanedanlık

Fantastik

Kırık Güvercin

Gece Yarısı

Ruhu

Karanlıktaki Gossamer

Bal Serisi:

Derin Uç

En Uzak Kenar

En Büyük Risk

Magdalene Serisi:

Yükselen

İrade

Aradaki Zaman

Ay Işığı ve Motor Yağı Serisi:

The Hookup

Yavaş Yanma

Nehir Yağmuru Serisi:

Tırmanıştan

Sonra Huzurun

Peşinde Sıçrama

Yapmak

Eşleşmeyi Yapmak

Çekme ile

Mücadele Etmek

Üç Seri:

Güneş Gökyüzünden Düşene

Kadar Her Şeyimle

Vahşi ve Özgür

Bitmemiş Kahraman Serisi:

Şövaly

e

Creed

Baskı

nı

Deacon

Sebring

Hayaletler ve Reenkarnasyon Serisi:

Sommersgate House

Lacybourne Malikanesi

Penmort Kalesi

Masal Canlanıyor Şanslı

Yıldızlar

Yükseliş Serisi:

Her Şeyin Başlangıcı Plan

Başlıyor

Sonun Şafağı Yükseliş

Vahşi Batı MC Serisi:

Hala Ayakta

Duman ve Çelik

Misted Pines Serisi:

Sisteki Kız

Ormandaki Kız

Mathilda Serisi:

Mathilda Süper Cadı

Mathilda Süper Cadı, Karanlık Lord'un Yükselişi

Kristen Ashley Yazarının Diğer Kitapları:

Cennet ve

Cehennem

Güvenli Oynuyor

Üç Dilek

Karmaşık

Gevşek Uçlar

Hızlı Şerit

Mükemmel

Birliktelik Gerçek

Olamayacak Kadar

İyi

YAZARDAN TEŞEKKÜR

Liz Berry'ye bu kadar çılgın olduğu için teşekkür etmek istiyorum.

"Bu işi yapmayı düşünüyorum" dediğimde heyecanlandım.

Daisy ve Marcus," 1.001 Karanlık Gece için hangi romanı yazabileceğimi tartışırken. Bu bana sadece Daisy ve Marcus'u keşfetmek ve bu sayfaları yazarken yaşadığım güzelliğı yaşamak için biraz amigo kız tekmesi ve zıplamasıyla ihtiyacım olan itme.

Ve her zaman olduğu gibi, sadece kan değıl pek çok konuda kız kardeşim olan Erika Wynne'e minnettarlığıımı sunuyorum. O her zaman ama her zaman arkamda, yanımda ya da bana bir yol açmaya çalışıyor. işleri benim için kolaylaştırıyor. Nasıl olduğunu ifade etmek imkansız

Buna sahip olmak ne kadar zarif. Ama yazdığım her kitapta, onun bana verdiği kardeşliğın güzelliğinin enginliğinin sadece bir kısmını paylaşmaya çalışıyorum.

DEDİKASYON

Son olarak, bu kitap siz Rock Piliçlerine adanmıştır.

Kim olduğunu biliyorsun.

Kurmama yardım ettiğin hayatı

biliyorsun. Buna ne kadar minnettar

olduğumu biliyorsun.

Daisy ve Marcus'u istediniz ve onları size vermek benim için büyük bir zevk.

Rock on!

Daha fazla 1001 Karanlık Gece yazarını ve onların muhteşem hikayelerini keşfedin...

Keşfetmek için [buraya](#) tıklayın.

[Lara Adrian](#)

[Dylan Allen](#)

[Jennifer L. Armentrout](#)

[Kristen Ashley](#)

[Tessa Bailey](#)

[Sawyer Bennett](#)

[Shayla Black](#)

[Lexi Blake](#)

[Lauren Blakely](#)

[K. Bromberg](#)

[Claire Contreras](#)

[Tina Folsom](#)

[Melissa Foster](#)

[Heather Graham](#)

[Donna Grant](#)

[Liliana Hart](#)

[Larissa Ione](#)

[Alexandra Ivy](#)

[Lorelei James](#)

Darynda Jones
Lisa Renee Jones
Laura Kaye
J. Kenner
Corinne Michaels
Elisabeth Naughton
Laurelin Paige
Carly Phillips
Jennifer Probst
Kristen Proby
C.D. Reiss
Christopher Rice
Carrie Ann Ryan
Kendall Ryan
Kennedy Ryan
Kylie Scott
Jill Shalvis
Gena Showalter
Cherise Sinclair
Susan Stoker
Tijan
Rachel Van Dyken
Skye Warren

Laura Wright
Joanna Wylde
Rebecca Zanetti

Blue Box Press yazarlarını ve muhteşem hikayelerini keşfedin...

Keşfetmek için [buraya](#) tıklayın.

[Jennifer L. Armentrout](#)

[Kristen Ashley](#)

[Xio Axelrod](#)

[Sawyer Bennett](#)

[Steve Berry](#)

[Lexi Blake](#)

[Audrey Carlan](#)

[Robin Covington](#)

[Kaylea Cross](#)

[Jay Crownover](#)

[Avery Flynn](#)

[C. W. Gortner](#)

[KL Grayson](#)

[Cristin Harber](#)

[Lynn Raye Harris](#)

[Liliana Hart](#)

[Larissa Ione](#)

[Suzanne M. Johnson](#)

[Laura Kaye](#)

J. Kenner
Kimberly Kincaid
Gennita Low
Randy Susan Meyers
Corinne Michaels
Monica Murphy .
Carly Phillips
Kristen Proby
Christopher Rice
Lucinda Riley
M.J. Rose
Kennedy Ryan
Cherise Sinclair
Susan Stoker
Rachel Van Dyken
Samantha Young

İÇİNDEKİLER

[Kitap Açıklaması](#)

[Kristen Ashley](#)

[Hakkında Ayrıca](#)

yazan [Kristen Ashley](#)

[Yazarın Teşekkürleri İthaf](#)

[Daha Fazla 1001 Karanlık Gece Yazarını Keşfedin](#)

[Daha Fazla Blue Box Press Yazarını Keşfedin](#)

[Önsöz Prolog](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü](#)

[Bölüm Beşinci](#)

[Bölüm Altıncı](#)

[Bölüm Yedinci](#)

[Bölüm](#)

[Sekizinci](#)

[Bölüm](#)

[Dokuzuncu](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Bölüm](#)

[Epilog Bonus](#)

[İçeriği](#)

[1001 Karanlık Gece Koleksiyonu On'u Keşfedin](#)

[Daha Fazlasını Keşfedin Kristen
Ashley 1001 Karanlık Gecenin Dünyasını
Keşfedin
Kristen Ashley'den The Deep End'den bir alıntı Özel
Teşekkürler](#)

BİN BİR KARANLIK GECE

Bir zamanlar, gelecekte.

Hikâyelere ve öğrenmeye hayran bir öğrenciydim.
Felsefe, şiir, tarih, okült, aşk ve büyü sanatı ve
bilimi üzerine çalıştım. Çok geniş bir
Babamın evindeki kütüphanede binlerce cilt
fantastik masal topladım.

Eski ırklar ve geçmiş zamanlar hakkında her şeyi
öğrendim. Mitler, efsaneler ve tüm rüyalar
hakkında
milenyum boyunca insanlar. Ve okudukça hayal
gücüm daha da güçlendi, ta ki hikayelerin içine
seyahat edebildiğimi keşfedene kadar... aslında
onların bir parçası olabilmek için.

Keşke öğretmenimi dinlediğimi söyleyebilseydim.
ve yeteneğime saygı duymam gerekirdi. Eğer saygı
duysaydım, şimdi size bu hikayeyi anlatıyor olmazdım.
Ama ben cesaretimle hava atarken aptalca
davrandım ve kafam karıştı.

Bir öğleden sonra, efsaneyi merak ederek
Binbir Gece Masalları'nda, Şehriyar'ın her gün
İran'a gittiğinin doğru olup olmadığını kendi
gözlerimle görmek için eski İran'a gittim.
(Farsça: شهریار, "kral") yeni bir bakire ile evlendi ve
sonra dünkü karısını başının kesilmesi için gönderdi.

Yazılmıştı
ve vezirin kızı Şehrazat'la tanıştığında bin kişiyi
öldürmüş olduğunu okumuştum.
Kadınlar.

Çabalarımda bir şeyler ters gitti. Hikayenin
ortasına geldim ve bir şekilde
Şehrazat'ın olduğu yerlere - daha önce hiç
gerçekleşmemiş ve bugün bile hala
açıklayamam.

Şimdi o kadim geçmişte kapana kısıldım. Ben
Şehrazat'ın hayatını aldım ve kendimi korumamın
ve hayatta kalmamın tek yolu onun kendini
korumak ve hayatta kalmak için yaptığını yapmak.

Her gece Kral beni çağırır ve ben masal anlatırken dinler.
Ve akşam bitip şafak söktüğünde, onu nefessiz bırakan
ve daha fazlası için özlem duymasna neden olan bir

noktada duruyorum.

Ve böylece Kral, karanlık hikâyemin geri kalanını
dinleyebilmek için hayatımı bir gün daha bağışladı.

Bir hikayeyi bitirir bitirmez. Yeni bir hikayeye başlıyorum.

Bir tane... tıpkı siz sevgili okuyucunun şu anda
önünüzde duran gibi.

PROLOGUE

Kaleler İnşa Etmek

Daisy

"Sen bir delisin!"

"Ağzımı sikine doladığımnda böyle düşünmemiştin!"

"Çünkü konuşmak için kullanamadın!" "Kıçımı
öp!"

"Artık değil, bebeğim. İşimiz bitti."

"Sanki umurumda."

"Kablolu TV faturanı ödemek için emecek kimsenin siki
kalmadığında umursayacaksın."

Gözlerim kapalıydı. Karanlık odamda, ikiz yatağımnda sırt
üstü yatıyordum.

Annem bahçe satışından aldığı için yatağım topak topaktı
ama bunu hissetmiyordum.

Odam küçüktü ve o kadar da güzel kokmuyordu, bu daha
çok halıdan geliyordu. Şunun gibi kokuyordu.
ilk taşındığımız zamanlardan kalma.

Annem hiçbir şey yapmaya zahmet etmedi ve şikayet
ettiğimde kızdı, bu yüzden üç kez kendim temizlemeye
çalıştım. Ama o koku bir türlü gitmiyordu.

Ben de kokuyu almadım.

Kelimeleri duyabiliyordum ama koridorun hemen aşağısından geliyor olsalar da ben başka bir yerdeydim.

Kaleler inşa

ediyordum. "Oraya

gitme!" "Siktir git."

"Sana söylüyorum, oraya gitme!"

Yatak odamın kapısı açıldı ve gözlerim de açıldı, inşa ettiğim güzel kale eriyip gitti.

Kokuyu alabiliyordum.

Topakları

hissedebiliyordum.

Odanın yakınlığını, ince duvarlarını, solmaya yüz tutmuş, yer yer yırtılmış duvar kağıdını, hiç kullanmadığım tavan lambasını hissedebiliyordum.

çünkü kapak hatırlamak istemediğim bir gecede kırılmıştı ve şimdi çok parlak hale geldi ışığı açtığımda.

"Daisy, tatlım?" diye seslendi.

Kapıya doğru baktım.

Odamın ve salonun karanlığından kaynaklanan gölgeler içindeydi. Tek ışık odamdan geliyordu. başka bir yerde, muhtemelen yatak odasında, çünkü gerçekten geç olmuştu.

Uzun boyluydu, bira göbeği vardı ama geniş omuzları da vardı.

Omuzlarını sevdim. Ve gözlerini. Onlar her zaman Bana baktıklarında gözleri parlardı. Anneme kızdığında bile, bana bakardı ve sanki bana bakmaya zorlardı. çirkinleşti, böylece bana verdiği tek şey sadece parıltı oldu.

Ve benimle konuşurken hep o yumuşak sesini kullanırdı.

Her zaman, annemle kavga ederken bile, az önce olduğu gibi.

"O kapıdan uzak dur!" diye bağırdı annem ve onu kenara iterken gölgeli adamın sarsıldığını gördüm.

Geri geldi, elini kaldırmış, parmağını yüzüne doğrultmuştu. "Sakin ol," diye ısırdı.

Gözlerimi kapatmak istedim ama yapamadım. Böyle zamanlarda asla yapamazdım. Böyle zamanlarda kale inşa etmek imkânsızdı. Bundan adım gibi emindim.

Denediğime göre.

Başını bana doğru çevirdi.

"Gitmem gerek kızım. Bir şeye ihtiyacın var, tek yapman gereken-" "Bir boka ihtiyacı yok!" diye tersledi annem.

Başını tekrar ona çevirdi. Tereddüt etti ve ben Derin bir nefes aldığı anda vücudunun nasıl hareket ettiğini izledi.

Sonra tekrar bana baktı.

"Özür dilerim tatlım," diye fısıldadı. Ben de öyle.

Küçüktüm, sadece on yaşındaydım ama neden üzgün olduğunu anlamıştım.

Ama o benden daha üzgün değildi.

"Ona üzgün olduğunu söylüyorsun. Bana çöpmüşüm gibi davranıyorsun ve ona üzgün olduğunu mu söylüyorsun?"

Annem bağırdı ve

Gölgeli adam tekrar sarsıldı çünkü kadın onu tekrar itmişti.

İçeri uzandı, yatak odamın kapısının tokmağını tuttu ve çekti.

O da böyle şeyler yapardı, çok, çünkü çok kavga ederlerdi. Ben görmeyeyim diye yapmaya çalıştı.

Koridordan gelir ve kapımı kapatırdı. Ya da onlar kavganın ortasındaiken ve ben oturma odasında ya da mutfaktayken bana

"Belki de odana gitmeli ve kapıyı kapatmalısın tatlım, olur mu?"

Ama asla benim duyamayacağım şekilde yapamazdı. Bununla birlikte, ortadan kayboldu.

Ama yapmadı.

Sesi hâlâ bana doğru

geliyordu. "Bu kadar mı?

Öylece gidiyor musun?" Ondan

ses çıkmadı.

Ama ondan daha fazlası.

"Ciddi olamazsın. Ciddi olamazsın!" Cevap vermedi.

"Sen tam bir pislîksin. Tam bir pislîksin."

O bir pislik değildi. İyi

biriydi.

Tek iyi olan.

Ya da en azından tanıştığım tek iyi kişiydi.

Ona vurmadı. Bana vurmadı. İkisi de benim babam gitmeden önce yaptı ve onu bir daha hiç görmedik. Onun dışında başkaları da yaptı (o ve ben).

Onun parasını çalmadı (babam da çaldı). O Bana cildimi tuhaf hissettirecek şekilde bakmadı (babamın bunu yapmaması iyiydi). Bütün yemekleri yemedi. Evdeki bütün yiyecekleri ve annemin birasını ve viskisini içip sonra da hiç yiyecek, bira ya da viski olmadığından şikayet etmek. Evde viski içiyor ve hurda arabasına binip ona daha fazla almak için dışarı çıkana kadar arkasına biniyordu (ve evet, babam da bunu yapmıştı).

O türler bundan çok daha uzun süre ortalıkta kaldı. Çok uzun süre.

Ama asla o kadar uzun

sürmedi. Hep gittiler.

Babamın yaptığı gibi.

Ve onları hiç özlemedim.

Evet, babamı bile.

Ama pırıl pırıl gözleri, yumuşak sesi ve bana tatlım diye seslenişini özleyecektim, sanki ben öyleymişim gibi değil, ama sahip olduğu şey buydu. Tatlı bir kalp.

Hayır, o türden çok fazla yoktu. Annem için değil. Benim için yoktu.

"Stretch!" diye bağırdı. "Buraya geri dön, Stretch! Buraya gel!"

Ön kapı çarptı.

"Siktiğimin orospu çocuğu!" Annem çığlık attı. Gözlerimi kapattım.

Kendimi uzaklara bıraktım.

Ve kalemi inşa etmeye yeniden başladım.

* * * *

"Güneyli bir kadının sofrası her zaman hazırdır."

Bayan Annamae güzel yemek salonunda benimle konuşuyordu.

En iyi porselenler, pırıl pırıl kristaller, parlayan gümüşlerle döşenmiş büyük yemek masasının ve ortasında krem güller bulunan açık mor-mavi ortancaların bulunduğu büyük demetin bulunduğu oda.

Bastırılmış keten bir masa örtüsü üzerinde duran bir şarj cihazının üzerinde duran bir tabağın üzerinde oturan tutucusundaki bir peçeteyi düzeltti.

"Eğer şanslıysa," diye devam etti Bayan Annamae ve Masanın karşısında durmuş, ellerimin parmakları uzun bir sandalyenin arkalığına sarılmış, Bayan Annamae ile birlikteyken her zaman olduğum gibi kulaklarımı dört açmış, onun hareketlerini izliyordum

Masanın etrafında zorlukla dönüyordu. Genç bir kadın değildi. Çocuklarını ve kocasını kaybetmiş ve hayatına tek başına devam etmek zorunda kalmış olsa bile yenilmiş biri de değildi. "Mevsimlere göre değiştirebilir. Noel porselenlerim var." Onun solmuş

Mavi gözlerini bana çevirdi ve yüzündeki kırışıklıklar bir gülümsemeyle yer değiştirdi. "Ama siz bunu gördünüz, değil mi, Bayan Daisy?"

"Evet, hanımefendi."

Ve vardı. Bayan Annamae Noel'de evini çok güzel dekore ederdi. Her zaman bana etrafı gezdirmek ve kendi pişirdiği Noel kurabiyelerinden bir kutu vermek için gelmemi sağlardı.

Annem iki yılı aşkın bir süredir Bayan Annamae için çalışıyordu. Bu şimdiye kadar aldığı en uzun işti. Genelde bundan çok daha kısa sürede kovulurdu.

Sanırım Bayan Annamae onu günlük kızı olarak tutuyordu. Onu sevdiği ya da iyi iş çıkardığı ve düzenli bir ev tuttuğu için değil (ki öyle değildi, Bayan Annamae'nin ve kesinlikle bizimki değil). Ayrıca annemin çok geç kalması, çok akşamdan kalma olması, çok hastalanması ya da annemden birinin

"erkek arkadaşlar" Bayan Annamae'nin büyük, zarif malikanesine gelir ve kargaşaya neden olurlardı.

Hayır, Bayan Annamae'nin onu bu yüzden tuttuğunu sanmıyordum.

Bayan Annamae'nin annemi neden tuttuğunu bilmiyordum.

İyi bir Güneyli kadın olduğu gerçeği dışında.

Bayan Annamae arka bahçeye bakan büyük pencereye dönerek, "Buraya gel çocuğum," diye seslendi.

Doğrudan ona doğru ilerledim.

Oraya vardığımda, cılız, damarlı elini omzuma doğru kaldırdı ve orada dinlendirdi.

Hafif ve sıcak hissettirdi.

"Bahçesinde çalışıyor, iyi bir Güneyli kadın," diye paylaştı, gözleri hala pencereden dışarı bakıyordu. "O keser kendi çiçeklerini, kendi masası için düzenler."

Evimizde hiç çiçek yoktu. Geçen yaz yaşanan kuraklık sırasında bahçenin ölmesi ve büyük bir toprak ve çalı yığınının dönüşmesi aslında iyi oldu. Büyümemiş olması daha iyi görünüyordu. Sanki orada birileri yaşıyordu ama umurlarında değildi. Orada kimse yaşamıyormuş ve kimse yaşamak istemiyormuş gibi görünmek yerine.

Ev sahibi kabul etmedi. Annemin yüzüne karşı kalktı. bu konuda çok konuştu. Ama onu görmezden geldi, tıpkı her zaman olduğu gibi, bir şeyler için karşısına çıktığında onu görmezden geldiği gibi. Komşularının kavgalar hakkında şikâyet etmesi ya da müziğini çok yüksek sesle çalması gibi, ki bu da her açıdan çok fazlaydı.

"Buzdolabında her zaman şekerli çay ve şeker var," dedi bana.

Başımı salladım, renkli bahçesinden ona baktım ve Bana yaslanıp ağırlığını verirken omzumdaki elinin baskısını hissediyordum.

Güçlü durdum ve onu aldım. Bana vermesi gerekirse tüm ağırlığını alırdım. Bayan Annamae'yi işte bu kadar seviyordum. Annem nasılsa o da öyleydi, erkekler nasılsa onlar da öyleydi, çocuklar nasılsa onlar da öyleydi. Okul, öğretmenler, dükkândaki tezgâhın arkasındaki kadın nasılsa öyleydi.

Herkesi.

Evet, Bayan Annamae'de tüm sevdiklerim vardı çünkü onlara vermeme izin verecek başka kimse yoktu.

Bu durum, annemin onunla birlikte Bayan Annamae'nin evine sık sık gelmeme izin vermemesine üzülyordu.

Annamae ben geldiğimde hep çok mutluymuş gibi davranırdı. Kalbimin derinliklerinde bunun böyle olmadığını biliyordum.

Çünkü anneme yardım ettim ve tuvaletleri temizlemek gibi tüm iğrenç işleri yaptım, böylece o da bu tür şeylere ara verebildi. Ama bunu annemden çok daha iyi yaptım. Böylece Bayan Annamae evi gerçekten de parasını ödediği şekilde muhafaza ettirdi.

Yine de annem sık sık gelmeme izin vermezdi. Okuldayken bile eve tek başıma yürümek zorunda kalırdım.

O işini bitirene kadar orada tek başıma kaldım (ve sonra tekrar dışarı çıktığında yine tek başıma kaldım).

Bunun nedenini ben de bilmiyordum, ama düşünmek kötü olsa bile, annem Bayan Annamae'nin beni sevdi.

Bunu anlamamıştım. Annem, Bayan Annamae'nin bana bir hanımefendinin olması gerektiğini söylediği gibi sessiz ve saygılı olsaydı, çok daha fazla insan onu severdi.

Annemin kimsenin umurunda olmadığını düşünmeye başlamıştım.

onu severdi. O kadar ki, insanlarla uğraşmak zorunda kalmamak için kendisini sevmemelerini tercih ederdi.

Bayan Annamae, "Ne işle meşgul olursanız olun, bir ziyaretçi gelir, onlara kapınızı açar, evinize davet eder ve aç ayrılmamalarını sağlarsınız," diye devam ederek dikkatimi tekrar çekti.

Annemin parasını sigara ve içkiye harcadığı ve çocuğuna pek yiyecek almadığı evimde bunu yapmak kolay değil.

Bir iş bulup para sahibi olacağım ve bunu istediğim her şey için kullanabileceğim günü iple çekiyordum. Kesinlikle sigara ve içki için kullanmayacaktım. Süslü elbiseler, ayakkabılar ya da el çantaları için de kullanmayacaktım.

Evimi iyi bir Güneyli gibi tutacaktım. kadın yapardı. Bahçem mükemmel olurdu. Evim düzenli olurdu. Ve buzdolabında her zaman tatlı çay ve yiyecek olurdu.

Bayan Annamae'ye "Evet, hanımefendi," dedim.

Parmaklarının omzumda kıvrıldığını hissettim ve ona bakıyordum ama yine de bakışlarının üzerimde keskinleştikinden adım gibi emindim.

"İyi bir Güneyli kız okulda dikkatini verir." O diğer elini şakağına götürdü, sonra uzandı ve bırakmadan önce alnının ortasına dokundu. "Güneyli bir kadının senden daha zeki olduğu gerçeğini burnuna sokmasına gerek yok. Ama hata yapmayın, o senden daha zeki olacak."

Başımı salladım.

Daha yakına kaydı ve gözleri içimi yakıyormuş gibi hissettim.

"Kendine bir erkek çocuk bulduğunda, çocuk, senin için kapıyı tutar. Ondan önce bir odaya girersin. Seni arabasına güvenli bir şekilde bindirir. Bir restorandaysanız, size en iyi manzaralı koltuğu verir. Siz ayağa kalktığınızda o da ayağa kalkar. İhtiyaç duyduğunuzda size elini uzatır. Ve eğer matkapla bir dokunuşun varsa ve onu kullanmak için can atıyorsan, o zaman kullanırsın kızım. Ama eğer yoksa ve banyona asman gereken kancalar varsa, o zaman senin için bu işi halleder.

herhangi bir geri konuşma ya da gecikme olmadan."

"Evet, hanımefendi," diye fısıldadım, daha önce hiç tanımadığım böyle bir çocuğun mucizeleri içimi tuhaf hissettiriyordu.

"Size gelince, Bayan Daisy, kendinize dikkat edin," diye devam etti. "Saçınızı yaptırmadan, yüzünüzü düzeltmeden ve küpelerinizi takmadan evden çıkmayın." Başımı okşadı. ama sonra tekrar sıkıca kavradı. "Yaşlandıkça kendi tarzını bulacaksın. Ve kimsenin sana bunun ne olduğunu söylemesine izin verme. Sen her zaman iyi bir kız olacağını bildiğim bir şekilde iyi bir kızsın.

İyi kız. Bununla gurur duy. Duruşun iyi. Çene yukarı. Gururunu göster, şekerim. Nasıl gelişirse gelişsin olduğun kişi ol ve kimsenin seni aşağılamasına izin verme."

Tanrım, ama iyi bir kız olduğumu söylemesi hoşuma gitti. Kimsenin beni kesmesine izin vermemeyi düşünmek daha zordu.

Bu hep oluyordu. Buna alışmaya karar vermiştim.

Elini güzel, çiçekli elbisesinin cebine sokmak için omzumu bıraktı.

Beyaz fiyonklu, küçük, lacivert bir kutu çıkardı. Sert ve hızlı bir nefes aldım.

"Ve son olarak Bayan Daisy, iyi bir Güneyli kadının her zaman incileri vardır," dedi yumuşak bir sesle.

Kutudan Bayan Annamae'ye baktım ama gözlerim yaşardığı için bulanıktı.

"Bayan Annamae." Sesim titrek çıkıyordu. Kutuyu bana doğru kaldırdı.

"Daisy, bir hediye sunulur, alırsın, minnettarlığını ifade edersin ve daha sonra bir teşekkür notu yazarsın" diye talimat verdi.

Başımı salladım ve kutuyu aldım.

Yayı çektim ama üstünü açarken avucumun içinde tuttum.

İçinde, narin bir altın zincir üzerinde, en güzel, en zarif Gördüğüm en güzel şey, asılı inci taneleriydi. Onların kremsi parıltısı

gözlerim kamaştı. Ortadaki en büyüğüdü ve her iki yana doğru gittikçe biraz daha küçülüyordu.

"Hayatının her yılı için bir tane, çocuğum," dedi Bayan Annamae ve ben de onları saydım.

O haklıydı.

On üç kişi vardı. Ve ben

on üç yaşındaydım.

O gün.

Doğum günümdü.

"Şimdi, bu seti olması gerektiği gibi tutmak için, on beş yaşına geldiğinde bana gel ve sonraki iki inciye ekleyeceğim, Bunu dengeleyin," diye paylaştı.

Bakışlarım onunkilere kaydı. "Bayan Annamae," diye tekrarlardım, sesim hâlâ boğuk çıkıyordu.

Ve aniden, daha önce hareket ettiğini hiç görmediğim bir hızla yüzüme doğru eğildi.

"Bunu annenden sakla. Duydun mu Bayan Annamae?"

Başımı salladım,

hızlıca yaptım. Onu

duydum.

Evet, öyle yaptım.

"Doğru zaman geldiğinde onları giyersin. Onlar senin, Daisy. Doğru zaman geldiğinde takarsın." O kadar büyük bir nefes aldı ki, sesini çıkarmadan önce nefes aldığını gördüm.

Daha yumuşak ama daha az güçlü değil. "Onlar senin, ocuğum. Zamanı geldiğinde onlara nasıl ihtiyaın olursa olsun, onlar senindir."

Bununla ne demek istediğini anlamamıştım ama o kadar ciddiye ki başımı sallamak ve yine hızlıca yapmak en iyisi gibi geldi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Yüzündeki fke kayboldu ve başını yana eğdi. Yumuşak, beyaz saçları topuz şeklinde geriye savrulmuştu. Penceresinden içeri giren güneş ışığını bir melek gibi süzerek gülümsedi ve bir elini kaldırıp peremimi alnımın yan tarafına doğru fırladı.

"Her kızın güzel şeylere ihtiyaı vardır, her kızın ne olursa olsun biraz ışıltıya ihtiyaı vardır, ama her Güneyli kızın incilerine ihtiyaı vardır," diye fısıldadı.

"Daisy!" Annem evin içinde bir yerden bağırdı.

Sıçradım.

Bayan Annamae gözlerini kapattı. Kırışıklıkları yer değiştirdi.

Kaşlarını çatarak tekrar açtı, bana baktı ve sessizce konuşarak şöyle dedi: "Eminim annenin iyi Ama şunu söyleyeyim, Güneyli bir kadın Bağır."

Tekrar başımı salladım.

O da başıyla onayladı. "Git anneni bul, ocuğum."

Bir adım uzaklaştım, bir adım daha attım ve dönmeye başladım. Ama durdum ve geri döndüm.

"Bayan Annamae?"

"Buradayım Daisy." Ne dedim ben?

Hayır.

Söylemek istediklerimin hepsini nasıl söyledim?

Kelimeler boğazımda düğümlenip kaldı. "Daisy!

Neredesin?" Annem bağırdı.

"Biliyorum," dedi Bayan Annamae ve yüzündeki ifadeden bir mucize eseri tam olarak ne istediğimi bildiğini anladım. benim söylememe gerek kalmadan söylemesi gerekiyordu. "Şimdi annene git, çocuğum."

Bir kez daha başımı salladım, boğazımdaki his gözlerimin ıslanmasına neden oldu.

Yutkundum, derin bir nefes aldım, elimi gözlerime götürdüm ve kutuyu kot pantolonumun cebine soktum.

Sonra döndüm ve yavaşça yemek odasından çıktım. Bir hanımefendi gibi.

* * * *

Bayan Annamae'nin evinden eve dönerken arabasına bindiğimizde annem, "Sanırım biraz pasta ve dondurma ya da başka bir şey isteyeceksin," diye mırıldandı.

"Hayır, anne. Sorun yok."

"Şimdi de o pasif agresif saçmalığını yapıyor."
Annem mırıldanmaya devam etti, şimdi kendi kendine, bir nevi. Aynı zamanda bana da.

Ağzımı kapattım.

Annem dükkanda durmadı.

Sonunda, annem DuLane's Roadhouse'a gitmek için hazırlanırken ben de doğum günü yemeğim için kendime sucuklu sandviç yaptım.

Ama o gittikten sonra sandviçlerimi televizyonun karşısında yedim ve bunu inciler takarak yaptım.

Ve üç gün sonra, annem Miss Annamae işe (geç) gittiğini ve Bayan Annamae'nin gece uyurken sessizce vefat ettiğini gördü.

* * * *

Quick Swap'tan cebimdeki parayla ayrıldım.

Doğruca otobüs durağına gittim.

Bir bilet aldım ve dışarıdaki banka oturdum, iki valizim botlarımın yanında kaldırımdaydı.

Otobüs geldi.

Şoför eski püskü, ikinci el bavullarımı otobüsün altına attı ve ben de bindim.

Orada çok fazla insan yoktu, ki bu iyiydi. I Kendimi pek arkadaş canlısı hissetmiyordum ve Bayan Annamae bana bir hanımefendinin bir yabancıyı hemen arkadaş yapabileceğini öğretmişti. düz...ve öyle olmalı.

Arka tarafta, cam kenarında bir koltuk seçtim.

Başımı duvara yasladım ve dışarı baktım, göremiyordum.

Otobüsün çalıştığını duydum ve kaldırımdan uzaklaştığını hissettim.

O sırada gözümde yanağıma doğru ıslak bir damlanın süzüldüğünü hissettim. Sonra diğer gözümde biraz daha.

Kendime izin verdim. Sadece bir süreliğine. Bunu yaptım, elimi kaldırdım ve parmaklarımı son iki yıldır her gün taktığım incilerin artık olmadığı boynuma dokundurdum.

Quick Swap'talarmış.

Onlara ihtiyacım olduğu zaman gelmişti.

Bayan Annamae'nin aldırmayacağını biliyordum. Artık onu anlıyordum. Pek çok şeyi anladım. Çoğunu anlamamış olmayı diledim.

Gitmişlerdi, ondan kalan tek şey. Onları bana on üçüncü yaş günümde vermişti ve ben de on dokuzuncu yaş günümde rehin bırakmıştım.

Onları özlerdim.

Ama onu özlediğim kadar değil.

Ağlamayı bırakma vakti geldiğinde, kendimi bıraktım. Sahte derisi çatlamış çantamı açtım ve

mendilimi çıkardım (çünkü Güneyli kadınlar mendil taşırdı). Pudra kâğıdımı da çıkardım. Gözlerimi sildim ve dikkatlice, otobüsün hareketlerine göre sallanarak Her şeyi berbat etmemek için (ama bunu bir süredir yapıyordum ve bu konuda iyiydim) makyajımı düzelttim.

Her şeyi çantama geri koydum, kucağımda tuttum ve ön camdan uzun otobüse baktım.

Batıya doğru gidiyorduk.

Uzun bir yolculuk olacaktı.

Başımı koltuğa yasladım ve gözlerimi kapattım.

Otobüs kilometrelerce yol alırken zaman geçirmek için kaleler inşa ettim.

BİRİNCİ BÖLÜM

Ve her şey

Marcus

Marcus Sloan, Smithie'nin ofisindeki pencerenin önünde duruyordu,

Çeyrek hissesine sahip olduğu striptiz kulübünün zeminine bakıyordu, ama yine de nadiren geliyordu ve işletme faaliyetleyken hiç gelmiyordu.

Gerek yoktu.

Kulübü kuran, geri kalanının sahibi olan ve işleten Smithie işini biliyordu. Bu konuda ciddiye. O Ayrıca dürüsttü. Ve bu iş için doğru bir üne sahipti - şaka yapmayacağınız bir adam, ama temizlikçilerden fedailere, barmenlerden yeteneklilere kadar personelinin yanı sıra müşterileriyle de ilgilenerek işine özen gösteren bir adam.

Marcus bir yıldan uzun bir süredir oraya ilk kez gidiyordu.

Sabah olmuştu. Erkendi. Bire kadar açmadılar. Binanın penceresi yoktu, bu yüzden içerideki ışıklar açıktı. Üç kadın boşlukta hareket ediyordu, biri masaları siliyor, diğer ikisi de yerleri paspaslıyor.

Ve sahnede iki kadın vardı.

Görünüşe göre biri diğerini eğitiyordu.

Arkasındaki kapı açıldı ama Marcus, Smithie'nin içeri girdiğini duysa bile pencereden bakmadı.

Gözlerini sahneden ayırmadı.

"Duyduğuma göre bir assolistiniz varmış," dedi Marcus pencereye doğru, dikkatini pencereye yöneltmiş ama sahnedeki sarışına kilitlenmişti.

Smithie, "Kadife ip, kardeşim," diye cevap verdi ve Marcus onun ofiste ilerlediğini hissetti.

Marcus'un yanında durduğunu da hissetti.

"Yaklaşık bir hafta boyunca diğer kızlarla dans etti." Smithie ona söyledi. "Onu oraya koymadan önce, seçmeler sırasında gördüm. Yine de ne kadar heyecan verici olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

yeteneğinden dolayı neden olacaktı. Bunun getireceği saçmalıklara gerek yok, tüm erkekler paralarını Daisy'nin iplerine sokuyor, diğer kızlar Daisy'yi geride bıraktığı için kazıklanıyor.

Onlara bir mil fark atar. Onun için sahneyi boşaltırsam, çocukları tek başına çalıştırıyor, sinirlerimi bozan, bahşişleri için sızlanan sürtükler yok. Dört set, her biri üç şarkı.

ve sonra biraz daha. Diğer kızlar yağlarını tazelemek için iyi bir mola verirler ve erkekler de sahneden ayrıldıktan sonra da iyilik akmaya devam edecek."

Marcus, "Üç set, iki şarkı ve kucak dansı yok," dedi.

"Ne diyeyim?" Smithie sordu.

Marcus adama döndü.

Siyahı. Büyüktü. Zamanında formdaydı, asla zayıf değildi, bir güç merkeziydi. Vücudu yaşla birlikte biraz yumuşamıştı,

Ama Smithie yumuşamamıştı. Keskin, kurnaz, eğitimli ve sokak zekâsına sahipti. Hayatı inişli çıkışlıydı, bazıları kadar değil ama çoğundan daha inişli çıkışlıydı. Güçlü durdu

Akıllı kararlar vererek, akıllıca ittifaklar kurarak ve çok fazla düşman edinmeyerek.

Marcus, "Üç set, iki şarkı ve kucak dansı yok," diye tekrarladı.

Smithie'nin kaşları, anladığını belli edencesine birbirine çarptı. "Bir anlaşma yaptığımızı sanıyordum."

Onlar yaptı.

Bir yıldan uzun bir süre önce Smithie ailesiyle zor zamanlar geçirmiş, dört kadın kardeşinden birinin başı belaya girmişti. Ona yardım etmek için paraya ihtiyacı vardı. Parayı kendi işinden çıkarmıştı ve bu işi devam ettirebilmek için bir ortağa ihtiyacı vardı ama sadece sessiz olan ve kulübü Smithie'ye devretti, Smithie ayağa kalktığında satın almaya açıldı, burnunu bu işten uzak tuttu ve sadece her ay payını aldı.

Kardeşi, Smithie ve kadınının yardımıyla tekrar doğru yolu buldu.

Marcus'a da büyük ihtimalle yakın zamanda bir satın alma teklifi yapılacaktı.

Ama artık içerideydi.

"Yaptık," diye onayladı.

Smithie, "O zaman saygı duyarım Marcus, ama bu saçmalığı nereden çıkardığını anlamıyorum," dedi.

Marcus, "Ek bir set ve ek bir şarkı diğer kızları sahneden uzak tutuyor," dedi.

"Daisy beş aydır başrolde ve şu ana kadar bununla ilgili bir sorunları yok."

"Bahşış almak için sahnede on iki dakikaları daha olsaydı daha az sorun yaşarlardı."

"Tabii ki yaparlardı ama o zaman Daisy dışarıda olurdu ve o da çok kötü olurdu, dostum. Üç fedainin dışarı çıkması lazım.

Çünkü birçoğu sahneyi terk ettikten sonra bunu onun ipine sokmakla uğraşmıyor. Öyle bir telaş içindeler ki. o paraları sahneye fırlat." "Peki ya kucak

dansı?" Marcus sordu.

"Daisy'yi almak için iki katı ve sadece özeller. Odada çalışmıyor."

"Onu görüyor musun?"

"Evet, Sloan," diye ısırdı Smithie, sabrı tükenmişti ve Marcus gibi bir adama bile bunu göstermekte zorlanacak türden bir adam değildi. "Benim düzenimi gördün. Her yerde kameralar var. Kimse kızlarıma bulaşamaz."

"Onun kucak dansı yapmasını istemiyorum."

"Dostum, kötü bir gece, beş yüz getirebilir, bir özel danslar için bin dolar. Güzel bir gece, gidiyor.

Sadece kucak danslarından çantasında iki bin nakit parayla eve döndü."

Marcus tekrar pencereye baktı, bunu düşündükçe ensesinde bir sızı hissediyordu
Bir yabancıнын kucağında dönen bir kadın.

"Bu ilgiyi bana açıklamak ister misin?" Smithie rica etti.

Marcus, Smithie'nin yerindeki striptizciyi inceledi.

Platin saçları var, hem de çok. Minyon yapılı, kaburgaları ve

Narin denecek kadar ince beli, ince kalçaları ve dar bir poposu vardı.

Ancak göğüsleri çok büyüktü. Belli ki büyütölmüştü ama yine de bir dahi tarafından bakıldığı belliydi.

Bir şekilde vücuduna oturdular, geri kalanıyla birlikte çalıştılar, dikkati boyundan ve hafifliğinden uzaklaştırdılar. zayıflık olarak görölebilecek bir yapıya sahip olması ve ona varlık, güç ve kudret kazandırması.

Ama yüzü.

Yüzü çarpıcıydı. Geniş bir gülümseme. Bembeyaz dişleri vardı. Büyük gözler. Zarif bir burun. Yumuşak elmacık kemikleri. Tüm bunları, üstün genlerin bir armağanı olduğu açıkça belli olan makyajı ustalıkla kullanarak bir Hollywood yıldızı gibi parlayan bir şeye dönüştürdü.

Dolly Parton'a çok benzeyen bir striptizci yıldız, muhtemelen bir gece önce, en erken sabahın üçünde eve dönmüşü ve sadece saatler sonra o zaman haklıydı,

sahne de başka bir kıza yardım ederek ona bazı hareketler 6ğretiyor.

"Marcus, kardeşim," Smithie'nin sesi ona doğru geldi. "İş yapma şeklimle ilgili bir sorunun varsa ve ben de sana bu sorunu yaşaman için bir neden verirsem, o zaman konuşuruz. Sana bir şey vermiyorum.

Bu nedenle, bu tür konuşmalar yapmıyoruz. Bizim anlaşmamız bu."

Marcus, Daisy'nin diğ er kı zla konuş masını izlerken onu dinledi ve sonra sahnede koşarak Platform sandaletleriyle zarif bir şekilde, taşlanmış kot pantolonu poposunu ve kalçalarını sıkıca sarmış ve bacaklarına kadar inmişti. Yine de dört adım koştuktan sonra kendini yukarı fırlattı, Kendisinden en az bir metre daha yüksek olan direğ e tutunmuş, vücudu sadece elleriyle sallanıyordu.

Salıncak sona erdiğinde, el ele tutuşarak direğ e tırmandı. Bunu hızlıca yaptı, kendini bir metre daha yukarı çıkardı, alt yarısını ters çevirdi ve sıska bacaklarını direğ in etrafına sardı. Geriye düştü, saçları aşağı akıyordu ve direğ e tutunduğı tek yer bacaklarıydı, sırtını eğdi ve yavaşça aşağı kayd ı, bir şekilde Bunu yaparken direğ in etrafında dönüyordu.

Bunu, elleri yerde, bacakları yavaş ve kontrollü hareketlerle birbiri ardına başının üzerine gelecek şekilde bir düzen yaparak bitirdi. Ellerini ittiğ inde ayağ a kalkmıştı.

Mükemmel bir duruşla dik durmak.

Ve bir santim bile kıpırdamamış gibi gülümsüyordu,
bir çift dar pantolonla jimnastik yapmayı başarmak şöyle
dursun

Kot pantolonlar için büyük bir güç ve çaba gerekiyordu.

Sikeyim.

O surat.

O
gülümseme
.

Sikeyim.

"Smithie ona bakmaya devam etti, "Denver, Jefferson, Arapahoe ve Adams eyaletlerinde kulüp işleten her puştun onu işe alabilmek için kızın ensesinde nefes nefese dolaştığına dair bir ipucun olduğunu düşünüyorum. Onu özel danslardan çıkarıp sahnede daha az zaman vermeyi düşünüyorsun, benden hoşlanıyor. Smithie'nin diğer kulüplerde olmayan sınıfını seviyor. Smithie'nin Diğer kızlar. Kadife ipi seviyor. Geçen ay kendine aldığı Porsche'yi seviyor. Hoşlanmayacağı şey ise bu."

Marcus hiçbir şey söylemedi ve Daisy'nin yaptığı manevranın aynısını yapmaya çalışan diğer kızı izledi.

Ve kızın başarısızlığını izlemek.

"Ve diğer kızların umurunda değil, Marcus," diye devam etti Smithie. "Her yeri dolduruyor. Her gece adam gönderiyor.

Onlar kapıdan bile giremeden kuyruktan evlerine dönüyorlar çünkü mekan dolup taşıyor. Bu senin ve benim için kasadaki nakit, kardeşim. Giriş ücreti daha yüksek Daisy başrolde. Barın arkasındaki şişeler boşalıyor

ve abuk. Haftalık içki siparişim iki katına ıktı. Ama bu aynı zamanda sadece dansçıların değil, barmenlerin ve garsonların da cebine para girmesi demek. Herkes mutlu."

Marcus dikkatini Daisy'den Smithie'ye çevirdi.

"Onu bir set ve her sette bir şarkı azalt ve özel dans yok, Smithie."

Smithie sinirlendi. "Yedi yıldır bu oyunun içindeyim, Sloan. Ve bu yedi yıl boyunca Daisy gibi bir yeteneğin Smithie'ninkini ve benim için çalışan ve ona bağlı olan tüm ruhları bir st seviyeye taşımasını bekledim."

"Maaşını yarım milyon artır, dört hafta ücretli izin ver, bir set ve bir şarkı azalt ve özel danslar olmasın, Smithie."

Smithie'nin gözleri büyüdü.

"Yarım milyon mu?" diye yutkundu.

"Ben hallederim."

Smithie'nin yüzü sertleşti ama ağzı hareket etti.

"Anlaşmanın diğer kısmı da seni mümkün olan en kısa sürede satın almak için çalışmam. Bunu yapmama iki ay kaldı, şimdi Daisy burada. Sana daha fazla ihtiyacım yok, saygısızlık etmek istemem.

seni daha derinde istemiyorum. Bunu en başından beri sen de biliyordun. Sana ihtiyacım vardı ve sen benim için devreye girdin ve bunun için minnettarlığımı kazandın. Bunu kalpten aldın," diye göğsünü yumrukladı, "ve bankada. Ama bu benim kulbm kardeşim ve onu geri istiyorum."

"Daha derine inmiyorum Smithie, Daisy'nin maaşındaki ayarlamayı karşılıyorum."

"Peki seni satın aldığımda? Daisy'yi kim koruyacak o zaman? Bahşışlerden yüzde almıyorum. Onlar kızların. Ben alıyorum.

Tüm kızların kucak dansı fiyatını düşürürüm ama Daisy'nin yüksek fiyatı ona gider. Sen gittikten sonra yarım milyon doları nasıl karşılayacağım?"

"Zorunda kalmayacaksın."

"Nasıl yani?"

"Çünkü o gitmiş olacak."

Smithie'nin kaşları

havaya kalktı.

"O-" diye patlamaya başladı.

Ağzını kapattı ve Marcus'a baktı. Sonra

fısıldadı, "Orospu çocuğu."

Marcus'a öyle demiyordu.

Sessiz bir ünlemdi.

Sessiz bir adam olmayan Smithie'den şaşırtıcı derecede sessiz bir şoktu bu.

Kendini toparlaması biraz zaman aldı ve Marcus ona bu zamanı verdi.

Bunu yaptığında, hala sessizdi, aynı zamanda destek alıyor gibiydi, şimdi Marcus'u şaşırtıyordu çünkü bunu bir Marcus Smithie'yi uzun zamandır tanıyordu ve onun korku gösterdiğini hiç görmemişti.

"Oraya gitme," dedi.

"Özür dilerim?" Marcus sordu.

Smithie başını salladı. "Tekrar ediyorum, saygı duy kardeşim, bunu benden aldın, bunu biliyorsun ve hala oraya gitmemeni istiyorum."

Korkusunun ardında yatan sebep buydu.

Smithie bazı açılardan yumuşak başlı olabilirdi, ama diğer tüm açılardan sert biriydi.

Ama Denver'da kimse Marcus Sloan'a meydan okumadı. Marcus tamamen ona döndü.

Smithie kendini tutmadan önce küçük bir adım geri attı.

"Bunu neden sordunuz?" Marcus sorguladı.

"O iyi bir kız."

Sabrını yitiren ve yapacak başka işleri olan Marcus, kollarını göğsünde kavuşturarak "Ve?" diye sordu. Smithie başka bir şey söylemedi.

"İhtiyacı var..." diye başladı ama bitirmedi.

"Neye ihtiyacı var?" Marcus itti.

Smithie'nin odağı onun üzerinde keskinleşti. "Barış."

Marcus bu tek kelimenin göğsüne saplandığını hissetti, bunu hissetti ve bir sürü saçı ve kocaman bir gülümsemesi olan güzel bir kadının hayalini hatırladı. Bir arkadaşına yardım etmek için yoruldu.

"Barış mı?" diye fısıldadı.

Smithie tekrar başını salladı. "O ve ben, birkaç tane atarız. Dans etmeye vakti yok, onunla takılıyorum Bazıları sırasında. Biraz zaman aldı. Kolay kolay güvenmezdi. Ama paylaştı. Ve paylaştığı şey, Marcus, senden rica ediyorum, dostum, o konuya girme."

Şimdi Marcus kızgındı.

Aslında, öfkeliydi.

Bunu sesindeki sertlik dışında belli etmedi.

"Ben bir kadına zarar vermem."

"Kardeşim, senin bir sürü fahişen var."

"Hayır," diye kestirip attı. "Eskort ajansları işleten erkeklerden oluşan bir ağın yönetimini denetliyorum ve bunu, bu erkeklerin bu ağı uygun şekilde yönettiğinden emin olmak için yapıyorum."

"Dediğim gibi, bir sürü fahişen var. Ya da onlardan oluşan bir ağ."

"Bu hikâyeyi biliyorsun Smithie," dedi Marcus yumuşak bir sesle, yumuşak değil, sadece sessiz.

Ve tehlikeli.

Smithie bu hikâyeyi biliyordu, bu yüzden onu bıraktı ama yalnız bırakmadı.

"Senin başka şeylerin var-" diye başladı. "Seni ilgilendirmez."

"Öyle, onu bununla bağla."

"O da seni ilgilendirmez."

Smithie'nin gözleri yine büyüdü ve bir kolunu fırlattı. Pencereye doğru. "O bir Smithie'nin kızı ve beni ilgilendirmez mi?"

Marcus'un canına tak etmişti.

"Benimle bir sorun mu yaşamak istiyorsun?"

diye sordu. "Elbette istemiyorum," diye tükürdü Smithie.

"O zaman bir seti kes, her sette bir şarkıyı kes, özel dans yok ve maaşını artır, Smithie."

"Lanet olsun Marcus," diye ısırıldı Smithie.

"Yap şunu," diye emretti Marcus ve sonra kollarını göğsünden indirip kapıya doğru ilerledi.

Smithie adını seslenince durdu ve geri döndü.

"Seninle bir sorunum olmayacak eğer Onun için sorun yaratıyorsun," dedi Smithie. "Bunu anlıyor musun?"

Konuştular, Daisy ve Smithie.

Smithie biliyordu.

Barış.

Marcus başını salladı.

Smithie öfkeyle çenesini kaldırdı ve Marcus'a sırtını döndü.

Marcus Daisy'ye göz ucuyla bile bakmadan ofisten çıktı, merdivenlerden indi ve kulübe doğru yürüdü.

O anda ilgilenmesi gereken bir işi vardı. Kafasını buna vermesi gerekiyordu.

Daisy'nin zamanı geldiğinde, dikkatinin tamamen onun üzerinde olmasını istiyordu.

Ama Daisy'nin zamanı
gelecekti. Yakında.

* * * *

Daisy

"Şu uzun boylu, esmer, yakışıklı su içen de kim?"
Ashlynn'e sordum, gözlerim uzun boylu, geniş omuzlu ve muhteşem takım elbiseli, kulübün sahibi bir adam edasıyla kulüpten çıkmakta olan adamdaydı.

İstediği her şeye sahip olan bir adam edasıyla. "Oraya gitme," diye cevap verdi Ashlynn.

Ashlynn'e baktım. "Ne
var, şekerim?"

Başını iki yana salladı. "Çok seksi. Bir kız tanıyorum
Tekrar ediyorum, çok seksi. Onu dört kez dışarı çıkardı.
Hepsi de süslü restoranlara, süslü elbiseler ve ayakkabılar
almak zorunda kaldığı yerlere. Ve gecenin sonunda ona
güzelce verdi,

Anlattığına göre gerçekten çok iyiymiş. Ayrıca onun için arabanın kapısını falan da açmış."

Onun için arabanın kapısını
açtım. Ve her şeyi.
Aman Tanrım.

"Ona altın bir bilezik vererek bitirdi," Ashlynn dikkatimi yeniden toplayarak devam etti. "Saf sınıf." Gözlerimin içine bakarken bakışları yoğunlaştı. "Ve o bir bela."

Kaybolduğu için geçtiği belli olan kapıya baktım, sonra tekrar Ashlynn'e döndüm.

"Sorun mu?"

Ashlynn bu soruya cevap vermedi.

Başını tekrar salladı ve şöyle dedi: "O bir striptizciyle çıkmazdım zaten. Dediğim gibi. O klas biri." Ağzımın gerildiğini hissettim.

Yargılamayı pek sevmezdim. Şifre çözebildiğim andan itibaren bu saçmalık boğazıma tıkılmıştı. Benimki gibi bir anne. Benim gibi bir baba. Annemin kızının hayatında, evimizde geçit töreni yapmaktan çekinmediği sürüngenler, ezikler ve pislikler. Annemin aldığı işler ve ve onları kaybetme nedenleri. Bahçe satışlarından, garaj satışlarından, ikinci el dükkanlarından aldığım, giymek zorunda kaldığım kıyafetler. İnsanların söyleyeceği saçmalıklar, duyabileceğimden endişe bile etmedim. I önemli değildi ve duygularımın da önemli olmadığından eminim.

Yüzüme karşı söylediler ama beni bundan korumak için de hiçbir şey yapmadılar.

Bundan kurtuldum ve daha iyisi olmadı. Çok güzeldi. Hemen hemen her kaltak ve sık kafalı, yüksek ayarlı bir beyaz çöp-o-metreye sahip olduklarını düşündü ve bana bir bakış attı.

en yüksek frekansta binged.

Tamam, annem o kadar da iyi değildi. Babam gerçekten hepsi bu değildi.

Ama bir otobüse binip her şeyi geride bıraktım ve bir daha arkama bakmadım.

Bunun bir önemi
var mıydı? Tabii ki
hayır.

Evet, kendi belamı çeşitli şekillerde bulmuştum, çoğunlukla Bayan Annamae öldükten sonra, o kadar da eğlenceli olmayan bir ıslahevinde kalmış ve dersimi almıştım.

Ve evet, haklarında yazılacak pek bir şey olmayan bazı erkeklerle takıldım, çünkü çoğunlukla ben erkeklerden hoşlanıyordum, erkekler de benden hoşlanıyordu ve bir kızın ilk öpücüğü (ve ikincisi, ve üçüncüsü, vb.) olmalıydı ve sadece onlar
Bana çıkma teklif etti.

Çok fazla olmayabilirlerdi, sorun çıkarabilirlerdi, bana bok gibi davranabilirlerdi, ama en azından hepsi (her biri) f-i-n-e, iyiydi. İçlerinden biri bana göğüs büyütme ameliyatı yaptırmadan önce bile diğerlerine

benzemiyordum. Sadece hepsinin farklı tonlarda pislik olması
berbattı.

Ama ilk işime on altı yaşında girdim ve hiç geç kalmadım, hiç hasta olmadım. Çok çalıştım ve saygı gösterdim.

bana gösterilmedi, gerektiğinde bok yedim, bıçağı sırtımdan çıkardım ve ne zaman istersem onunla devam ettim.

Biri oraya bir tane sokmuş. Lise diplomamı aldım. Onur derecesiyle mezun olmamış olabilirim ama her dönem AB onur listesindeydim.

Ne olursa olsun, büyük saçlı, büyük memeli, Güneyli bir ağzı olan, göz kalemi kullanan ve yapay elmaslara düşkün bir kadın gördüler ve beni baştan aşağı tanıdıklarını düşündüler.

Tabii, artık bir striptizciydim.

Ben de kokteyl garsonu olmuştum. Otel hizmetçisi. Bir bakkalda tezgahtar. Ve bir restoranda hostes, hatta Genç olmama rağmen, müşterilerin çoğunun korkutucu bireyler olduğunu biliyordum. korkunç bireyler. O işi aldığımı ve iyi para kazandığımı biliyordum çünkü kocaman göğüslerim vardı ve kapağımı kilitli tutma yeteneğim.

Ben bir beyaz çöp değildim ve hiçbir zaman da olmadım.

Bayan Annamae tam olarak ne olduğumu ve her şeyi biliyordu.

Bir elmas taklidi, bir dudak kalemi ve bir G-string ile çalışabilirdim, ama önemli olan yerde iyi bir kızdım.

Ashlynn öfkeli düşüncelerimin arasına girerek, "O da zengin," dedi. "Onun gibi parası olan adamların

Kendilerine, başarmak için erkeklerin yüzüne vurmak zorunda kalmayacak birilerini bulsunlar."

"Eğer bu saçmalığın ötesini görmekle ilgili bir sorunu varsa, şekerim, o zaman bana bakmak için çaba harcarsa bile beni istemeyebilir, ki harcamadı, ama ben beni istemiyorum ondan da bir şey yok."

Ashlynn rahat bir nefes almış gibi görünüyordu.

Her neyse.

Dikkatimi tekrar kapıya çevirdim. "Onun adı ne?"

"Daisy-"

Ashlynn'e dönüp baktım. "Onun peşinden gitmek için bilmek istemezsin, tatlım. Ondan kaçmak için bilmek istiyorum."

Ashlynn başını salladı. "Adı Marcus. Marcus Sloan." Oh, evet.

Takım elbise ve yüz dolarlık saç kesimi olmasa bile bu isim her şeyi anlatıyordu.

Klas biriydi.

Yüklüdü. O bir

belaydı.

Ve ben iyi bir kızdım.

Yani birkaç saniyeliğine iyi bir manzaraydı.

Ve tıpkı hayatta her zaman yapmak zorunda olduğunuz gibi, iyiyi aldığınızda aldığınız gibi aldınız.

İşin bitme zamanı geldiğinde de bekletmediniz.

Sen yoluna devam ettin.

Böylece Marcus Sloan'ı aklımdan çıkardım ve yoluma devam ettim.

İKİNCİ BÖLÜM

Hiçbir şey

Marcus

"Kaseti çalıştır."

"Efendim, Smithie diyor ki-"

Marcus Sloan'ın soğukkanlılığı uzun zamandır ilk kez azalmıştı.

Marcus dişlerinin arasından, "Koş... şu lanet olası kaseti," diye bağırdı.

Önündeki sandalyede monitörlerin başında oturan adam gözle görülür bir şekilde yutkundu, gözleri sadece Kontrollere dönmeden önce bir an için Marcus'un arkasındaki adama baktı.

Bazılarına vurdu ve biri dışında tüm monitörler karardı ve kaset çalışmaya başladı.

Marcus hareketsiz durdu ve kendini izlemeye zorladı. Uzun sürmedi.

Kalıcı vahşet eylemlerinin şok edici derecede kısa sürelerde gerçekleştirilebileceğinin farkında olmayan bir adam değildi.

Aslında, bunun üzerine bir imparatorluk kurmuştu.

Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti.

Monitördeki aksiyon sona erdiğinde monitör kesildi ve adam monitörü kapattı.

Ama Marcus'un gözleri "Smithie nerede?" diye sorarken bile onu bırakmadı.

"Bu konuda çok sinirli, Bay Sloan. Milo'yu kovdu çünkü her şeyi berbat etti. Bunu yaparken aklını kaybetti. Ben de oradaydım.

Kafasını koparacağını düşündüm. O-

" Marcus'un bakışları adama kaydı.

"Sorduğum soru bu değildi," dedi yavaşça.

"O... Sanırım..." adam sandalyesinde rahatsız bir şekilde kıpırdandı ve başka bir şey söylemedi.

Marcus ona sessizce, "Bir daha sormayacağım," dedi.

"Ben... Birinin dediğini duydum, o ve Lenny... Yani Shirleen Jackson ve Darius Tucker'ı görmeye gittiklerini duydum."

Marcus, Lenny'nin Smithie'nin fedailerinden biri olduğunu biliyordu. İyi çocuktu, kendi yolunda ilerliyordu. üniversitede striptiz kulübünde güvenlik görevlisiymiş. Marcus bir striptiz kulübünde

Eğer adamdan ihtiyacı olan şeyin kokusunu alsaydı, onu işe alırdı. Ama Smithie

Lenny hayatını, büyükannesini ve teyzesini kaybettiği kansere bir çare bulmaya adanmıştı.

Bir gün bunu yapmak umuduyla biyoloji okuyorum.

Çalışkan olabilirdi ama aynı zamanda güvenlik konusunda yetenekli, iri yarı, koyu tenli bir siyahiydi.

Ve eğer Marcus'un az önce gördüğü şeyi gördüyse, Şimdi gelecek planlarını tehlikeye atabilecek bir görevi olan bir adamdı.

Tehlike.

Marcus için bu önemli değildi.

Sadece bir şey önemliydi.

Ve Shirleen Jackson ve yeğeni Darius Tucker, Marcus'un her iki meslektaşı da farklı sahalarda farklı oyunlar oynamış olsalar da iyi bir başlangıçtı.

Ama sadece bir başlangıç.

Ayağının üzerinde döndü ve odadan çıktı, adamı Brady de onu takip ediyordu.

Orayı temizledikten sonra, sessizliğin içinden geçtiler. Açık olması gerekirken Şimdi kapalı olan striptiz kulübü, sadece bol kırmızı neonuyla aydınlatılıyor.

n kapının yarısına geldiklerinde Marcus yürümeye devam etti ve Brady'ye bakmadan, "Ben Lee Nightingale ile görüşmek

istiyorum." "Uh, efendim?"

Kapıya geldiklerinde durdu, eli kapı kolundaydı ve Brady'ye baktı.

"Liam Nightingale. Yakın zamanda LoDo'da bir araŐtırma Őirketi açtı. Bana bir buluşma ayarla. Derhal."

"Ne için?" Brady sordu.

Marcus, "Bunu onunla oturduğumda açıklayacağım," diye cevap verdi.

Brady yaklaştı.

Adamı uzun boylu, zayıf, kesimli, sevimli çocuk yüz hatları, açık kahverengi saçları vardı ve tüm bunlar çeşitli işleri çeşitli yaratıcı yollarla halletme yeteneğini gizliyordu. Başka bir deyişle, işi halletmek için nasıl yapması gerekiyorsa öyle yapıyordu.

Bir sonraki söylediğı şeyden rahatsız oldu. Marcus'un çevresinde güvendiğı insanların fikirlerini söylemesiyle ilgili bir sorunu yoktu ve Brady de bunu biliyordu.

Marcus'un güvensiz olabilecek herhangi bir hareket yapmasından rahatsızdı.

Bu sık sık olmazdı. Aslında nadiren ve sadece ihtiyaç duyulduğunda oluyordu. Ama Brady korumacıydı. Patronunu korumanın iş tanımının bir parçası olmasından çok daha fazlası.

Marcus bu sadakati parayla değil, sadece kendisi ve Brady gibi erkeklerin bildiğı bir şeyle satın almıştı. daha değerli.

"Bay Sloan, o adam hakkında hiçbir şey bilmiyoruz."

"Bunun doğru olduğunu düşünüyorsanız, hiç para ödememişsiniz demektir.

"Marcus ona ses tonunun sert olmadığını, sadece bilgilendirici olduğunu söyledi. "Uzun süredir sahnede değil ama bu süre zarfında büyük bir etki yarattı."

"Onun hakkında çok şey duydum. İşini iyi yaptığını duydum.

Babasının polis olduğunu da duydum. Emektar. Yıllarca polislik yapmış. Kardeşi de polis. En iyi arkadaşı Chavez de

öyle. Ve Chavez'in küçük kardeşi, kimse onun ne olduğunu bilmiyor.

Tek bildikleri Hector Chavez'in bir joker olduğu ve böyle bir jokerle bağlantısı olan herkes beni huzursuz."

"Nightingale'in diğerk en iyi arkadaşı Darius Tucker." Brady başıyla onayladı ama "O hâlâ denenmedi." dedi.

"O zaman onu test edeceğiz."

Brady başını sallamadan önce sadece bir an bakışlarını onun üzerinde tuttu. Marcus emir vermeye devam etti.

"Her zamanki gibi benden yanasın. Louie'yi sokaklarda istiyorum. Diğerk adamlar görevde kalsın. Ama Vince'i bundan uzak tutun."

Brady'nin ağzı sertleşti ve başını salladı.

Marcus'un adamı Vince'in işe yarar yanları vardı, değerliydi,

Ama hem Marcus hem de Brady'nin bir süredir bu adamla ilgili çekinceleri vardı.

Louie onu kontrol altında tutabiliyor gibiydi. bu değerli kullanımlar zahmete veya baş ağrısına neden olmadan işe yarayabilir.

Başka bir şey söylemeden kulüpten ayrıldılar.

Brady siyah sedanın arka kapısını açtı.

Smithie'nin girişinden sadece birkaç metre ötede bekleyen limuzine bindi. Marcus içeri girdi.

Brady kapıyı kapattı, arabaya bindi ve Marcus'un şoförü Ronald'ın yanındaki ön koltuğa oturdu.

Bu sırada Marcus telefonunu çıkardı. Açtı ve

arama yaptı.

"Evet, Bay Sloan," diye yanıtladı sekreteri Kelly.

"Smithie'nin bir dansçısı var. Adı Daisy. Adresini öğren ve ona bir buket papatya gönder. Büyük bir tane."

"Papatyalar mı?"

"Papatyalar. Bir sürü."

"Bunu hemen şimdi yapacağım, Bay Sloan." "Her gün."

"Pardon?"

"Ona her gün bir buket gönder. Bugünden başlayarak. Aynı renk olmasın. Ama aynı boyutta olsun."

"Doğru. Her gün. Aynı renk değil ama büyük." "Çok büyük."

"Elbette, Bay Sloan. Başka bir şey var mı?" diye sordu. "Şu anda yok."

"Tamam o zaman. Ben hallederim."

"Teşekkür ederim, Kelly."

"Benim için zevk, Bay Sloan."

Telefonunu kapattı ve burun deliklerinden bir nefes çekti.

O kasette gördüklerinin kafasından geçmesine izin vermemek için başarısız bir çaba harcıyordu.

Bunda başarılı olamayınca telefonunu tekrar açtı ve bir arama daha yaptı.

"Marcus," diye yanıtladı Shirleen Jackson.

"Sen ya da yeğenin onu bulur, bana getirirsiniz."

"Smithie ile yaptığımız anlaşma bu değildi" demeden önce bir an sessizlik oldu.

"Smithie'yi ben hallederim."

"Cesaretin var Marcus, ama kızgın siyah adam
"Evimden hışımla çıkıp giden adamla senin bile başa çıkabileceğini sanmıyorum."

"Yakınlar," diye paylaştı onunla.

"Bunu biliyorum. Söylemedi ama sanırım anladım. Ama bu durumu daha da kötüleştiriyor. Sonuç olarak, o bir Smithie'nin kızı ve onun lanet olası otoparkında tecavüze uğradı. Değil mi?

Onun için önemli olan kızın bir şey unuttuğu için geri gelmiş olması ve kızın tesiste olduğunu bilmemesi. Onun için önemli olan tek şey, boktan güvenlik görevlisinin kameraları bırakması ve böylece garson kız arkadaşının ona

engelli tuvalet kabini. Bu da demek oluyor ki, görevinin başında olması, o pisliği yakalaması ve bir daha yaşanmaması için kapatması gerekirken iniyordu.

Mastürbasyon yapan Smithie değildi ama tüm yükü omuzlarına aldı. Bir ağırlık hissediyor ve bu çok ağır.

Dediğim gibi, bu

idare edilebilecek bir adam değil ve ben bunun

hmm... bilmiyorum, diyelim ki önümüzdeki yüzyılda değişecek."

"Smithie'nin kaç çocuğu var, Shirleen?" Marcus sordu.

"Hesap tutamıyorum. Kardeşim ordusuna yenilerini ekleyip duruyor," diye mırıldandı.

"Ne olursa olsun, onun yirmi yıl hapis cezası almasını değil, kulübünü yönetmesini tercih edeceklerinden eminim."

Shirleen buna bir yorum yapmadı.

"Onu bulursan, bana getirirsin."

"Önce onunla oynayabilir miyiz?" diye sordu.

"Buyurun."

"Marcus Sloan, her zaman cömerttir." Yine mırıldanıyordu ve sonra bitirdi. "Sonra görüşürüz."

"Güle güle, Shirleen."

Telefonunu kapattı ve bir nefes daha çekti.

İşte o zaman kasette ne olduğunu hayal etmesine izin verdi.

Brady'nin topu düşürmesiyle yarıda kesildi. kulağına götürdü, başını çevirdi ve arkadan Marcus'a baktı.

Brady ona, "Saat ikide Nightingale ile görüşmen var," dedi.

Başka bir deyişle, yirmi dakika

içinde. "Mükemmel," diye yanıtladı

Marcus.

Brady öne döndü. Marcus

nefes aldı.

* * * *

Daisy

"Bunlar güzel değil mi?" Ben bakmadım.

Dairemin penceresinden dışarı bakmaya devam ettim, hiçbir şey görmüyordum.

Smithie'nin dört kadınından biri olan LaTeesha, "Daisy, tatlım," diyerek bana yaklaştı. (Evet, dört tane vardı ve evet, çalışıyordu.

ve evet, bunu anladım-Smithie'nin o kadar büyük bir kalbi vardı ki, ne onlardan biri ne de sahip olduğu milyonlarca çocuktan hiçbiri ondan aldıkları şeyin eksik olduğunu hissetmedi).

"Burada benimle olman çok tatlı, şekerim. Ama yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Daisy-"

Ona bakmak için döndüm, ağzım bir şey söylemek için açıktı ki durdum ve kocaman çiçek buketine baktım Elllerinde tutuyordu.

Papatyalar.

"Smithie?" Hâlâ çiçeklere bakarak sordum.

"Marcus Sloan."

Gözlerim onunkilere

kaydı. "Uh...pardon?"

Nazikçe gülümsedi. "Bunlar Marcus Sloan'dan."

"Marcus Sloan?"

Beni yanlış anladı, tanımadığım halde kim olduğunu bilmediğimi düşündü. Aslında tanımıyordum. Ama adını duymuştum. Ve tabii ki, kulübe geldiğini fark ettiğimden beri onu görüyordum.

Onu Ashlynn ile ilk gördüğüm andan sonra arada bir.

"O Smithie'nin ortağı. Sessiz ortağı." Dedi ki son hızla ve bana geliş şeklinden "sessiz" kısmının çok sessiz olduğunu anladım. "O... o..." Devam etmeden önce zorlanıyor gibiydi, "İyi bir adam. İyi kalpli. Bir keresinde bana ve Smithie'ye bazı konularda yardım etmişti ve ona minnettarım. O olmasaydı ne yapardık bilmiyorum. Tahminimce olanları duydu ve-"

Olamaz.

Nononononono

. Hayır. Hayır.

Göğsüm daraldığı için zorla "Lütfen" demek zorunda kaldım.

Papatyaları bir kenara bıraktı ve yanıma çömelerek elimi tuttu.

Bana dokunduğu anda elimi çektim.

"Canım çocuğum," diye fısıldadı, kelimeler kırık döküktü, ağlayacak gibiydi.

"Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var," diye fısıldadım.

"Tamam bebeğim, o zaman sen odana git, ben de Tam buradayım, eğer kendini yalnız hissetmezsen, çok yakınım, böylece yalnız kalmak zorunda değilsin."

"Teşekkür ederim ama yalnız derken, tatlım, yalnız demek istiyorum."

Çömeldiği yerde daha da yaklaştı ve sesi alçalarak daha da tatlı bir hal aldı.

"Tatlım, şu anda ne istediğini bildiğini düşündüğünü biliyorum ama bilmiyorsun. Bana burada ihtiyacın var. Ve ben burada kalacağım Daisy. Yalnız kalmaya ihtiyacın var, bunu sana elimden geldiğince sağlayacağım. Burada olmak istiyorsan, mutfığa gideceğim. Sen odanda uzanmak istersen, ben dışarıda olacağım. Ama gitmiyorum."

Gözyaşları gözlerime çarptı ve yaktı.

Pencereye baktım ve gözyaşlarımı kontrol etmek için ses tonum çirkinleşerek, "Ne yapmak istiyorsan onu yap," dedim.

"Daisy?"

"Ne?" Tersledim.

"Zamanı geri alabilseydim, alırdım bebeğim." Bunu gerçekten ciddiymiş gibi söyledi.

Ona döndüm ve tısladım, "Bu ikimiz için de geçerli."

Dudağını ısırdı, alt kirpiklerinde ıslak bir titreme vardı ve başını salladı.

Tekrar pencereden dışarı baktım.

Varlığının beni terk ettiğini hissettim ama dairemi terk

etmedi.

Ve işimin bittiğini bilerek pencereden dışarı baktım.

Babam beni dövdü. Sonra bizi bırakıp gitti.
o bizimle birlikteyken bize verdi. Hiçbir şey vermedi. Annem
verdi.

Benimle ilgili tek bir bok bile. Hayatımdaki her erkek
(Smithie ve uzun zaman önce sadece omuzlarını, gözlerini
ve adını hatırladığım Stretch dışında) bana bir çöpmüşüm
gibi davranmıştı.

Ve sonunda anlıyordum.

Sonunda.

Bana çöpmüşüm gibi davrandılar çünkü ben öyleydim.

Bir keresinde kucak dansı yaptığın bir ezik kızın, o orospu
çocuğu çok fazla

Sikik elli bir otoparkta üzerinize atlar, doğru düzgün
düşünemez hale gelene kadar suratınıza yumruğunu indirir
ve asfaltta size tecavüz eder.

Rahat olduğu için o sandalyeden kalkmadım.

Yapmadım çünkü hareket edemeyecek kadar canım
yanıyordu ve oturarak ya da yatarak hiçbir şey
yapamayacağımı çoktan öğrenmiştim.

sıyrıklarla dolu sırtımda ve kığımda iyi hissettirdi.

Evet.

Çöpler oraya aitti.

Tıpkı anlamı gibi asfaltta fırlatıldı. Hiçbir şey.

Bayan Annamae yanılmıştı. Diğer

herkes haklıydı.

Hayatım boyunca bana davranıldığı gibi davranıldı
çünkü ben buydum.

Çöp bile değildim.

Bir hiçtim.

Ve bu anlayışa geldiğimde, hiçbir şey görmeden
pencereden dışarı baktım ve kafamda kaleler inşa etmeye
bile çalışmadım. Kendimi bir hendekle çevrelemedim,
Kötüleri uzak tutmak için sağlam bir şekilde sürgülenmiş ağır
kapılar, beni korumak için her zaman yakınımda olan zırhlı
şövalyeler, uçan flamalar

O ihtişam bendim. Bir kaledeki bir kulenin tepesindeki
prens, görkemli, muhteşem, büyük bir kale
Aşılmaz bir taş, kimsenin ona sözle, yumrukla ya da başka bir
şeyle zarar veremeyeceği güvenli ve korunaklı bir yer.

Çöpü güvende tutmadın.

Çöpe attın.

Ama hiçbir şey yok mu?

Hiçbir şey...

Hiçbir şey.

* * * *

Kaldırıldığımda uyandım ve hemen başladım
İçimi parçalayan acı -yer yer zonklayıcı, diğer yerlerde
şiddetli- ne olursa olsun mücadele etmek.

"Şşş, sevgilim, sessiz ol, sadece benim."

Smithie'nin kollarında gevşedim.

Beni yatağıma taşıdı. LaTeesha zaten oradaydı, örtüleri geri katlıyordu.

Smithie eğilip beni çarşafLARımın üzerine yatırırken o doğruldu ve Smithie ile bana döndü.

"Pijamalarını giymene yardım etmemi ister misin?"
LaTeesha nazikçe sordu.

Cevap olarak ona sırtımı döndüm. İç
çektiğini duydum.

Smithie'nin yorganı üzerime çektiğini hissettim.

Onları hafifçe etrafıma doladı ve sonra dudaklarının
şakağıma dokunduğunu hissettim.

Uzaklaşmak için başımı yastıklara bastırdım.

"Bebeğim-" diye kulağıma fısıldamaya başladı.

LaTeesha erkeğine, "Şimdi olmaz, tatlım," diye öğüt
verdi. "Şimdi olmaz." "Siktir," diye mırıldandı
uzaklaştığını hissettiğimde.

Işık söndü.

Kapının kapandığını duymadım ve bunun
çünkü onlardan biri geri geldi. Komodinin üzerine dolu bir
bardak su koymuşlar gibi kısık bir ses duydum.

Ancak o zaman kapının kapandığını duydum.

Ancak o zaman dikkatlice dönmenin güvenli olduğunu
hissettim, bunu karnıma doğru yaptım, böylece
sıyrıklarımın üzerine ağırlık vermedim,
ve karanlığa doğru baktım.

Komodininin üzerinde gölgeli bir papatya buketi vardı.
Onlara baktım ve bunu sadece
Gözlerim kapanana ve uykuya dalana kadar çiçeklerin
kararmış şekillerini izledim.

* * * *

Saatler sonra uyandığımda gördüğüm ilk şey o papatyalar
oldu.

* * * *

Ve günler geçtikçe, her biri, kocaman bir papatya buketi
geldi.

Yatağa, aydınlıkla dolup taşan bir apartman dairesinde
dolaşarak girdim.

Ve odadaki çiçek kokusuyla yatağa girdim, gördüğüm son
şey gölgeli yaprakların görüntüsü oldu.

Ve o parlak, umutlu, mutlu güzellik her sabah bana
çarpan ilk şeydi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Pamuk Prenses

Daisy

"Yüzüne ne oldu?"

Dairemden, düşüncelerimden ve hayatımdan kaçmak için gittiğim Washington Park'taki bankta oturduğum yerde yanımda duran çocuğa baktım.

Ve şu papatyalar.

Papatyalarla dolu bir evde ben bile kendimi bok gibi hissedemezdin.

Papatyalar aklıma gelmedi.

Genç, onlu yaşlarının başında bir çocuğa baktım, Belki ondan da gençti, Hispanikti ve şimdiden çok yakışıklı bir çocuktı. Yanında siyah bir çocuk daha vardı, gangly. Diğerinin uzun boylu olduğunu görebiliyordum. henüz büyüyüp dönüşmemiştii, ama bunun vaadi oradaydı. Daha uzakta, bir ağacın gölgesinde duruyordu, yaklaşacak kadar cesur değildi, ben de dikkatimi tekrar yaklaşan kişiye çevirdim.

"Böyle bir soru sormak hiç kibarca değil şekerim," dedim ona.

"Umarım sen de onun ağzına sıçmıssındır," dedi ve ben de bunu paylaşabilmeyi diledim.

Ona daha yakından baktım.

"Lanet olsun, onu becerme şansını yakalayamadın," diye mırıldandı çocuk, yüzü sertleşti ve dikkatim daha da keskinleşti.

Geldiğinde, duşa ihtiyacı olduğunu fark ettim. Saçını kestirmesi. Kıyafet değiştirmesi.

Yemek.

Ve başkalarının göremeyeceği şeyleri gördü.

Öncelikle, yüzümün ona söylediği ve onun yaşındaki diğer çocukların asla göremeyeceği şeyler. Hatta çoğu yetişkinin bile.

benim üzerimde okumazdı.

Kahretsin, o bir kaçaktı.

Başımı eğdim. "En son ne zaman bir şeyler yedin evlat? Bu arada, senin yaşındaki bir çocuk "siktir" dememeli. Anladın mı?"

Gözleri benden öteye kaymadan önce yüzü daha da sertleşti, vücudu gerildi ve arkadaşı ısrarla "P, gidelim" dedi.

Gecikmedi. İkisi de havalandı ve güneşli bir günde açık bir parkta bile hızla gözden kayboldular.

O zaman güneşin bana vurması engellendi ve ben dikkatimi hızla o yöne çevirdim, hazırlandım, kendimi banktan fırlatmaya ve gerekirse koşmaya hazırlandım.

Marcus Sloan'ın yine kusursuz bir takım elbise içinde, elleri pantolonunun cebinde, gözlerini bana dikmiş bir şekilde orada durduğunu görünce kıpırdamadan durdum.

"Daisy," diye mırıldandı.

Lütfen, Tanrım, bunun olmasına izin verme.

O çocuğun gelip bana bundan bahsetmesinden de anlaşılacağı üzere yüzüm hala darmadağınktı.

Ve ben... Şey...

Ben.

"Bay Sloan."

"Marcus," diye düzeltti beni.

Tamam, bu oluyordu.

Çenemi biraz kaldırdım ve orada tuttum ama hiçbir şey söylemedim.

Güneş gözlüğü takmıştı, ona çok yakışan ve muhtemelen çok pahalı olan dumanlı bir gözlük.

Smithie'nin salonunda böyle gözlükler alabilirdim. (yani onlar değil, onlar erkekler içindi, ama benzerleri kızlar içindi).

Yıllarca kazıyarak başardım.

Sıyrılmak.

Smithie bana ücretli izin vermişti. Geri dönüyordum. Yüzümdeki morluklar geçer geçmez ve vücudumdaki kabuklar dökülür dökülmez.

Bunu yapıyordum çünkü ödemem gereken bir Porsche vardı. Ve ne yaptığımın ne önemi vardı, bir diğeri için. Aldım sertleşmiş aptallar için etrafta dans ederek bir yük ödedi. Bunu yapmaya devam etmemek için bir sebep yok.

Ve evet, başıma gelenlerden sonra bile. Bir pisliğin bana tecavüz etmesinin nedeninin bu olmadığını kesinlikle biliyordum. Pislikler, kadın ne iş yaparsa yapsın, çoğunlukla pislik oldukları için kadınlara bu tür şeyler yaparlardı.

Yine de, gözlüklerinin arkasında bile Marcus Sloan'ın beni incelediğini biliyordum.

Hoşuma gitmedi ama Bayan Annamae'nin eğitimi devreye girdi ve "Çiçekler için teşekkür ederim" dedim.

Başını eğdi ama hiçbir şey söylemedi.

"Çok güzeller ama göndermeyi bırakabilirsin," dedim ona.

Yine de bir şey söylemedi.

Her neyse.

Parktaki alanımıza ve ona baktım. "Wash Park'ta sık sık gezintiye çıkar mısınız?" diye sordum. O zaman konuştu.

"Seni bu akşam yemeğe çıkarmak istiyorum."

Ona baktım, güneş gözlüğü takmadığım için yüz ifademi okumak muhtemelen zor değildi. Güneş gözlüğüm olsaydı bile

ağzımın açık kalması beni ele verirdi.

Kapattım ve sırtımı dikleştirdim. Bu, kabukların gerginliğinin hatırlattığı gibi sadece bir miktar acıya neden oldu.
oradaydılar.

"Teşekkür ederim ama çiçeklerle ne demek istediğinizi anlattınız. Ve endişelenecek bir şey yok. İşe geri dönüyorum ve olanlar için kimseyi suçlamıyorum, bana bunu yapan pislik dışında."

Başını salladı ama bunu yaparken bile, "Bununla birlikte, korkarım ki meramımı anlatamadığım açık.
çiçekler."

Ne?

"Söylemeye çalıştığım şey, Bay Sloan-" diye açıklamaya başladım. "Marcus."

"Marcus," diye tersledim ve çok ince dudaklarının seğirmesini izledim.

Her neyse.

Devam ettim.

"Sen ve Smithie benimle hiçbir sorun yaşamayacaksınız." "Olacağından şüphelenmemiştim."

"Güzel," diye karşılık verdim. "Yani teşekkür ederim..."
Bir elimi kaldırdım.

"Nezaketiniz için teşekkür ederim ama daha ileri gitmeye gerek yok."

Elimi kucağıma bıraktığımda topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı, gözleri bana döndü.

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi, sadece bana baktı ve ben de kıvranmaya başladım.

Sonunda konuştu.

Ve bunu yaptığında, derin sesi kelimeleri sıcak bir şekilde sarıyor ve bu sıcaklığı bana iletliyordu.

"Daisy, seni yemeğe götürmeyi çok isterim."

"Teşekkürler," diye sertçe karşılık verdim, ses tonumu giderek artan o tuhaf duyguyla savaşmak için kullandım.

"Ama hayır, teşekkürler. Acındırma randevusuna ihtiyacım yok, ayrıca..." Elim tekrar kaldırdım, bu sefer yüzüme doğru yapmacık bir hareket yaptım, "Süslü bir yere gidip şov yapmak konusunda kendimi iyi hissetmiyorum."

"Sana acımıyorum," dedi bana.

"Gerçekten mi?" Başımı tekrar eğerek sordum, saçlarımın hareket ettiğini hissettim ve başının hafifçe kaydığını gördüm, böylece onun izledim. "Bir otoparkta adamın biri kıyafetlerini yırttığı için kışının derisi kazınan bir kız Onu asfalta yatırıp, bilinci yerindeyken ağzını burnunu kırdın mı?" Başımı dikleştirdim ve başımı salladım. "Doğru. Anladım. O tür kızlara acımıyorsun. Benim gibilere. Ben bir direkte çalışıyorum, bunu hak ettim."

Konuşmayı kestim, ama bunu o kadar hararetle yapmışım ki, aptalca bir şekilde bunu yaparken ona dikkat etmemiştim.

Konuşmayı kestiğimde dikkatimi vermekten başka çarem yoktu çünkü Marcus Sloan'ın tamamı değişti. Her santimi. Her molekül. Değişim havayı doldurdu ve etrafımda daireler çizerek, bir ısıruk almam halinde gizlenen tehlikeleri bile bile elmaya uzanan Pamuk Prenses gibi beni tuzağına çekti.

"Yanlış söyledim," diye fısıldadı, sözleri bir yılan gibi değil, tenimin üzerinde kayarak ilerliyordu.

İpek gibi.

Ve o konuşmaya devam ettikçe bunu yapmaya devam ettiler.

"Sana acımıyorum. Başına gelenler için çok üzgünüm. Katlandığın şeyler için. Çok üzgünüm Daisy. Ancak, sana acıdığım için seninle yemek yemek istemiyorum. Seninle yemek yemek istiyorum çünkü sen dünyanın en güzel kadınısın.

gördüğüm kadın." Evet.

Benim de ağzım açık kaldı.

"Senin için çok erken," diye mırıldandı. "Özür dilerim. Bunu yavaştan alacağız. Bu amaçla, seninle tanışmaktan onur duyarım.

Cuma günü benimle öğle yemeği ye. Kendini gösterişli hissetmeyeceğin sakın bir yerde."

"Bugün Çarşamba" dedim, muhtemelen bildiği bir şeydi ama Çarşamba olduğu için Cuma gününe kadar yüzümün herhangi bir yerde öğle yemeğine gitmeye uygun olması mümkün değildi.

Hiç de değil.

Kesinlikle onun gibi bir adamla değil.

Ve ağırdan almak, ağırdan almak anlamına geliyordu.
Cuma gününe sadece iki gün vardı. Bu yavaş değildi!

"Evet," diye kabul etti.

"Ben... sen... uh..."

Konuşmayı kestim.

"Cuma," diye

buyurdu. "Hayır,"

diye fısıldadım.

Bana doğru eğilmiş gibiydi.

Bu algılanan hareket üzerine banktan fırladım ve büyük
bir adım geri attım.

Elleri ceplerinden çıktı ve yanlarına doğru kaldırdı.

"Daisy, yapmayacağım-"

"Hayır," diye başımlı salladım. "Artık  i ek yok. Cuma
günü öğle yemeği yok."

"Lütfen, ben sadece-"

"Hayır."

Boğuk bir şekilde çıktı.

Sonra döndüm ve

kaçtım.

Ama bana olmadığı belli olan bir şekilde, "Eve sağ salım
döndüğünden emin ol," dediğini duydum.

Porsche'mle beni takip eden Mercedes'e bakılırsa, her
kimse tam da bunu yaptı.

Saçma
lık.

Lanet
olsun.

Kahre
tsin.

Dairemin penceresinde durmuş, binamın önündeki
kaldırımında oturmaktan vazgeçmeyen Mercedes'e
bakıyordum.

Saçma
lık.

Lanet
olsun.

Kahre
tsin.

Tamam.

Her neyse.

Boktan şeyler oldu. Sonra durdu ve sen hayatına devam
ettin.

Marcus Sloan'la ilgili her neyse o da sona erecekti.

Ben de yoluma devam ederdim.

Penceremden arkamı döndüm.

Ve tek gördüğüm papatyaydı.

* * * *

"Beğendim ama biraz ısıltıya ihtiyacı var," dedim.

Cuma sabahı geç saatlerde Chardonnay

Smithie's'deki dansçı soyunma odasında yeni striptizci kıyafetlerini benim için modelliyor ve birkaç hareket yapıyordu.

Pasties, bir G-string ve platform striptizci sandaletleriydi. Hala ısıltıya ihtiyacı vardı.

"Daisy, ısıltıyı nereye koyacağım?" diye sordu, çoğunlukla çıplak olan vücuduna bakarak.

"Birazını yapıştırıcı tabancasıyla yapıştır ve kukunun üzerine koy, kızım," diye tavsiye ettim. "Erkeklerin gözleri oraya gider, en azından orası kapalı olur ve göğüslerine bakmazlar. En azından her zaman değil."

Chardonnay, "Bunun üzerinde düşünmek gerek," diye mırıldandı.

Bunu düşünmek gerek. Bu sürtük beni öldürdü.

Adı Chardonnay değildi. Penelope'ydi. Tıp hazırlık sınıfındaydı, son sınıftaydı ve tıp fakültesine kabul edilmişti. Ayrıca bok gibiydi çünkü hemen hemen herkes onun striptiz yaptığını biliyordu ve o bunu umursamıyordu.

"Romatoloji pratiği yaptığım zaman," diye paylaşmıştı benimle, "çok para alacağım ve hepsi benim olacak. Kendime bir BMW ve Cherry Hills'de büyük bir ev alacağım ve bunu hemen yapacağım çünkü öğrencim olmayacak.

Krediler. Yani istediklerini düşünebilirler. Ayrıca kıcımı da öpebilirler."

Açıkçası ben bu düşünce tarzını yanlış bulmuyorum.

"Siyah üzerine siyah, ama biraz da gümüş," diye önerdim.
"İnce ama etkili."

"Tutkal tabancası kullanma becerilerimin yeterli olduğundan emin değilim," diye cevap verdi.

"Çıkar onu. Durula ve o kaltağı bana ver," dedim.
"Elimde tutkal tabancası var ve sana bir şeyler ayarlayacağım."

Kapı çalınırken bana sıırttı.

Chardonnay "Bir dakika" diye seslenince o tarafa baktım.
Sonra "Tamam, uygun." dedi. Ona döndüm ve bir bornoz giydiğini gördüm.

Ayrıca iri gözlerle ve dudaklarını ayırarak kapıya baktığını gördüm.

Tekrar kapıya baktım ve sonra iri gözlerim ve ayrık dudaklarım vardı.

Oh lanet olsun.

Marcus Sloan çenesini Chardonnay'e doğru eğdi ve bana baktı.

"Daisy, biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu. Hayır, konuşamazdı.

"Ben sadece-" diye başladı Chardonnay.

"Burada kalabilirsin," dedi Marcus ona. "Daisy ve ben Smithie'nin ofisine gideceğiz."

Hayır, yapmayız.

"Sanmıyorum-" diye başladım.

Daha fazla konuşamadım çünkü gözleri bana geldi. Güneş gözlüğü takmadan bana hiç bakmamıştı. Mavi gözleri vardı.

Muhteşemdiler.

Ayrıca daha fazlasıydılar.

O gözler çok şey görmüştü. Pek çoğu iyi değildi. Ve bu iyi olmayan şeylerin birçoğu çok kötüydü.

Anladım. Anladım. Ama dahası da vardı.

Başka biri onun gözlerini korkutucu bulabilirdi, her şeyi görmüş ve hiçbirini umursamayan bakışları soğuk ve kişiliksiz değildi, sadece alaycı ve sinsiydi.

Korkutucu bulmadım.

Büyüleyici buldum.

Odaya doğru bir adım attı ama kapıyı işaret etmek için kolunu yana kaldırdı ve davetkâr bir ses tonuyla şöyle dedi tam olarak bu değildi, daha çok bir emirdi, "Daisy."

Centilmen tavrı ve emredici ses tonunun karışımında bir şeyler vardı (ve kabul edelim, varlığı) oturduğum sandalyeden kırımını kaldırıp ona doğru ilerlememe neden oldu.

Kapıdan çıkmak için bir engel değildi, bu yüzden hareket etmedi.

Ancak ben temizledikten sonra hareket etti çünkü beni takip etti.

Sonra elini hafifçe sırtımın alt kısmına koydu. Baskı yapmadan. Sadece bir dokunuş.

"Sadece bir dokunuşta" bile omuzlarımın gerildiğini hissettim. Ama tepkimi açığa vurmak, ona bir şey vermek istemedim.

Benim hakkımda bir şeyler okuması, korktuğumu ya da kendimi koruduğumu düşünmesine neden olabilirdi, özellikle de başıma gelenleri ve Wash Park'ta kendimi aptal yerine koyduğumu bildikten sonra.

Koridordan kulübe doğru yürürken Smithie'nin ofisine çıkan merdivenlere doğru ilerlerken, dokunulmaktan duyduğum gerginlik başka bir şeye dönüştü. dokunuş nüfuz etti.

Beni zorlamıyordu. Bana rehberlik etmiyordu.

Striptiz kulübünde bir bayanı bir beyefendinin yapması gerektiği şekilde gezdiren bir beyefendiydi, ne olursa olsun striptizci olduğu bir striptiz kulübüydü.

Kendimi yine tuhaf hissetmeye başladım.

Merdivenleri çıkarken dokunuşu beni terk etti ve utanç verici bir şekilde hala biraz sert olduğumun farkındaydım.

Bana ne olduğunu, kışımın onun gözleriyle aynı hizada olabileceğinden bahsetmiyorum bile.

Oradan geçtim ve tepede durdum.

Son iki basamağı tırmanırken aşağıya bakarak kapının önüne indi.

Elini kapının koluna götürdü ve "Smithie burada değil" diye mırıldandı.

Kapıyı iterek açtı ama hareket etmedi.

Orada bekledi ve gözleri üzerimdeyken yaptı.

Ondan önce içeri girmemi istediğini o zaman anladım.

Kapıyı o açmıştı.

Benim için.

Kendimi daha komik hissetmeye başladım ve hızla ofise girdim.

Fazla ileri gitmedim, ortada durdum ve ona döndüm.

O da fazla uzağa gitmedi ama tuhaf bir şekilde kapıdan uzaklaştı ve boşlukta ilerledi.

Başka bir deyişle, beni içeri almıyordu. Gitmek istersem, doğrudan gidebilirdim. Yoluma çıkmıyordu.

Aman Tanrım.

"Planlarımız var."

Düşüncelerime değil ona odaklandım.

"Pardon?"

"Öğle yemeği. Bugün. Seninle. Ve ben. Planlarımız var." Kelimeler kısaydı. Sabırsızdı. Ama yine de kaba değildi.

Bunu nasıl başardığını bilmiyordum ama üzerinde çok fazla düşünmedim.

Bunu halletmek zorundaydım. O benim patronumdu (bir nevi). Aynı zamanda önemli bir adamdı. Bunu iş dışında bilmiyordum.

Aslında bunu biliyordum ve bir an bile unutamazdım.

Yani "bir kelime" istiyorsa, ona vermeliydim. Sonra da çekip gitmeliydim.

"Hayır, yok."

"Son görüşmemiz umduğum gibi gitmedi ama niyetimi açıkça ortaya koyduğumu düşünmüştüm," diye cevap verdi.

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemedim çünkü o anlamamıştı ve ben de istemiyordum.

Birdenbire, üzerinde bir değişiklik oldu ve hatta Yüz hatlarını yumuşatmış, gözlerindeki alaycılığı temizlemiş olsa da omuzlarımdaki gerginliğin arttığını hissettim.

"İyi misin?" diye sordu sessizce.

"Uh, evet," diye normal bir şekilde cevap verdim.

Bir nedenle yere, benim öteme, sonra tekrar bana baktı.

"Buradasın." Şimdi sesi sessiz değildi, sorgulama ve endişe ile yumuşaktı.

İşte.

Arka tarafta, bir hafta önce tecavüze uğradığım yerde.

Tanrım, bu adamdan uzaklaşmam gerekiyordu.

"Evet," diye kabul ettim. "Ben buradayım."

"Olmalı mısın?"

"Chardonnay'nin gardıropla ilgili bir sorusu vardı," diye açıkladım.

Ve yine ifadesi değişti. Bu sefer bir vidamı gevşettiğimi düşündüğünü saklamıyordu.

"Pardon?"

"Chardonnay. Gardırobuyla ilgili bir sorusu vardı," diye tekrarladım. "Ev arkadaşları da kaltak. Striptizci konusunda tamamen yargılayıcılar, bu yüzden onun evinde modellik yapamadı çünkü bana yeni kıyafetiyle hareketlerini göstermeli ve Oradalar. Benimkine gelemedi. O yüzden buradayız."

"Neden seninkine gelemedi?"

Bunu ona söyleyemezdim. Ona söyleyemedim çünkü her yer papatyalarla doluydu ve bunun getirebileceği sorulara cevap vermek istemiyordum. Bunu söylemek istemedim. Chardonnay ya da herhangi biri sadece o papatyaların nereden geldiğini değil, aynı zamanda en kötü anlarımda onların parlak, mutlu güzelliğinin beni ayakta tutan tek şey olduğunu da biliyordu.

O yüzden bir şey söylemedim.

"Sana ne olduğunu biliyor mu?" diye sordu nazıkçe.

Başımı salladım.

Ağzı sertleşti ve muhtemelen bu yüzden sözleri kısaydı. "Daha duyarlı olmalı."

"Ben iyiyim, Bay -"

"Marcus," diye kırıptı.

"Doğru. Marcus. Özür dilerim," diye mırıldandım.

"Smithie burada değil," diye bilgilendirdi beni.

Bu bilgiyi zaten paylaşmıştı, bu yüzden bunu bana neden tekrarladığını bilmiyordum.

"Tamam," diye cevap verdim.

"Bu, herhangi bir nedenle burada olmadığınız anlamına gelir.

Smithie ya da Lenny burada ve eğer burada olmanız gerekiyorsa ve ikisi de her zaman yanınızda olamayacaksa beni arayın. Yanına bir adam veririm."

Her zaman mı?

Üzerime bir adam mı

saldı? Ona baktım.

Takım elbise ceketinin cebine uzandı ve gümüş bir kart kutusu çıkardı, çevirerek açtı ve bir kart çıkardı.

Kapağını kapattı, geri verdi ve bana doğru yürüdü, yakınımda durmadı (neyse ki).

Kartı aramızda tuttu ve iki parmağını uzatarak bana uzattı.

Tanrım, bu adam iyiydi. Kartvizit bile verdi!

"Ben... Ben..." Yutkundum, kartı görmezden geldim, "üzerimde bir erkeğe ihtiyacım var."

Gözleri de sertleşti ve parıldayan öfkelerini görünce sonunda ondan korkmaya başladım.

Bir adım geri atarak savaştım.

"Onu bulamadılar," diye fısıldadı. "Bunu biliyorum," diye fısıldadım.

Ve bu beni ürpertti.

Bunu düşünmüyordum. Bana tecavüz eden adamın kaçtığı gerçeğini.

Smithie ilgileneceğini söyledi. Dedektif Jimmy Marker, hastanede benimle konuşmuştu.

Ambulans beni oraya götürdükten sonra polisleri aradı, onu bulmak için elinden gelen her şeyi yapacağını söyledi.

Ben sadece bunu düşünüyordum.

"Güvende olman gerekiyor. O yüzden güvende olacaksın," diye buyurdu ve kartı aramızda yukarı kaldırdı.

"Bana çiçek göndermeyi bırakmalısın," diye tam olarak emretmedim çünkü sesim biraz titriyordu ama mesajımı alacağını umuyordum.

"Yarın benimle yemeğe gelersen gelirim." "Beni yemeğe davet etmeyi bırakmalısın."

"Tamam. O zaman yarın benimle yemeğe gel."

"Bay Sloan-"

Bana doğru eğildi, yüzü yakındı, pahalı kolonyasının kokusunu alabiliyordum ve ağzımı kapattım.

"Marcus," diye fısıldadı.

"Tamam," diye nefes aldım. "Yarın akşam yemeği."

"Hayır."

Beni görmezden geldi.

"Seni yedide alırım. Gösteride olmayacaksın. Ama ben de dahil olmak üzere seni güvensiz kılabileceğini düşündüğün her şeyden uzak olacaksın. Sadece akşam yemeğinde sana eşlik etmek istiyorum. Hepsi bu, Daisy."

"Lütfen, şunu yapmayı

kes." Kaşları yukarı kalktı.

"Neden?" "Sormak zorunda mısın?"

"Daisy," dedi nazikçe, bana doğru uzandı, elimi tuttu elimi tuttu ve kartı avucuma bastırdı. Parmaklarımı kartın etrafında kapatarak beni hafifçe tutmaya devam etti ve ben de çekilmedim çünkü bunun ne anlama geleceğini paylaşmak istemiyordum. ya da açığa çıkar. "Zarar gördünüz. Yaralandınız. Ama ne Başınıza gelenler sizi olduğunuz kişi olmaktan çıkarmadı ya da hayatınızı yaşamamanızı ve bundan keyif almamanızı gerektirmedi."

"Ben bundan bahsetmiyorum."

"Pekâlâ, neden bahsettiğini bana açıkla." "Canım istemiyor."

Bir kez başını salladı. "Peki, o zaman yarın akşam yemekte bana açıkla."

"Marcus-"

"Vazgeçmeyeceğim."

Bu beni kızdırmaya başlamıştı, ben de huysuzca "Bu beni

pek de iyi hissettirmiyor" dedim.

İnce dudakları kıpırdadı ve "Beni çekici bulmuyor musun?" diye sordu.

Deli miydi o?

"Tabii ki seni çekici buluyorum. Hepiniz-"

O anda sözümü kestim çünkü ne söylediğime dikkat etmiyordum, çoğunlukla da söylememem gerektiğine.

O güzel dudakları kıvrıldı. Oh Tanrım.

"Neyim ben?" diye itti.

"Gitmeme izin verir misin?" Tersledim.

Şok olmuşum, gitmeme izin verdi ve bununla da kalmadı, bir adım geri çekildi.

Ben de dahil olmak üzere sizi güvensiz kılabilceğini düşündüğünüz her şeyden güvende olacaksınız.

Garip nefes almaya başladım.

"Neden vazgeçmek istemediğimi açıklamamı ister misiniz?" diye sordu.

Tabii ki hayır.

"Hayır," diye cevap verdim.

Bunu geçiştirdi ve bana "Açık olmak istiyorum. Güçlü görünmek istemiyorum."

"Başarısız oluyorsun," diye paylaştım. Bunun üzerine gülümsedi.

Boğazımın kapandığını hissettim.

O gülümsemeyle birlikte gözlerindeki alaycılık ve sinsilik kayboldu.

Bana göz kırpıyorlardı.

Bana parıldıyor.

"Beni yanlış anladınız," dedi usulca. "Güçlü olmak istemiyorum. Bunu senin istemediğin bir hızda yapmak istemiyorum.

rahatım. Sana olanlarla değil, ama anlamalısın ki, bu olmasaydı bile bunu yapmazdım.

senin başına geldi. Yani hızı sen belirleyeceksin. Yeter ki bir tempo olsun."

"Peki ya bir hız olmasını istemiyorsam?" diye sordum.

"O halde neden yapmayacağınızı paylaşma nezaketini göstermenizi rica ediyorum."

"Ve bana bunu yaptırmama nezaketini göstermeni istiyorum," diye karşılık verdim.

Bir saniye beni inceledi, sonra benden öteye baktı.

Yine değişti ve bunu bir adım daha atarak yaptı. benden uzaklaştı, yüzü o kadar kapandı ki, alaycılığı ve sinsiliği geri gelmedi bile.

Bana hiçbir şey

vermedi. "Anlıyorum,"

diye mırıldandı.

Sormamalıydım.

Gerçekten

sormamalıydım. Ben

sordum.

"Neyi görüyorsun?"

"Kim olduğumu biliyorsun."

"Evet. Sen Marcus Sloan'sın."

Başını iki yana salladı. "Demek istediğim bu değil ve bunu anladığınızınza inanıyorum."

Yaptım, hemen o anda.

Ve anladığım şey beni güldürdü. İçimden dökölüverdi.

Ve sanırım gerçekten gülmeye ihtiyacım vardı çünkü o kadar sert yaptım ki, kollarımı karnıma sararak onunla birlikte eğildim.

Kendimi toparladığımda, hala kıkırdıyordum, doğruldum, bir elimi gözüme götürdüm ve ıslak zeminde gezdirdim Neşemin makyajımı bozmamasını umarak. O sabah solmakta olan morlukları gizlemek için mucizeler yaratmak zorunda kalmıştım.

"Bu çok komik," dedim ona gereksiz yere.

Hiçbir şeyi komik bulmadı. Hâlâ içine kapanık görünüyordu ama anlamadığım bir şaşkınlık da vardı.

"Gülüşün çan sesine benziyor," diye fısıldadı.

Hemen kıkırdamayı bıraktım.

Gözle görülür bir şekilde kendini toparladı ve konuşmaya devam etti. "Yine de neyin komik olduğundan emin değilim."

"Sen," diye paylaştım. "Ben mi?" diye sordu.

"Sen, Marcus Sloan olmanla ilgili bir sorun yaşıyacağımı düşünüyorsun," diye genişlettim.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?"

"Hayır." Omuz silktim. "Umurumda da değil. Gerçi bu 'hayır' demek bilmediğim anlamına gelmiyor. Sadece gerçekten bilmiyorum. Hâlâ umurumda değil. Ve bu yüzden istemiyorum
seninle yemek yerim."

"Hâlâ anlamıyorum."

"Honey bunch, ben bir
striptizciyim." "Evet. Ve?"

Çenemi kapadım.

Tanrım, ondan daha iyi olduğumu düşündüğümü sandı.

Hayır. Hayır.

Ondan daha iyi olduğumu düşünmek için bir nedenim olduğunu sanıyordu.

"Yargılamıyorum," dedim sessizce. "Hayat hayattır ve insan hayatını devam ettirmek için ne yapması gerektiğini hissediyorsa onu yapmalıdır."

"Bu doğru."

"Yani ne yaptığın ya da kim olduğun
umurumda değil." "Ve bu beni memnun
ediyor."

Kalbim hızla çarpmaya başladı çünkü öyle oldu. Bu onu memnun etti. Bunu biliyordum çünkü gözleri yine parlıyordu.

"Erkekler pisliktir," diye paylaştım.

"Bazıları öyle, evet," diye bir şekilde kabul etti.

"Öyle olmayan pek kimseyle karşılaşmadım. Hayatım boyunca saydım, bu sayı ikiye eşit."

O parıldayan gözler parıldamak için parıldamayı bıraktı.

"Sadece iki kişi mi?"

"Evet. İki," diye onayladım.

"Her ne kadar bu bilgiyi üzücü bulsam da, bunu üç yapmak istediğimi paylaşacağım," dedi.
(çoğunlukla) var.

"Dinle, Marcus, bu," elimle aramızda bir işaret yaptım ve bu sefer izlemedi, elini yırtmadı.

kendi bakışlarımla "çok tatlı, tatlım. Gerçekten tatlı.
Teşekkürler

onun için. Papatyalar için. Bunların hepsi gerçekten güzel.
Ama bir kadın benim yaşadığım hayatı yaşıyor ve kendini
bir otoparkta tecavüze uğramış buluyor,

bazı kararlar verir. Ve bu kararlar

Takım elbisesini çok iyi giyen, dudakları çok güzel olan ve
ona kapıyı açan seksi bir adamla akşam yemeği de dahil. O
da kendi lanet işine bakar, olur biter. İyi bir işim var. Bir
Porsche'um var. Bir Porsche'm var.

Bana bahçeyle uğraşabileceğim ve iyi bir Güneyli kadının
yapması gerektiği gibi sofra kurabileceğim bir ev bulmak
için bir pazar. Sahip olmadığım ve istemediğim şey bir
erkek."

"Bu konuda fikrinizi değiştirmeye çalışmama izin verir
misiniz?"

Başımı salladım ve o zaman gözleri hareket etti, saçlarımla
onunla birlikte titremesini izledi.

"Hayır" diye cevap verdiğimde benimkine geri döndüler.

"Bu konuda fikrinizi değiştirmeye çalışmama izin vermemenize izin verir misiniz?"

Bu kesinlikle karmaşıktı, ama yine de onu yakaladım.

Ve anladığım başka bir şey de, muhtemelen "hayır "ımı tekrarlayabileceğimdi, ama onun denemek için bir yol bulacağını biliyordum.

Her neyse.

Başarılı olamayacaktı.

Ben de tekrar omuz silktim ve "Keyfine bak hayatım" dedim.

Dudakları tekrar kıvrıldı ve keşke kıvrılmasaydı dedim. çünkü normal bir kıvrılma iyiydi. Bir gülümseme dünyamı sarstı.

O anki halleri tüylerimi diken diken etti. Cidden.

Ve kukum aylardır karıncalanmamıştı.

Arka taraftaki asfaltta geçirdiğim zamandan sonra bir daha böyle bir şey yaşayacağımı hiç düşünmemiştim.

"Yarın akşam yemeği," dedi.

"Hayır," diye cevap verdim.

Yavaşça başını yana eğdi ve bu benim de kukuma çarptı.

Lanet olsun.

"Benimle konuştuğun için teşekkür ederim Daisy." Bunu bitiriyordu.

Ama buna kesinlikle son vermeyecekti.

Saçmalık.

"Sorun değil."

"Size arabanıza kadar eşlik etmemi ister misiniz yoksa arkadaşınıza geri mi dönersiniz?" diye sordu.

"Çoğunlukla kendi başıma idare ediyorum, tatlım. O yüzden teşekkürler. Ben iyiyim."

"Sana... arabana kadar eşlik etmemi ister misin... ya da arkadaşına geri dönmeni?" diye tekrarladı, kelimeleri daha sertti, onları söylemek için zaman ayırdı ve mesajını aldım.

"Görüyorum ki bu ilginç olacak," diye mırıldandım.

"Katılıyorum," diye mırıldanmadı.

Birbirimize baktık. Bu bir süre devam etti.

Marcus bitirdi.

"Gülmemeliydin." "Pardon?"

"Seni bırakabilirdim ama sen güldün." Oh Tanrım.

Bunu kukumda hissetmedim.

Ama ben hissettim.

Evet, hissettim. "Marcus-
"

Sözümü kesti. "Arkadaşına. Ama bir adam bırakacağım ve sen hazır olduğunda soyunma odasının dışında olacak ve

arabanıza kadar size eşlik
edecek." "Buna gerek
yok."

"Böyle düşündüğünü biliyorum. Ama yanılıyorsun."
Ben iç çekip "Doğru" diye mırıldanana kadar daha çok
bakıştık.

Kapıya doğru
ilerledim. Benim için
açtı.

Beni merdivenlerden aşağıya kadar takip etti ve en alta
bana eşlik ederken elini tekrar sırtıma koydu.
Chardonnay.

Soyunma odasına gittiğimizde Ashlynn de oradaydı.
Beni orada sadece mırıldanarak bıraktı, "Bayanlar."
Ama bana söz verir gibi bir bakış attı.
Cehennem.

Kapıyı arkasından kapattı.

"Tamam, beni çok korkutuyor ama ben olsam
Bir saniye ve on iki yaşımdan beri kurduğum tıp fakültesi
hayallerim, o adam beni mollası yapmak isterse tamamen
uçup gider ve bunun benim hakkımda ne söylediği
umurumda bile değil," diye nefes aldı Chardonnay kapı
kilitlendiği anda.

Ashlynn bana bakarak, "Beni korkutuyor," dedi. Onu
görmezden geldim ve Chardonnay'e baktım.

"Kızım, git şu G-string'i yıka ve bana ver. Eve gitmem lazım. Yapmam gereken bir yapıştırıcı var."

Chardonnay kendini toparladı ve bana sırttı, kaşlarını salladı ve sonra banyoya doğru yürüdü.

Derin bir nefes aldım. Ve sonra bıraktım.

Ve Marcus Sloan'ın kartını kotumun arka cebine koyarak bıraktım.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Çelik Manolyalar

Daisy

"Bunlar iyi. Bunlar iyi çarpı yedi bin. Bunlara ihtiyacım var."

"Yedi bin çift ayakkabın var Tod. Hiçbir şeye ihtiyacın yok."

"Stevie, hayatımın aşkı, bunları görmüyor musun?"

"Görüyorum."

"O zaman geçici olarak delirdin mi?"

"Sanırım öyle," dedi bir kız.

Bir başka kız, "Eğer satın almana izin vermezse, ben alırım, sen de benden ödünç alırsın diye düşünüyorum," dedi.

"Satıldı!" diye bağırdı ilk (belli ki eşcinsel) adam.

"Gidelim," dedi ilk kız. "Las Delicias'ta Yıllardır oradayım ama acilen dana burrito yemem gerektiği için işimi şansa bırakmayacağım."

İkinci adam (aynı zamanda gey, çünkü diğerinin hayatının aşkıydı) "Onları paketleyin ve gidelim, ben de açım" dedi.

Nordstrom ayakkabı reyonundaki sandalyelerde onlara arkamı dönerek oturdum, gidişlerini dinledim ve dönmedim.

onlara bakmak için. Yüzümü görmelerini istemediğim için değil. Morluklar artık iyice soluyordu, bu yüzden gizleme işi harikaydı.

Ama orada otururken eşcinsel bir ekibe ihtiyacım olduğunu düşündüm. Özellikle de seninle ayakkabı alışverişine geliyorlarsa.

Ayrıca bir kız arkadaşına ihtiyacım vardı.

Ama bütün striptizciler çok hoş olsa da, bu bana göre değildi. O striptizcilerden birini çekmeyi hiç başaramamıştım.

birlikte, denemek için çaba sarf ettiğim günlerde bile.

Bulamadığım için de denemeyi bıraktım.

Benim işimde, özellikle de Smithie's'de kızlarla, onların ihtiyaç duymadıkları bir şekilde ilgilenirdi. Catty, bunu başarabilirdim.

Mesele şu ki, ben assolisttim. Öndeki kırmızı kadife ip benim içindi.

Britney Spears'ın dansçılarıyla arkadaş olduğundan şüpheleniyordum.

Ama birlikte ayakkabı alışverişine gitmediler.

Ve Nordstrom'da (her ne kadar bunu bir kredi kartı makinesinin sesiyle yapmış olsalar da bazı hayallerin gerçekleştiği yer) neler kaçırdığımı görmek için arkamı dönmek istemedim.

Sadece o zaman değil, tüm hayatım boyunca.

Herhangi bir ekibe sahip olmamam gerektiğini biliyordum.

Her zaman istediğim gibi ve özellikle de Başıma gelenlerden sonra bunu hemen yapmanın iyi olacağını düşündüm.

Elimde yokken gözümün önünde durmasına ihtiyacım yoktu.

Onun yerine denediğim ayakkabılara baktım.

Fiyatı 1200 dolardı. Lolipop çubuğunda bir sınıftı. Smithie'nin maaşındaki ciddi artış göz önüne alındığında bana bir ay önce verdi, onları tamamen karşılayabilirdim (ve bunu maaşımı artırmadan önce bile yapabilirdim, ama garip bir şekilde beni daha az çalıştırdı, ama itiraz etmedim).

Ve onlar ben değildim.

"Ne düşünüyorsun?" dedi ayakkabı satıcısı kadın. "Denim bir şeyiniz var mı?" Ben sordum.

"Uh...hayır," diye cevap verdi.

"Şeffaf plastik, belki de platforma gömülü bir papatya?"

"Sanmıyorum."

"Yedi inç topuklu, üç inç platformlu, tamamı mücevherli, belki de pembe?"

"Şey... sanırım bu da hayır demek hanımefendi. Özür dilerim." Başımı salladım.

Nordstrom ayakkabı bölümünün Daisy yapmadığını zaten öğrenmiştim.

Yine de denemekten zarar gelmezdi.

Ayağımdaki bantlı sandaleti çözüp çıkardım ve mırıldandım: "Sorun değil. Ama teşekkürler."

"Valentino 'Rockstud' yapıyor," diye bilgilendirdi beni. Rockstud'ı kontrol etmiştim.

O kadar da kötü değildi. Ama Daisy yazmıyordu.

"Bana göre değil," diye paylaştım, sandaleti kutuya koyup aldım ve ona uzattım.

"Tamam, denemek istediğin başka bir şey varsa ben buradayım."

"Teşekkürler tatlım, çok tatlısın." Ona gülümsedim.

Bana gülümsedi ve kutuyla birlikte uzaklaştı.

Ayakkabılarımı giydim (siyah rugan, platform sandalet, bir-

inçlik elmas taklidi bileklik, topuk için kıvrılmış açık kırmızı ruj tüpü), ayağa kalktım, çantamı omzuma attım, ve Cumartesi öğleden sonramı daha fazla geçirmek için makyaj tezgahına doğru süzüldüm.

Ayakkabı departmanı beni çeşitli yerlerde hayal kırıklığına uğratabilir.

Ama Walgreens'ten Neiman'a kadar herhangi bir makyaj tezgahı benim için işe yaradı.

Ve o öğleden sonra, öyle de oldu.

* * * *

Julia Roberts, Dolly Parton'ın garajındaki bir salon sandalyesinde şeker krizi geçirirken kapı çaldı.

Bu beni mutlu etmedi.

Julia'nın kriz geçirmesi değil tabii ki, bu beni hiç mutlu etmedi.

Ama o sırada tüm zamanların en iyi filmi sırasında çalan kapı zilinden dolayı mutlu değildim.

Filmi durdurdum, çıplak ayaklarımın üzerine kalktım ve Sıcak pembe Juicy Couture eşofmanımla kapıya doğru yürüdüm, sırtında elmas taklidi, geçmeli "JC" ve tepesinde parıltılardan oluşan bir oval ile çevrili taç.

Gözetleme deliğinden baktım ve ne göreceğimi biliyordum çünkü bana pes etmeyeceğini söylemişti.

Ama Steel Magnolias'ı bölüyordu. Bunu kimse yapmadı.

Bana kapıları açan uzun boylu, esmer, zengin, seksi bir beyefendi bile değil.

Ve tam o anda, takım elbise giymemiş olsa bile V yakalı, lacivert bir kazak giymişti ve gözlerine öyle şeyler yapıyordu ki, eğer Steel'e kızmamış olsaydım

Magnolias, kukuma bir şeyler yapardı ve koyu yıkamalı kot pantolon, bunu bilmeliydi.

Ben de sürgüyü açtım, mandalı tokatlayarak açtım ve kendi lanet kapımı çekerek açtım.

"Steel Magnolias'ı bölüyorsun," diye tersledim Marcus Sloan'ı.

Bir kahkaha patlattı.

Bunu gerçekten yapmamalıydı.

Gerçekten gülmemeliydi.

Gerçekten mi?

Olduğu gibi yakışıklıydı elbette. Ama kahkaha yüzündeki yılları alıp götürüyordu.

Yıllar.

Kaç yaşında olduğunu bilmiyordum. Otuzlu yaşlarının ortalarında görünüyordu (ve Denver'da genç yaşta kendine bir yer edindiğini düşünerek o kadar da ileri gitmiyordum).

Onunla ilgili bir şey ve benim gibi bir kıza söylediği şey şuydu hepsi iyi).

Ama o anda, sizi sinemaya götürdükten sonra boynunuza sarılacağını (ve ikinci aşamaya geçmesine izin vereceğinizi) umduğunuz çocuğa benziyordu.

Gerçi, daha fazlasıydı.

Kahkahasının derin ihtişamı her şey gibi hissettiriyordu.

Dünyadaki bütün elmaslar ayaklarının altına serildi.

Her krk derinlere yığılmış.

Her altın kolye bir metre derinliğinde bir güzellik yumağı.

Hâlâ kıkırdayarak yan tarafa döndü ve başını daireme doğru salladı, "Kur şunu."

Siyah takım elbise, beyaz gömlek ve ince siyah kravat giyen uzun boylu, sarışın bir adam önüme çıkınca başka çarem kalmadan yolumdan çekildim.

bir elinde saplarından tuttuğu bir kese kğıdı, diğer elinde de bir fırıncı kutusunu dengede tutarak içeri girdi.

Peşinden aynı şekilde giyinmiş iri yarı bir adam geldi. aynı şekilde. elik grisi saçlarının çoğunu kaybetmişti ve nedense güneş batmış olmasına rağmen güneş gözlüğü takıyordu, üstelik içerideydi. Bir kolunda göğsüne bastırđđı iki şişe şampanya, diğerinden sarkan iki narin şampanya fltyle...

Gözlerimi onlara diktim.

Cama oyulmuş güzel tavus kuşları. Gerçekten güzel tavus kuşları.

Mükemmellik.

Cehenneme kadar yolu var.

Marcus içeri girip elini belime koyduğunda, kısık gözlerimi ona çevirdim ve bu sefer elini gitmemi istediği yere yönlendirdi.

Oturma ve yemek odamın tam ortasında.

Bunun olmasına izin verdim çünkü bir şeylerin kokusunu almaya başlamıştım.

O kadar iyi bir şey ki tüm dikkatinizi ona vermenizi gerektiriyor.

Bu da ilk adamın yiyecek kaplarının kapaklarını açtığını gördüğüm anlamına geliyordu, içindeki şeyin aroması çiçeklerin kokusunu geride bırakıyor ve odayı dolduruyordu.

"Barolo Grill," dedi Marcus ve benim aniden yemekten sersemlemiş bakışlarım ona kaydı. "Prosciutto ve kavun. İstakoz salatası.

Truffle risotto. Tatlı olarak da bombolonis. Dom ile tabii ki."

Dom'la tabii ki.

Dom Pérignon ve istakoz salatası, iki yatak odalı, hakkında pek bir şey yazılmayan, ilham vermeyen, kat planı benzeri evimde

Amerika Birleşik Devletleri'nin her yerindeki gazilyonlarca kompleks, mutfak, oturma-yemek odası, sadece-soyunarak para kazanmaya başlamadan önce kiraladığım ana banyolu daireydi.

"Deli misin sen?" Ben sordum.

Dudakları kıvrıldı. "Hayır, ben açım." Dikkatini adamlarına çevirdi. "Bu iyi, hepsi bu."

Dışarı çıkmaya başladılar ama Marcus onlara bunu yapmalarını söyleyince durdular.

Eli sırtımın alt kısmına doğru kaydı. "Daisy, bu benim adamım Brady ve şoförüm Ronald."

Sırayla önce sarışın, sonra da güneş gözlüklü adam bana başını salladı.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi

Brady. "Ben de," diye homurdandı

Ronald.

Başka bir şey yapmadan, ikisi de havalandılar.

Kapının arkalarından kapanışını izledim ve Marcus'a döndüm.

"Şoförünüz var mı?"

"Evet."

"Neden?"

"Böylece beni gitmem gereken yere götürebilir." Gözlerimin tekrar kısıldığını hissettim.

Sırtıma baskı uyguladı ve beni kendi yerime götürdü. çok yazılacak yuvarlak yemek masası (muhteşem yeni evimi aldığımda o da gidecekti - orada, Güneyli bir kadının yemek odası masasına sahip olacaktım, yani büyük, pırıl pırıl ve kaliteli porselenlerle kaplı olacaktı, masam olmasa bile herhangi bir arkadaşın oturması için) açılmış yiyecek kartonlarını, fırıncı kutusunu, şampanyayı ve kadehleri yerleştirdikleri yer.

"Çeşitli endişelerim var," diye açıkladı giderken. "Zaman her zaman kısıtlı. Akıllıca kullanamazsam sürüşe konsantre olmak zorundayım. Ronald araba kullanırken, ben olsaydım yapamayacağım şeyleri yapabiliyorum."

Bizi masanın yanında durdurdu ve ben de "Bir erkeğiniz var mı?" diye sordum.

"Birkaç tane var," diye cevap verdi.

Elimle kapıyı işaret ettim. "Peki bu ne için?"

"Fazladan gözler."

"Ne için fazladan göz?"

Bakışlarımı sabit tuttu. "Emin olmak için, eğer
Birisi benim pek hoşlanmayacağım aptalca bir şey yapmayı
düşünürse, bunu yapmaz çünkü ya
Brady akıllı davrandı ya da Brady onları gördü ve
durdurdu."

"Yani bu endişeleriniz yüzünden sürekli tehlikedesiniz,"
diye tahmin ettim.

"Hayır. Pek çok kişi beni tehlikeli bir duruma sokmaya
çalışacak kadar aptal değildir. Ben tedbirli biriyim."

Başımı salladım. "Striptizcilerin kalbine korku saldığın
kesin, şekerim. Seninle yatmak istemeyenlerin yani. Ama
sadece söylüyorum, seninle yatmak isteyebilirler ama sen
de onları korkutuyorsun."

Bana sırtıttı. "Alınma tatlım ama striptizcileri bir tehdit
olarak gördüğümünden emin değilim."

"Alınmadım hayatım, ama bilmem gerek. Herhangi birini
tehdit olarak görüyor musun?"

"Hayır."

Başımı öne eğdim. "Bu akıllıca mı?"

"Şöhretimi aptalca davranarak kazanmaya çalışmadım."

Hmm.

"Beni korkutmaya mı çalışıyorsun?"

diye sordum. "Kesinlikle hayır."

Ses tonu karşısında nefesimi tuttum ve bakışlarımı tutmasına izin verdim.

Bunu artık hissetmeyene kadar yaptı ve bunu sessizce "Tabaklarınız var mı?" diye sorarak paylaştı.

"Var. Sahip olmadığım şey ise tüm zamanların en iyi filminin ortasındaiken evimde süslü püslü şeyler yeme arzusu."

"Televizyonun önünde yiyebiliriz."

Alternatif bir senaryo önerdim. "Adamlarını arayabilir, eşyalarını alabilir ve yola devam edebilirsin."

"Bunun olmayacağını bildiğinden oldukça eminim." Ona bakakaldım.

Sonra iç çektim.

Ondan sonra tabak aldım.

"Bir daha başlamayacağım" dediğimde kıcıımı koltuğuma dayamış, elimde Marcus'un bana doldurduğu bir flüt şampanya vardı. Ben bittikten sonra bazı bölümleri tekrar izlemek iyi olur, örneğin

Clairee soyunma odasında. Ama kesintiye uğramış olsa da ben bir düzen içindeyim ve düzenimi yeniden başlatmayacağım."

"Ben yetişirim," dedi Marcus, evimde sevdiğim tek şey olan koltuğuma yerleşerek.

Yumuşak deri. Kolların ön ve kıvrım kısımlarında büyük pirinç düğmeler bulunur.

Ucuz dimi kanepeme uymamasına ve para kazanmadığım zamanlarda çok pahalıya mal olmasına rağmen aldım. Hooters'ta içki ve kanat taşıyordum. çok kötü gitmiyordu çünkü memelerim Hooters'a "Hoot" katıyordu ama striptizden kazandığım paraya dokunmuyordu.

Ve onu aldım çünkü bir şatoya aitmiş gibi görünüyordu.

Sandalyeme bakmıyordum.

Ona bakıyordum.

"Pardon?"

Şampanyasını yan masamın üzerine koydu. "Ben yetişirim," dedi bana.

"Ne demek yetişeceğim?" "Ne kadar uzaktasın?" diye sordu.

"Henüz düğüne gitmedim." Gözleri parladı.

Lordum.

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum tatlım," dedi sessizce. "Uzak değil demek."

"O zaman ben yetişirim."

"Steel Magnolias'ı izlemediğini mi söylüyorsun?"

"Ben de bunu söylüyorum" diye cevap verirken bile beni inceledi.

"Steel Magnolias'ı izlemeden bu dünyada nasıl nefes alabiliyorsun Amerikalı?"

Gözleri parlayıp duruyordu.

Lordum.

"Buna nasıl cevap vereceğimden emin değilim."

"Tüm zamanların en iyi filmi," diye daha önceki beyanımı tekrarladım.

"Göreceğiz."

Bakalım mı?

"Beni anlamıyorsun, ballı yulaf demetleri," diye başladım.
"O.

Is. En iyisi. En İyisidir. Filmidir."

Bana gülümsedi. Sıcaktı. Yemyeşil. Samimi. Saf güzellikte bir şeydi.

Kukuma vuran o gülümsemeyi
görmezden geldim. "Filmi oynat Daisy,"
diye emretti.

"Bana ne yapacağımı söyleme," diye
tersledim. "Sevgilim, lütfen filmi
başlat." Kahretsin.

Bunu kukumda hissettim.

Ona ters ters baktım, şampanyamı bıraktım, kumandayı
kaptım ve filmi başlattım.

Söylemeye gerek yok, yemekler harikaydı.

Ayrıca söylemeye gerek yok, şampanya muhteşemdi.

Söylemeye gerek yok ama Marcus'un sadece bombolonilerimi almak için beni ayağa kaldırmaması değil, aynı zamanda şampanya kadehimi doldurmak için de beni ayağa kaldırmaması hiç hoş değildi.

Ve son olarak, M'Lynn Shelby'nin tabutunun yanında kendini kaybettiğinde ve ben de onunla birlikte kendimi kaybettiğimde, söylemeye gerek yok.

Evimdeki kanepemde o sahneyi yüz elli kez görmüş olsam da, yine kaybettim, bir

Marcus'un kalkıp kumandamı kaptığı ve pause tuşuna bastığı zamanki gibi.

"Ne yapıyorsun?" Çığlık attım. "Bu filmi izlememeliyiz." Uh-oh.

Yüzüne baktım.

Benim gözyaşlarıma bakıyordu ve mutlu bir adam değildi.

"Komediniz var mı?" diye sordu.

"Bu bir komedi," diye bilgilendirdim onu. "Ağlıyorsun."

"Bu Güney'in komedisi," diye eğittim.

"Az önce küçük bir çocuğu olan genç bir kadının ölümünü izledik, annesi kızının yaşam destek ünitesinden çıkarılmasının ardından ölümünü ayakta izledi. Bu bir komedi değil, tatlım."

Bunun üzerine, aptalca bir nedenden dolayı, kendimi bıraktım.

"Sevdiği adamla evlendi. Ona bir bebek verdi. Onu seven bir annesi vardı. Bir babası vardı. ona tapardı. Onu kızdıran ama aynı zamanda ona hayran olan kardeşler. Onun için dünyaları düşünen arkadaşları. Kocasını bir avukattı ve ona büyük bir ev verdi. Büyük bir mutfakta spagetti, o mutfakta bayılıp şeker komasına girmiş olsa bile. Her şeye sahipti. O uzun süre sahip olamadı ama en azından sahipti. Ve o sahip olduğu için minnettardı. Bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Ve ne kadar değerli olduğunu biliyordu. Ve bu dünyadan kalbinin derinliklerinde taşıdığı bu kıymetle ayrıldı. Bu yüzden Tanrı'nın ona katılma zamanı gelene kadar beklemekte fayda var çünkü o Dünyadan ayrılırken ihtiyacı olan her şeye sahip olduğunu bilerek o cennetin kapısından girdi."

Marcus kanepede otururken yanımda durdu, bana baktı ve bakışını hissettim, sanki uzakta durup bana bakmıyordu, ama yakındaydı, beni kollarında tutuyordu, sanki beni seviyordu, sadece beni, sonsuza dek sevmiştii ve sonsuza dek ve her zaman sevecekti.

"Bu komedi demek olmayabilir," diye fısıldadım, bakışını atlatmaya çalışarak. "Ama Ouiser ve Clairee kapağını koparmak üzere, şekerim. Sadece henüz o kısma gelmedin."

"Seni seven bir annen var mı?" diye sordu aniden.

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

İzledi.

Sonra ısırıldı, "Doğru." Bakışları dudaklarımdan gözlerime kaydı. "Bir baba mı?"

"Marcus-"

Sadece adını söylediğimde beni anladı. Bu yüzden sözümü kesti ve devam etti.

"Kardeşler mi?"

Başımı salladım. "Kız kardeşler mi?"

Dudağımı ısırdım.

"Doğru," diye tekrarladı usulca.

"Filmi izleyebilir miyiz?" Fısıldadım.

Bunun üzerine hemen yanıma oturdu. O da Bacaklarını uzattı, bileklerini çaprazladı ve kolunu bana dolayarak beni yanına çekti.

Kanepenin köşesine kıvrılmış, bacaklarım altımda, tabağım gitmiş, şampanyam elimdeyken tüm ağırlığımı ona vermekten başka bir şey yapamıyordum.

Uzaklaşmaya çalıştım.

"Kıpırdarsan Daisy, bu seferlik, hemen şimdi, bu lanet filmi izlerken, sana izin vermeyeceğim" dediğinde durdum.

Bu yeterince açıktı.

"Anlaşıldı," diye
mırıldandım. "Sakin ol,"
diye homurdandı.

Aman Tanrım.

Ben de kukumda hissettim.

Dudaklarımı tekrar birbirine bastırdım ve söyleneni
yaptım.

"Siktir," diye mırıldanmaya devam etti, kumandayı
kaldırdı ve filmi yeniden başlattı.

Ona söylediğim gibi, birkaç dakika içinde Ouiser ve
Clairee kapağı söktüler.

Yine de Marcus gitmeme izin
vermedi. Beni tutmaya devam etti.

Ve durmadı.

Filmin geri kalanı için değil.

* * * *

Açık kapımın önünde durduk.

Marcus gidiyordu.

Mesajla verdiği emre hayret ediyordum,
Marcus'un adamları geldi, her şeyi temizledi, hatta flütleri
temizlemeye ve tabakları masaya koymaya kadar.
bulaşık makinesi (ama her şeyi temizlemiş olsalar bile,
fazladan Dom şişesini buzdolabına koymuşlar ve flütleri
bırakmışlar).

Sonra Marcus ve beni kapıda bırakıp gittiler.

Marcus'un soyunma odası sahnesini geri sarmamı (ve iki kez oynatmamı) umursamamasına da hayret ediyordum.

Zihnim başka türlü meşgul olduğundan, elinin yanağımı kavrarken hafiflemesi sürpriz oldu.

Vücudum sarsıldı ve gözlerim onunkilere dikildi. "Lütfen bana dokunma."

Elini bıraktı ama bu sefer uzaklaşmadı.

Daha yakına kaydı. Benim alanıma. Tehditkar değildi. Saldırgan değil. Sadece... orada.

"Biriyle konuştun mu?" diye sordu nazıkçe. "Şu anda seninle konuşuyorum," diye belirttim.

"Sana ne olduğu hakkında, tatlım."

Yan tarafa baktım.

"Lütfen sevgilim, bana bak."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, burnumdan nefes aldım ve tekrar ona baktım.

"Biriyle konuşman gerek," diye ısrar etti.

"Ben iyiyim," diye paylaştım.

"Sana dokunmamla ilgili sorun yaşıyorsun."

"Bunu şaşırtıcı mı buluyorsun?" Biraz alaycı bir şekilde sordum. "Hayır. Benim korkum şu ki, eğer bu konuda biriyle konuşmazsan bunu atlatamazsınız."

Başımı salladım. "Hayatımda başıma çok şey geldi şekerim. Bu da atlatmam gereken başka bir bok. Ve hata yapma, diğerleri gibi, ben de bunun etrafında."

Kaşları yukarı kalktı. "Ve bunu kendi başınıza yapmanız gerekli mi?"

"Bir kızın sahip olduğu tek şey kendisidir."

İşte o zaman Marcus Sloan dünyamı sarstı.

Bunu da "Tamamen yanıyorsunuz" diyerek yaptı.

"I-" Başladım ve bir harf çıkardım ama sayılmadı çünkü tam benim üzerimden konuştu.

"Senin gibi bir kadının onu seven bir annesi olmalıydı. Ona tapan bir babası. Senin gibi bir kadının onun dünyası. Her gün bunu bilerek büyümeliydi, bundan asla şüphe duymamalıydı, bir an bile ikinci."

Sözlerinin bana hissettirdiklerini geri püskürtmek için gözlerimin kısıldığını hissettim.

"Benim nasıl bir kız olduğumu bilmiyorsun."

"Senin nasıl bir kadın olduğunu çok iyi biliyorum Daisy. Ve eğer bunu anlamıyorsan, bunu sana göstermek bana düşer."

Aman Tanrım.

Başka bir yol denemenin zamanı geldi.

"Marcus, sana söylüyorum, bir planın yok-"

Elini aramıza koyup başını salladı ve sabırsız bir sesle "Hayır" diyerek sözümü kesti.

Denemeye devam ettim.

"Yemekler gerçekten güzeldi ve çok tatlıydı, sen hepsi..." Bunun muhteşemliğini nasıl ifade edeceğimi bilemedim, bu yüzden evrensel olan "M'Lynn Shelby'nin cenazesinde kaybettim. Zor bir dönemden geçmediğimi söylemiyorum. Yaşadığımı biliyorum. İnkâr falan etmiyorum. Bunun üstesinden gelmeye çalışıyorum, ama bunu kendi yöntemimle yapıyorum. Demek istediğim şu ki, bu güzel bir şey ama senin bu işte yerin yok."

"Bunu açıkça belirttiniz. Sadece aynı fikirde değilim." Yine sinirlenmeye başlamıştım.

"Tamam o zaman, şöyle açıklayayım. İyi bir adamın bana ilgi göstermesine, süslü yiyecekler getirmesine ve tatlı davranmasına alışkın değilim, sadece altınımı alacağım zaman bilezik ve bir hoşça kal."

Bana baktı, gözlerinde bir şeyler uçuşuyordu.

Sonra mırıldandı, "Ah."

"Ah, ne?" Tersledim.

O zaman yaklaştı. Hâlâ tehditkâr değildi ama güçlü bir şekilde yaklaşıyordu.

Nefesimi tuttum.

"Bunu söylemen bir bakıma anlaşılabilir bir şey. Beni tanıımıyorsunuz. Ama sana söyleyeceğim ve sonra sana göstereceğim ki

bir kadının hayatına girecek bir adam değilim.

Senin başına gelenler onun da başına geldi.

İstediğimi elde etmek için yapmam gerekeni yapmak ve sonra da ona veda etmek niyetindeydim." Nefesini içine çekti ve

sözlerini bitirdiğinde bakışlarımı bırakmadı, "Anlaşılabilir olsa da yine de çok aşağılayıcı."

Gözlerimi kırptım ve midemin acıyla döndüğünü hissettim. Geri çekildi.

"İyi geceler, Daisy."

Ve bununla birlikte döndü, koridorda yürüdü ve gözden kayboldu.

BESİNCİ BÖLÜM

Yakışıklı Prens

Daisy

Soğuk terler içinde
uyandım. Ve dehşet
içinde.

Düşünemedim bile. Uzuvarımı koordine edemiyordum.
Bu yüzden

Hareket ettiğimde yatağımdan yere düştüm. Ayaklarımı
bulana kadar yatak odamın kapısına kadar olan mesafenin
yarısını sürünerek kat ettim.

Bunu yaptıktan sonra, çantamı bıraktığım yemek
masasına koştum. Cep telefonumu kaptığım gibi odama
koştum, kapıyı çarpıp kilidi kilitledim, o kadar dalmıştım ki
odanın içinde koşarken yatağıma çarptım ve üzerine
düşüm ama tereddüt etmedim.

Üzerinden atlayıp diğer tarafa geçtim ve ellerimin
üzerine yere düştüm. Hücre avucuma batıyordu, ben sadece
devam ettim. Dizlerim yataktan düşüp yere çarptı, köşeye
kadar süründüm, döndüm, sırtımı içeri bastırdım,
Dizlerimi önümde korumalı bir şekilde kaldırdım ve
telefonumu yüzüme götürürken karıştırdım.

Çevirip açtım ve elimde titrediğini gördüm.
programladığım numarayı aradım.

aptalca bir şey olduğunu
biliyordum. O zaman
yaptığıma memnun
olmuştum.

Vurdum, telefonu kulağıma götürdüm ve kabuğun
titrediğini hissettim.

Çaldığını duydum.

Dört kez çaldı ve her birinde çılgılık atmak isterken
derinden gelen bir erkek sesinin "Evet?" dediğini duydum.

"M-M-Marcus, ben... Ben sadece..." Yutkundum,
"Yapamam-"

"Daisy," dedi aceleyle, "orada biri mi var?" "Ben,
hayır, ben...e-evet...um, hayır."

Hiçbir anlam ifade etmiyordum ve bunun farkında bile
değildim. Dişlerimin takırdadığını fark etmekle meşguldüm
ve daha da kötüsü
bu konuda bir şey yapamadı.

"Neredesin?" diye sorarken sesinin hareket halindeymiş
gibi geldiğini belli belirsiz hissettim.

"B-yatak odası."

"Orada kal. Birkaç dakika içinde, dairenizdeki adam
dairenizde olacak. Adı Louie.
Orada olduğunu anlamanız için adını söyleyecek.
Yaklaşmayacak. Elimden geldiğince çabuk orada olacağım."

"O-o-kay."

"Elimden geldiğince çabuk,
sevgilim. Tamam mı?" "Evet."

"Artık gitmene izin
vermeliyim." "Evet."

"Hemen geliyorum," diye fısıldadı.

"Evet," diye tekrarladım, başka bir şey
söyleyemiyordum, o kadar kötü titriyordum ki titriyordum.

Bağlantının kesilmesini sanki çok uzaktaymış gibi duydum.
Tam kulağımın dibindeydi ama telefonu elimden
almadım. Elim aşağıya inene kadar orada tuttum, telefon
hala açıktı ve karanlıkta kapıya baktım.

"Bu Louie!" Oturma odamdan bağırlıldığını duydum ve
sıçradım, sessizce ağladım, dizlerimi göğsüme doğru çekip
kollarımı onlara sardım. "Her şey yolunda!" diye bağırdı.
"Her şey yolunda! Bay Sloan yolda."

Teşekkür etmedim. Hiçbir şey söylemedim.

Ben de bir şey düşünmedim.

Marcus bana karşı nazik ve sabırlı davrandıktan sonra
ona karşı nasıl bir sürtük gibi davrandığımı düşünmedim.
Bana papatyalar gönderdi. Bana Dom'u getiriyordu. Nazik
ve tatlı olması.

O gecedan bu yana bir hafta geçmişti ve ondan hiçbir
haber alamamıştım. Onu hiç görmemiştim.

Ama papatyalar gelmeye devam etti.

Onlar öyle yaptıkça, ben de öyle olduğunu unuttuğunu
düşündüm.
gönderir, fatura geldiği anda da iptal ederdi.

Bu konuda daha fazla düşünmeme izin vermedim.

Birçok nedenden dolayı aramak istemiştim.
Özür dilemek için.

İyi bir Güneyli kadının yapması gereken buydu.

Ama yapmak istediğim şey buydu. Benim. Daisy. Onun için.

Marcus. Daha iyi yapmak için. Geri almak için. Steel Magnolias'daki Shelby gibi olmak istediğimi ona söylemek için.

Onun gibi güçlü. Bir ömür boyu harika bir şeye sahip olmaktansa, birazcık harika bir şeye sahip olmanın daha iyi olduğunu bilecek kadar güçlü.
sadece hiçbir şey.

Sonra da ona gitmesi gerektiğini, çünkü kendime harika bir şeyden birazcık alamayacağımı açıklayın.
elinden alınacağını bile bile.

O kadar güçlü değildim.

Bu sadece Stretch gibi bir adamın beni annemle bırakmamalıydı ve bunu yine de yaptı. Belki de benim üzerimde hiçbir hakkı olmadığı için. Ama en çok da yeterince güçlü olmadığı için diye düşündüm.

Ve bu sadece Bayan Annamae'nin bana hayatımı doğru yaşamam için gereken her şeyi vermesiyle ilgili değildi. Her kelimesini dinlediğimi göstermeme yetecek kadar.

Bu sadece iyi bir kız olmakla ilgiliydi. Bir erkeğin ona verdiği şey gerçekten harika bir göğüs işiydi ve ne kadar savaşırsa savaşınsın, tırmalasın ve Hayatında küçük bir huzur kırıntısı için çalışırken, yine de bir otoparkın asfaltında tecavüze uğradı.

Bu yüzden Marcus'u aramadım. Özür dilemedim. Açıklama yapmadım. Onu kendi haline bırakmanın en iyisi olduğunu düşündüm.

Ne iş yaptığı umurumda değildi. O daha iyisini hak ediyordu. Benden çok, çok daha iyisini.

Morluklar geçmiş, sıyrıkların çoğu iyileşmişti ve önümüzdeki Cumartesi günü sahneye geri dönecektim.

O gece yapmak istemiştim ama Smithie bu fikre pek sıcak bakmamıştı. Daha fazla zaman ayırmamı istedi. LaTeesha'nın bulduğu bir kadınla konuşmamı istedi. Bex adında bir tecavüz kriz merkezinde çalışan biri. Sonra benden bir ya da iki ay ücretli izin almamı ve yanına taşınmamı istedi.

Bir büyü için LaTeesha.

Ayağımı yere vurmuştum. Konuşmuştuk.

Başına bela olduğumu paylaştıktan sonra, ancak bir hafta daha vermem şartıyla kabul etti.

Bunu yapabilirdim, o yüzden kabul ettim.

Ama bunların hiçbirini düşünmedim. O anda değil, karanlık yatak odamın köşesinde kığımın üzerine sinmişken, bazı

Oturma odamda tanımadığım bir adam, hakaret ettiğim başka bir adam beni güvende tutmak için evimi izliyordu.

Karanlığın içinden kapıya baktım.

Aptaldım, korkaktım, karanlıkta kığımın üstünde titriyordum.

Kapının tokmağının sallandığını ve ardından Marcus'un "Olduğun yerde kal tatlım" diye seslendiğini duydum.

Hareket edemediğim için zor olmadı.

Kapı açıldığında oturma odasından içeri ılık girmeden önce sessiz bir kazıma sesi duydum ve irkildim parlak.

Neredeyse odayı aydınlatmadan önce kayboldu ve Marcus'un uzun gölgesi bana doğru ilerlerken bakakaldım.

Duracağını sanmıştım, adamı da dışarıdaydı, Kendimi toparlamaya çalıştım. Aşağılanmanın utancı Bir köşede şafak sökmeye başlamıştı, bunun hissi üzerime yayılıyordu.

Durmadı.

Bana doğru geldi, eğildi, beni kaldırdı ve sonra tekrar aşağı indi. Kendini tam olarak benim yaptığım gibi konumlandırdı. köşedeydim ama titremeden ve benimle Kucağında, göğsüne yakın tutuyordu, bir kolu beni sıkıca sarmıştı, diğeri sırtımdan yukarı doğru eğilmişti, parmakları saçlarımdaydı, yüzümü boğazına bastırarak.

Onun gücünü hissettim. Sıcaklığını. Kolonyasının ipuçlarını kokladım.

"Ne oldu?" diye fısıldadı. "Kabus mu?"

Bu kelimeyi duyduğumda içime hücum etti ve onu geri püskürtecek kadar güçlü değildim.

Olmadığım için de kendime engel olamadım. Bunu yaparken kendimi hissetmedim bile.

Ama ben yaptım.

İçine gömüldüm, kazağını yumruklarım ile kavradım, etinin beni içine çekmesini ve korkuyu, utancı, çoğunlukla sefalet.

"Tamam, tamam," diye yatıştırdı, beni sıkıca tutuyordu. "Şşş. Ben buradayım. Buradayım, tatlım."

"Benim... Benim kalemi inşa etmem lazım," dedim ona düşüncesizce. "Pardon?"

"Ama yapamam. Daha fazla kale inşa edemem. İçimde yok."

Bilinçsizce sallanıyordum.

"Kaleler mi?"

Yüzümü boğazına dayadım ve sallanmaya devam ettim.

"Bir hendek. Kimsenin geçemeyeceği büyük çivili bir kapı.

Üç fit kalınlığında taş. Beni güvende tutuyor. Beni güvende tutuyor." Sesim ilahi söylüyormuşum gibi geliyordu ama önemli değildi. Ben

Ne söylediğimin farkında bile değildim. "Kalelerimi öyle inşa ederim ki

beni güvende tutabilirler." Sertçe yutkundum. Acıttı ve Marcus da bunu hissetmiş olacak ki kolları daha da sıkılaştı ve beni sallamayı devraldı. "Sadece aklımda. Her zaman sadece zihnimdeydiler. Bu yüzden beni güvende tutamadılar."

"Artık güvendesin."

"Hiç güvende olmadım."

Yer değiştirdi, kolları beni kendime doğru katladı, böylece bir

küçük Daisy topu ona sıkıca sarıldı, "Tamam, sevgilim,

ama artık güvendesin."

"Buna inanmak istiyorum. Şatolara inanmak istiyorum." "İnanacaksın," diye fısıldadı.

"İnanmak istiyorum."

"İnanacaksın, Daisy."

Hiçbir şey söylemedim. Sıcaklığı, kokusu ve beni saran kolları, vücuduyla beni nazikçe sallayarak içime girmeye başladı ve ben de daha derine ittim.

Marcus'un sorusunu duyduğumda titremem hafifliyor, zihnim bulanıklaşıyor, göz kapaklarım ağırlaşıyordu:

"Kalende

bir beyaz atlı prensin var mı?"

Mücadeleyi bırakıp gözlerimin kapanmasına izin verirken, "Benim gibi bir kız için beyaz atlı prens yoktur," diye mırıldandım.

Bununla birlikte, uykuya daldım.

* * * *

Gözlerim açıldı ve papatyalar gördüm. Ama domuz pastırması kokusu aldım.

Yatağımda sırtüstü uzandım ve tavana baktım, önceki gece üzerime çökmüştü.

"Kahretsin," diye mırıldandım.

Tekrar karnıma döndüm, diğer yastığımı kaptım ve yüzümü içine soktum.

Marcus'un parfümünü kokladım.

"Kahretsin," diye tekrarlardım ama sesim "Kahretsin" gibi çıkmaya başladı.

Yastığı ittim, tekrar yuvarlandım, yorganı geriye attım ve kendimi yataktan dışarı çektim.

Banyoma gittim, ışığı yaktım ve aynanın karşısına geçtim. Araştırdım.

En azından bu iyiydi.

Her iyi Güneyli kadının yapması gerektiği gibi, benim de gür saçlarım vardı. Ve iyi saçı olan her kızın bildiği gibi her gün yıkamadınız ve yıkamadığınız her gün, Tanrı'nın size verdiği doğal ürün daha iyi görünmesini sağladı ve daha iyi.

Üçüncü günümdeydim. Saçlarım dolgun görünüyordu, sıcak bigudilerimle yaptığım bukleler hala kabarıktı ama şimdi biraz ve çok tatlıydı. Annemin bana verdiği tek iyi şey olan ısıltılı cildimden bahsetmiyorum bile. (gözlerimin altında az da olsa koyu halkalar olsa bile).

Bir çekmece açtım ve birkaç saç bağı aldım. Onları kullanarak buklelerimi atkuyruğu haline getirdim. Sonra rutinime devam ettim: diş fırçalama, diş ipi, peeling içeren temizleyici, kirpiklerin fırçalanması ve kaşların düzeltilmesi.

Ve üzerimde sadece bir çift ipek pijama olmasına rağmen (derin, derin kenarı oyuk dantelli bir şort ve Aynı kaşkorse ama üstte daha kısa bir dantel kenarı ve her kalçada sevimli küçük krem fiyonklar, geri kalan her şey fıstık tonunda), banyomdan çıktım ve mutfağıma doğru yürüdüm.

Marcus ocağımdaydı. Üzerinde başka bir V yakalı kazak vardı, bu açık maviydi ve başka bir çift Koyu renk olmayan ama soluk da olmayan kotlar.

Ayakları çıplaktı. Saçları hafif dağınıktı. Ve ben Dün gece yaşadığım dramın utancından sonra, onu mutfağımda bir tavanın başında kukumda hissetmediğim bir şey.

Ama bu bir yalandı.

Mutfağımda o şekilde görünmesini tamamen kukumun içinde hissettim.

Gözleri bana geldi.

Oh, evet.

Tam kukusuna.

Bir şey söylemek için ağzımı açmıştım ama yüzündeki ifadeye bakınca her kelime boğazımda düğümlendi ve nefes almayı tamamen bıraktım.

"Buraya gel," diye nazikçe emretti. Ayaklarım beni hemen oraya götürdü.

Elinde hala bir çatal vardı, diğer kolu
Beni kendine doğru çekti, böylece önüm onun yanına
yaslandı, bakışlarını korumak için çenesini boynuna doğru
eğdi.

Bana.

"Tamam mı?" diye

fısıldadı. Başımı

salladım.

"Aç mısın?" diye

sordu. Tekrar başımı

salladım.

"Güzel," diye mırıldandı, beni sıktı ve dikkatini
pastırmaya verdi.

Tavanın içinde karıştırıyordu ve ben de garip bir
şaşkınlıkla onu izliyordum.

Ama pus, her zaman olduğu gibi, mutfağınızda ateşli bir
adama yakın durduğunuzda bile, dağıldı.

Başımı arkaya eğdim ve başladım, "Marcus-"

İsmi dudaklarımdan geçer geçmez çenesini tekrar
boynuna gömdü ve gözlerindeki yeni bakış karşısında ağzımı
kapattım.

"Onu arayan bir adamım var. Onu araması için özel bir
dedektif tuttum. İki meslektaşım da onu arıyor. İçlerinden
biri onu bulduğunda, polise götürmeyecekler. Onu bana
getirecekler. Ve onunla bizzat ben ilgileneceğim."

Oh.

Benim.

"Bunu nasıl yapacaksın?" Yumuşak bir sesle sordum. "Alnına bir kurşun sıkacağım."

Aman Tanrım!

Ona baktım.

"Bu arada," diye devam etti, sanki bana tecavüzcümü öldürmeyi planladığını söylememiş gibi, "her ne kadar artık bunu bildiğini düşünsem de, güvende değilsin. Yirmi dört-yedi gözetim altındasın. Yanında her zaman bir adamım var. Ne zaman ayakkabı denerken. Market alışverişi yaparken. Ne zaman Bu dairede film izliyorsun. Yanına yaklaşmasını istemediğin hiç kimse sana yaklaşamaz."

Bunu söyledikten sonra pastırmaya baktı ve çevirdi o.

Bunu yaparken onu sözsüz olarak izledim.

İşini bitirdiğinde bakışlarının bana döndüğünü hissettim ve ona benimkini verdim.

"Anlaşıldı mı?" diye sordu.

"Uh...evet."

"Doğru. Mükemmel. Sıradaki konu. Benimle birlikte daireme taşınmanı istiyorum."

Uh-oh.

"Uh...hayı

r."

"Daisy-"

"Tatlım, çok tatlısın. Her zaman çok tatlıydın. Sana sürtük gibi davrandıktan sonra bile

hak etmedim."

"İyi bir anlaşma yapıyorsun." "Yine de bunu hak etmedin."

Başını eğdi, sadece bir beyefendinin yapacağı gibi konuyu kabul etti.

Lordum.

"Ve bunu takdir ediyorum," diye devam ettim. "Dün gece iyi değildi. Ama oldu işte ve şimdi buna bir çözüm bulabilirim. Söz veriyorum. Yemin ederim. Aradığımda bana destek olman benim için çok önemli. Seni yatağından kaldırdığım için kendimi kötü hissediyorum.

Gecenin bir yarısı, ama öne çıkıp bunu yapman iyi hissettirdi. Ama ona kilitleneceğim. Bu kesin. Yani artık iyiyim ve senin yanına taşınmıyorum."

"O zaman ben de senin yanına taşınırım."

"Marcus-"

Pastırmayı ocaktan indirdi, kapattı, çatalı bir kenara koydu ve sonra tamamen bana döndü, diğer kolunu bana doladı.

"Dün gece iyi değildi Daisy. Dün gece kötüydü. Sana ulaşmam için geçen sürede, o köşede sana bir bakışımla cehennemde olduğunu söyleyebilirdim. Sana ulaştıktan sonra da daha iyiye gitmedi. Buna izin vermeyeceğim. tekrar olur."

"Ama şimdi oldu, yapabilirim-"

"Misafir odam var. Güzel bir oda. Orada kalabilirsin. Alternatif olarak, misafir odanız olmadığı için kendi evinizde olmayı tercih ederseniz, eğer orada olmamı isterseniz kanepenizde uyuyabilirim."

"Bu-"

"Ve sana ne olduğu hakkında biriyle konuşman gerekiyor."

Gözlerimin kısıldığını hissettim. "Bitirmeme izin verecek misin?"

"Özür dilerim hayatım ama akıllıca olmayan şeyler söylersen olmaz. Kendine iyi bakmıyorsun. Smithie ve LaTeesha'nın sana bakmasına izin vermiyorsun. Ve sen bakmadığın için, ben devreye giriyorum."

"Bir haftadır yoktun," diye sertçe işaret ettim.

"Zamana ihtiyacın vardı ve son konuşmamızdan, boşluğa ihtiyacın olduğunu anladım. Ben de sana verdim. Bir köşeye kıvrılıp dehşete kapıldın, bunu yapmaktan bıktım."

"Anlamıyorsun."

"Hayır, anlamıyorum. Açıklamaya çalıştınız ama ben hala anlamıyorum. Çoğunlukla saçmalık kavramını hiç anlamadığım için ve hala anlamıyorum, güzel bir kadın onu beslemeye çalışırken bile Ben."

Gerçekten mi?

Daha fazla dayanamadım.

Yapamadığım için de içimde bir şeyler koptu.

İçim parçalandı ve beni kollarından çekip aldı.

Bir adım geri attım ama ellerimi kaldırıp göğsüne koydum ve onu ittim.

Bir ayağının üzerinde geriye doğru sallandı ama ben üç adım geri çekildim, elimi kaldırdım ve ona bir parmak salladım.

"Anlamıyorsun!" Çığlık attım.

"O zaman onu bana ver," diye fısıldadı.

Ses tonundaki değişikliği fark etmedim. Yüzündeki ifade.

Hiçbir şey.

"Dudak parlatıcımı unuttum. Dudak parlatıcımı!" Çığlık attım. "Bahşişlerimi değil. Telefonumu değil. Önemli bir şey değil. Lanet olası dudak parlatıcım."

"Tamam tatlım," dedi nazikçe.

"Dudak parlatıcısı için geri döndüm." "Pekala, Daisy."

"Birdenbire," kaldırdığım kolumu genişçe salladım ve düşürdü, "üzerime atladı. Nasıl bir his olduğunu biliyor musun?"

Güvende olduğunuzu düşündüğünüz bir yerde, yapmaya hakkınız olan bir şeyi yapıyorsunuz ve bir pislik size saldırıyor?"

"Hayır."

"Gerçekten iyi hissettirmiyor," diye paylaştım. Marcus hiçbir şey söylemedi.

"Bir tokadı kaldırabilirim. Bir elin arkasına dayanabilirim. Bunu bana babam öğretti. Annemin bu tür şeyleri çok iyi bilen diğer erkeklerinden bahsetmiyorum bile."

Çenesinin sertleşmesini, yanağında bir kasın kaymasını izledim ama bu da beni etkilemedi.

"Yumruk bile yiyebilirim. İçeri aldığım birden fazla pislik bana bu dersi verdi."

"Tanrım," diye ısırdı.

Bunu ve arkasındaki duyguyu görmezden geldim.

"Ama bu, bu ve bana dayak attıktan sonra bana verdiği şey, bana öğretilmemiştir."

"Hiçbir kadının bu derse ihtiyacı yoktur." "Ben anladım," diye tersledim.

"O da kendi payını alacak."

"Doğru, beynine bir kurşun sıkarak mı?" "Kesinlikle."

Başımı yana eğdim, saçlarımın benimle birlikte hareket ettiğini hissettim ve "Beni çok az tanıyorsun ve bana karşı o kadar çok şey hissediyorsun ki, bunu üzerine almak istiyorsun. ruh?"

"Evet."

Bunun üzerine, sertliği, basitliği, beni itmiş gibi geri sallandım.

"Bunu yapmamı istemiyorsun, o bana tecavüz etmedi. Bu senin kararın," dedi. "Onu polise teslim edeceğim."

O pislik umurunda değil, o öldü. Benim elimde. Ve bundan zevk almayacağım. Ama inkar edemem, iş bittiğinde beni tatmin etmeyecek."

"Şimdi de beni korkutmaya çalışıyorsun," diye suçladım.

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Benim dünyamda eylemlerin sonuçları vardır. Hiç de aptal değilsin Daisy. İçinde yaşadığım dünyayı biliyorsun. Kuralları bilmiyor olabilirsin ama kurallar olduğunu biliyorsun. Ve kimse onları çiğneyemez. Eğer çiğnerlerse, sokak kanunlarının belirlediği cezayı çekerler. O

Benim bölgemi ihlal etti ve bunu Smithie'nin bir kısmına sahip olduğum anlamında söylüyorum. Ama o sadece bana ait olan bir şeyi ihlal etti ve bunun için nihai hesaplaşmayı yaşayacak."

Lordum.

Beni öldürüyordu.

"Ben senin değilim," diye fısıldadım.

"Tatlım, lütfen dikkatini vermeye başla."

Bunun üzerine çenemi kapattım.

Marcus aynı şeyi yapmadı.

"Ben böyle bir adamım Daisy," diye ilan etti. "Ve bundan sonra ne söylersem söyleyeyim bu gerçekleşecek. Yani, Şu anda tek bir şansın var. Eğer az önce paylaştıklarım sizi korkutuyorsa. Eğer midenizi bulandırıyor. Eğer bu bir şeyse

hayatında istemezsen, çeker giderim. Bütün pastırmaları alabilirsin ve beni bir daha asla görmezsin. Ama eğer şu anda... bunun kaldıramayacağın bir şey olduğunu

söylemezsen, o zaman

pastırmayı, yapacağım yumurtaları ve zamanı geldiğinde çok daha fazlasını paylaşacağım."

Onu bir daha göremeyeceğim düşüncesiyle kollarımı karnıma doladım ve gözlerimi ona diktim.

Marcus hareket etmedi. Beni izlemeye devam etti. Bunu sessizce yaptı.

Ve bunu yaparken, içine, bedenine ve yüzüne bir şey yerleşti.

Görölmeye değer bir manzaraydı. Güzel bir şeydi. Ve beni çok korkuttu.

Bir süre sonra konuştu, sesi aynı sertlikte ama çok daha yumuşaktı.

"Anlayacağını umduğum şekilde, sevgilim, masallarda prens kötü kraliçeyi yener. Kötü üvey anneyi. Kötü niyetli cini. Gerçek hayatta, Daisy.

Prens, prensesine yapılan haksızlığın intikamını almak için, eğer ihtiyaç duyulursa, birinin beynine bir kurşun sıkar."

Evet.

Beni öldürüyor.

Ben söylemeden ağzım "Neden?" diye fısıldadı.

"Nedenini az önce açıkladım."

"Hayır." Başımı salladım. "Neden ben?"

Ben sordum ve Marcus cevap vermekte bir saniye bile tereddüt etmedi.

"Çünkü annem ben altı yaşındayken beni terk etti. O bir kayıp değildi. Beni iyi bir insan olan babamla bıraktı. Yeterli bir baba, iyi bir adam, ama aptal ve çok zayıf. Fazla bir şeyimiz yoktu çünkü bana fazla bir şey verebilecek kapasitede değildi ama başka nedenler de vardı. Sefalet içinde yaşamıyorduk. Ancak, sahip olduğumuz az şey de çok iyi değildi. Sonra, ben on yaşındayken, kendini ödeyemeyeceği bir borcun ağırlığı altına sokmuştu, çünkü bir sik yapmıştı ama aynı zamanda Midillilerle oynamayı severdi. Önce dizlerini kırdılar. Sonra başparmaklarını aldılar. Ondan sonra da canını aldılar."

"Aman Tanrım," diye nefes aldım.

"Başka bir ilişkisinden bir kızı vardı, benim üvey kız kardeşim. Annesiyle birlikte büyümüştü ve çok fazla. Babamın iyi yanı, kız kardeşimin hayatımda olmasını sağlamasıydı. Olabildiğimiz kadar yakındık. Babam öldürüldüğünde, elimde kalan tek şey oydu. Ve bir seçeneği vardı. Ya beni yanına alacaktı ya da sistemin içine girmeme izin verecekti. Beni yanına aldı. Yirmi yaşındaydı. Ve başımı sokacak bir ev verdi, Masada yemek ve hayatımda çok fazla sevgi. Ama bana verdiği ilk iki şeyi soyunarak yaptı."

Anlama şafağı söktü, vücudumun sarsıldığını hissettim ve sonra yüzümün oturduğunu hissettim.

Marcus bunu kaçırmadı.

"Şu anda düşündüğün şeyi düşünmeyi bırak," diye kestirip attı.

"Zor değil, şekerim," diye karşılık verdim.

"Kendisinden yirmi beş yaş büyük bir adamla evlendi. On altı yaşındayken. Tam bir aşk evliliği idi. Evlendiklerinden beri birbirleri olmadan tek bir gece bile uyumadılar.

Beş yıl önce Florida'da emekli oldular. Kesinlikle iyi bir adamdı ve kesinlikle terbiyeliydi. Ama elinden geleni yapmasına rağmen fazla bir şeyi de yoktu. Emekli olduklarında

Üç tane birinci sınıf golf sahası olan bir sitede, havuzlu, yatak odalı bir ev çünkü birlikte geçirdikleri yılların bu şekilde sona ermesini sağlamak için kıcımları yırttım."

Tüm bunları görmezden geldim, bu tür bir şey ne kadar zor olursa olsun

güzel cömertliği görmezden gelmekti ve ben de bunu, "Beni içine çektiğin bu peri masalında kız kardeşini mi kurtarıyorsun, Marcus?" diye sormak için yaptım.

"Hayır," diye cevap verdi hemen.

Ama daha bitirmemişti.

"Zar zor hatırladığım bir annem, babamın elinde tutamadığı bir sürü kadın ve belki de beni seven bir kız kardeşim vardı.

Doug'dan olan üç çocuğundan daha fazla çünkü birlikte dayandık. Kötü zamanlarımız oldu. Zor zamanlar geçirdik. Etrafımızdaki herkes bize bok gibi davrandı.

Çünkü onun yaptıklarından ve babamın nasıl biri olduğundan kim olduğumuzu bildiklerini düşünüyorlardı. İşimize karışan öğretmenlerimiz vardı.

kendilerine onurlu bir iş yaptıklarını söyleyerek beni ondan uzaklaştırmaya çalışıyordu. Tüm bunların içinde

en önemlisi, bir ailemiz vardı. Sadece ikimiz vardık ama o beni seviyordu.

ve onu sevdim ve ihtiyacımız olan tek şey buydu. O bana bir

büyük bir anlaşma. Ve şu anda bilmeniz gereken şey, onun bana verdiği, eninde sonunda benim olduğunu iddia edeceğim türden bir kadın anlayışıdır."

"Peki bu ne tür?"

"Güzel olan biri. Akıllı olan. Nazik olan. Güçlü olan. İnsanların onun hakkında ne düşündüğünü umursamayan biri. Uygun ya da kolay olmasa da isteyen herkes için elinden geleni yapabilecek biri. Hiçbir şeye sahip olmamanın nasıl bir his olduğunu bilen, böylece neyin önemli olduğunu ve elde ettiğinde bunun değerini bilen biri."

"Ve bunun ben olduğumu mu düşünüyorsun?" "Hayır.

Sen olduğunu biliyorum."

"Emin misin?" diye alay ettim.

Mutfağa baktı ve sonra bana döndü, ellerini iki yana kaldırarak ve sesi kızgın bir şekilde, "Burada ne yaptığımı sanıyorsun?" diye sordu.

Orada ne yaptığını biliyordum.

Sadece onun iyiliği için -özellikle de bana anlattığı şeylerin onu ne kadar harika yaptığı için- ne kadar Bu konuda çok inatçıydı, inatçı olmaması gerektiğini biliyordum.

"Hayatında bunları yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm," dedim duygularımla. "Anlıyorum ve bunu öğrendiğim için heyecanlanmadım. çok ortak noktamız var şekerim. Ama şunu söyleyeyim, o kadın ben değilim."

Bir saniye, bir metre uzaktaydı.

Bir sonraki saniye benim alanımdaydı, iki eli yanaklarımı kavırıyordu, tek görebildiğim onun gözleriydi.

"Otuz beş yıldır senin hayatıma girmeni bekliyordum Daisy," diye fısıldadı şiddetle.

Ve yine nefes almayı bıraktım.

Ama Marcus konuşmayı kesmedi.

"Bunu, kız kardeşimi bana bakmak için yaşamak zorunda kaldığı hayattan kurtarmak istediğim şeklinde çarpıtabilirsin. Kışından bir parça istememe. Neye çevirmek istersen çevir. Ama çocukluğumdan beri ne tür bir

Yaşamak istediğim hayat, babamla birlikte büyüdüğüm hayattan o kadar uzak olacaktı ki, bunun nasıl bir his olduğunu hatırlamayacaktım bile. Ve bunu elde etmek için ne yapmam gerekiyorsa yapacağımı biliyordum, şüphe duymadan, kararsızlık yaşamadan, pişmanlık duymadan. Ve son olarak, bebeğim, oraya vardığımda yanımda olacak kadını biliyordum. O yüzden istediğin gibi çarpıt.

Onu çözmenin bir yolunu bulacağım çünkü bildiğim başka bir şey daha var, istediğimden şüphe duymadığım bir şeyi bulduğumda, pişmanlık duymadan, onu elde etmenin bir yolunu bulacağım."

Konuşmak için ağzımı açtım ama dudakları dudaklarıma değip orada kalınca donup kaldım.

"Kapa çeneni," dedi tek kelime etmememe rağmen.

"Pastırma yağının içinde yatıyor ve yumurtalar da kendi kendine pişmeyecek. O yüzden kendine lanet olası bir fincan

kahve içip dinleneceğiz. Kahvaltı yaparız ve bu dansı daha sonra yaparız. Şu anda açım."

Marcus acıkmıştı.

Bunu duyduğumda içimdeki kavga beni terk etti ve "Tamam" diye fısıldadım.

"Tamam," diye fısıldadı, dudaklarını dudaklarına değdirdi. Yine benimkiler, bu kadar yakından gözlerimin içine bakıyor, mavi gözleri sıcak, tatlı ve parlıyor.

Sonra beni bıraktı ve pastırmaya geri döndü.

* * * *

Marcus elimi tutup beni kapıya götürmeden önce üzerime bir bornoz giydirdi.

Geçen Cumartesi gecesi yaptığımız gibi içinde durduk ama o çok daha yakındaydı.

Birisi ısrarcı olma havasındaydı.

"Bu akşam yemek yiyeceğiz," diye duyurdu.

Gözlerimi tavana doğru yuvarladım.

Onları geri çevirdiğimde, eli çenemi kavırıyordu ve yüzü daha da yakınımıdaydı.

Ve lanet gözleri parlıyordu.

"Çok güzelsin," dedi birdenbire. "Sen

Komik. Sen meydan okuyorsun, yani inatçısın ve

Sinir bozucu olsa da yine de hoşuma gidiyor. Gecelik seçimini çok beğendim. Bacaklarınızı, göğüslerinizi, saçlarınızı ve gözlerinizi de seviyorum. Gülüşünü tekrar duymak için cinayet işleyebilirim ve buna niyetliyim, lafın gelişi değil, gerçek. Son olarak, ama en az değil, sana verdiğim zaman

bir çıkış yolu buldun, kabul etmedin, kabul etmemenin ne anlama geldiğinin farkında olmaman çıldırtıcı olsa da. Ama tüm bunlara rağmen, sevgilim, sen ciddi bir baş belasısın."

Vay be!

"Onu çıkarmadım çünkü yargılayıcı olduğumu düşünmeni istemedim," diye karşılık verdim (ve yalan söyledim, ama kafamda bile oraya gitmiyordum).

"Onu benden hoşlandığın için çıkarmadın," diye karşılık verdi, elini kaydırarak boynumun arkasına doladı ve diğer kolunu bana doladı. "Hayatının her adımının seni buraya getirdiğini biliyorsun. Sen Benim için bir kadınsın, yani sevgilim, ben senin için bir erkeğim. Ve bana gitmemi söylemedin çünkü bunu sen de benim kadar biliyorsun."

"Şimdi de kendini beğenmişlik yapıyorsun, ki bu hiç de çekici değil, tatlım."

Bir yalan daha, lanet olsun.

Sırıttı. "Daha fazla saçmalık. Daha fazla baş belası."

"Gidebilirsin," diye önerdim.

Gitmedi.

Boynumdaki eli kafa derimi avuçlamak için yukarı kalktı, başı aşağı indi ve beni öptü.

Yumuşak, tatlı dilinin ucu dudaklarımın kıvrımında gezindi ve tam dudaklarımı ona açmak üzereyken Geri çekilmek aklımın ucundan bile geçmedi, zaten oraya da gitmiyordum), başını kaldırdı.

Kapattığımı bile fark etmediğim gözlerimi açtım.

"Şimdi," diye fısıldadı, sırtışı daha da ukala bir hal almıştı.

bakışları yüzümde geziniyor ve bunu memnuniyetle yapıyordu, böylece tam olarak neyi açığa çıkardığımı biliyordum, lanet olsun

"Ben gidiyorum. Akşam yemeği, tatlım. Yedide burada olacağım."

"Ben de Timbuktu'da olacağım."

"Beş yıldızlı bir yere rezervasyon yaptır, sevgilim. Seninle orada buluşur ve ödemeyi yaparım."

Lanet olsun.

Her şeye bir cevabı vardı! Yine gözlerimi devirdim.

Kıkırdadığını duydum, dudaklarının burnuma dokunduğunu hissettim, sonra beni bıraktı ve koridorda yürümesini izledim.

Yarı yolda durdu ve bana döndü.

Sonra benden bir şey kopardı. Bana sabitlenmiş bir şeyi. İstemediğim bir şeyi. Hak etmediğim bir şeyi. İstemediğim bir şeyi.

Nasıl kurtulacağımı bilmediğim bir şey o kadar ağırdı ki, beni ezmemiş olması bir mucizeydi.

Ve bunun beni yıkmamasının tek nedeni, papatyalarla dolu bir apartman dairesiyle onu ayakta tutmaya yardım etmemdi.

Bunu da, "Dudak parlatıcınızın önemli olduğunu düşünüyorsanız, öyledir. Haklısınız. Yapmak istediğiniz şeyi yapmak için her şekilde her hakka sahipsiniz, gidin Nereye gitmek istiyorsan git, ne olmak istiyorsan ol. Kimsenin bunu elinizden almaya hakkı yok. Dudak parlatıcısı değil. Smithie's'de görev yerini terk eden adam da değil. Mesele o gece bir hayvanın serbest olması. Bir canavar. Ve seni karanlıkta yakaladı. Ondan başka kimse suçlu değil. Ondan başka kimse bunu üstlenmemeli. Kimse de üstlenmeyecek. Ondan başka."

Marcus'a bakakalmıştım, nefes nefese kalmıştım, elimi kaldırıp kapının kenarına tutunmak zorunda kalmıştım Sözlere üzerimden dağ gibi bir yükü kaldırırken.

"Bunu anlıyor musun sevgilim?" diye sordu.

Başımı salladım.

"Güzel," dedi. "Bu gece Daisy, saat yedi. Ondan önce bir şeye ihtiyacın olursa bana nasıl ulaşacağını biliyorsun ya da daireni izleyen adamıma gelip sorabilirsin. Kahvenin bitmek üzere olması umurumda değil. O gönderir. Biri sana getirsin." Oh.

Benim.

Lordum.

"Şimdi anladın mı?" diye bastırdı ve soru önemliydi. Göründüğünden daha önemliydi. O kadar önemliydi ki, cevabım hayatımı değiştirecekti.

Biliyordum. Bunu, saçıma maksimum hacim kazandırmak için en iyi şekil verme yöntemlerini bildiğimden daha iyi biliyordum.

Ve o anda, verdiğim cevap konusunda başka seçeneğim yoktu.

Başımı salladım.

"Güzel," diye fısıldadı, mavi gözleri bir metre ötemden ayak parmaklarımın kıvrıldığı noktaya kadar beni ısıtıyordu, o kadar kızarmıştım.

Sonra da gitti.

ALTINCI BÖLÜM

Işık Yaması

Daisy

"Eğer rock 'n' roll aşkını hissediyorsanız, bu gece Herman's Hideaway'de sahneye yeni çıkan Stella and The Blue Moon Gypsies grubuna uğrayın. Grubun solisti bir süredir Denver'daki kulüpleri sallıyor. Ama o Gypsies ile kendini buldu. İnanın bana, onları geçen hafta sonu Gothic'te açılış grubu olarak yakaladım ve ortalığı kasıp kavurdular. Sizi havaya sokmak için Stella'nın bir şarkısını çalacağım. ve ekibi bunu coverladıklarında öldürüyorlar. La Grange, ZZ Top."

Marcus'un beni yemeğe götürmesi için hazırlanırken radyo çalışıyordu.

Güneyli bir kızdım, bu da taşralı bir kız olduğum anlamına geliyordu. Patsy'nin, Loretta'nın, Barbara'nın sesini dinleyebilirdim, Tammy, Emmylou, Shania, Wynonna, Trisha, Reba ve tüm zamanların en iyisi Dolly.

Ancak hayatımda Güneyli kökleri olan başka bir şeye geçmem gereken zamanlar oldu.

İşte o zaman rock 'n' roll'a başladım.

Ve benim kıyafetimle, kesinlikle bir rock 'n' roll gecesi idi.
Açıkçası, Marcus'la çıkmaya karar vermiştim.

Beni birlikte olmamız gerektiğine ikna etmek istiyordu,
bana karşı yeterince nazik davranmıştı ve bu şansı hak
etmişti.

Ama ne elde edeceğini bilecekti.

Bu amaçla leopar desenli elbisemi (ya da onlardan birini)
giyiyordum. Sadece şuraya kadar inen dar bir mini elbise.
Arkası sonuna kadar açılmıştı ve önü maksimum dekolte
potansiyeli için açılmıştı (ve
Göğüs dekoltemin maksimumları, bu bazıları için hayranlık
uyandırıcı olabilir; heck, benim göğüs dekoltemdi ve benim
için hala öyleydi).

Bunu, ayak toplarımın üzerinde siyah rugan olan ve yeni
yaptırdığım ateş motoru kırmızısı pedikürü göstermek için
parmak uçları açık olan yüksek platform sandaletlerimle
eşleştirecektim.

(manikürde de aynısı vardı ama uzun pençelerimin üzerine
kehribar rengi yapay elmaslardan bir kıvrım eklemiştim.
her bir yüzük parmağının dış kenarının bir tarafı boyunca).
Ayakkabıların platformu ve topuğu leoparla kaplıydı.

Saçlarım platformlarımdan bile daha havadaydı.
Üst ve yan kısımları devasa boyutlara ulaşmış.
arkasını düzeltti ve sonra saçlarımın geri kalanını kıvrıdı,
böylece tepede yüksek bir yükselişten sırtımdan aşağıya
doğru yumuşak, belirgin girdaplar halinde düştüler (kaküller
düz bir şekilde üflendi ve alnımı fırçaladı).

Makyajım striptiz yapıyorsam nasıl yapıyorsam, striptiz yapmadığım zamanlarda da öyleydi. Gözlerim dumanlı değildi. Dumanlıydı. Tenim bronzlaşmıştı. Burnumun kenarları ve elmacık kemiklerimin altı gölgeliydi. Yanaklarım nemli bir mandalinaydı. Dudaklarım çıplak, süper parlak, ısıltılı bir şeftali.

Omuzlarımı neredeyse saran bronz avize küpelerim vardı ve üzerlerine bolca siyah ve kehribar boncuklar yerleştirilmişti. Bronz bir statement kolye neredeyse göğsümün üst kısmını kaplıyordu ve o kadar çok sallantılı bileziğim vardı ki, Marcus geceyi onların gürültüsü olmadan geçirebilseydi onu beni öldürmeye iten çınlama, kesinlikle önemli bir testi geçecekti.

Harika göründüğümü düşünüyordum. Küçük şirin bir vücudum, harika göğüslerim, bir sürü gür saçım ve uğruna ölünecek bir tenim vardı ve onu büyütmek için yaptığım her şey onu daha da güzelleştiriyordu.

Ayrıca pek çok insanın benimle aynı fikirde olmadığını da biliyordum.

Ama Bayan Annamae bana tarzımı bulduğumda onu kucaklamamı (ve bulmuştum da) ve ona izin vermememi söylemişti.

kimse beni kesemez.

Şahsen, her kadının dolabında en az bir leopar desenli parça olması gerektiğini düşünürdüm. Bunun sadece bir clutch olması umurumda değildi ve o kadının genellikle oxford gömlekler ve mokasen ayakkabılar giymesi de umurumda değildi. Yine de leopara ihtiyacı vardı.

Eğer biri bu konuda benimle aynı fikirde değilse, ya da platformlarım, büyük saçlarım ve eyeliner ile ağır elim,

gidip kendilerini becerebilirler.

Leğenin üzerine eğildiğimde aklımdan geçen buydu,
Son bir kat dudak parlatıcısı sürüp ZZ Top dinlerken
"Daisy" sesini duydum.

Bir mil sıçradım, döndüm ve "Tanrım!" diye bağırdım.

Ayrıca Marcus'un banyonun kapısında uzandığını gördüm.

"Ödümü kopardın!" Parlatıcının çubuğunu tüpün içine
geri sokarak yüksek sesle bağırdım.

İçeri girdi, taşınabilir cihazıma uzandı ve müziğin sesini
kıstı.

Sonra kalçasını banyo tezgâhına yasladı, sanki kendi
banyo tezgâhıymış gibi kollarını göğsünde kavuşturdu ve
"Kapıyı çaldım. Beş dakika boyunca. Kapıyı beş dakika
çaldım.

Timbuktu'ya bir bilet almam gerekiyordu, kendimi içeri
aldım. Bu müziğin sesini duymak senin için kolay değil,
tatlım."

"Saat daha yedi olmadı," diye

karşılık verdim. "Saat on ikiyi

geçti."

Banyoda bir saatim yoktu ve

Saat takıyordu ve ayrıca yalan söylemesi için bir neden
yoktu. Ben de elimdeki tek seçeneği kullandım.

Ağzımı somurtarak kapattım.

Bana sıırttı.

"Saat on ikiyi geçtiyse ve beş dakika boyunca kapıyı
çaldıysan, ya kilit açmayı beceremiyorsundur ya da geç

kalmışsındır," dedim.

Sırıttışı, kukumun içinde hissettiğim bir
gülümsemeye dönüştü. Tanrım!

"Hakkımda bilmeniz gereken bir şey var," diye başladı,
"kilit açmakta hiç iyi değilimdir."

"Bunu dosyalayacağım," diye cevap verdim ama
konuşmayı kesmedim. "Sadece bilmek için bilinmesi
gereken bir şey, bu
Bir kadına gizlice yaklaşmak kibarlıktır ve randevunuza
hazırlanırken onu bölmek de hiç kibarlık değildir."

Gözleri beni taradı.

Bunu meme uçlarımda (ve kukumda)

hissettim. "Hazır değil misin?"

Öyleydim.

Sadece ayakkabılarımı giymem

gerekiyordu. "Ayakkabılarım

ayağımda değil."

"Ayakkabıların her şeyi daha iyi yapabileceğinden emin
değilim," dedi alçak sesle. "Ama bahse girerim bunu
başarabilecek biri varsa o da sensindir."

Sinirli kalmaya çalıştım; ama yapamadım.

"Gösterinin tamamını izleme fırsatını berbat ettiniz,"
diye belirttim.

"Güven bana, sevgilim, onu aldığımda, takdir edilmemiş
olmayacak."

Verdiği yanıt üzerine sonunda onu kabul ettim.

Mavi bir takım elbise, açık mavi bir gömlek ve maviden
üç ton daha koyu ipek bir kravat giymişti.

Takım elbisesi ve ona uygun bir cep mendili vardı. Koyu renk saçları gürdü. Bu kesim ona tepede dolgunluk veriyordu.

aşırı şekillendirilmiş, kısa ama yanlardan ve arkadan kırpılmamış görünüyordu ve o sabahın aksine, dağınık ve Alnına düşen saçları şimdi yakışıklı yüzünden geriye doğru savrulmuştu.

GQ gibi görünüyordu.

Dolly Parton'ın Peg Bundy ile imkansız bir şekilde yarattığı bir aşk çocuğu gibi görünüyordum (hayır, bu görünüşü salladım).

Ama birden midem batıyormuş gibi hissetmeye başladım. "Daisy?"

Dikkatim ona döndü.

Benim hissettiklerimi hissetmişti. Bunu nasıl yaptı?

Hayır. Hayır. Marcus Sloan'ın kendini bana ayarlama konusunda korkunç derecede usta olması düşünmeyeceğim bir şeydi. O zaman değil. Yakın zamanda değil. Belki de hiçbir zaman.

"Daisy," diye nazıkçe sordu.

"Birbirimize uymuyoruz," dedim sessizce. "Pardon?"

"Sen GQ'sun. Ben Peg Bundy'yim."

Başını sallayarak, "Evet, sigarayı da bırak, Peg Bundy muhteşemdi," dedi.

Gözlerimi diktim.

Sonra da "Benimle ciddi misin?" diye sordum.

Kaşları birbirine çatıldı. "Bu soruyu sorarken ciddi misin?"

Başımı salladım ve saçlarımın da onunla birlikte gittiğini hissettim.

Marcus saçımı izledi. Dudakları büküldü ve sonra bana baktı.

"Komik olması gerekiyordu, bir sitcom'da oynuyordu," diye hatırlattı bana.

"Doğru," diye fısıldadım.

"Bu onu daha az güzel yapmadı."

"Mm-hmm," diye mırıldandım, onun gerçek olup olmadığını ya da o ahmağın bana tecavüz etmesinden sonra komaya girip girmediğimi merak ediyordum.

Belki de kafamı asfalta çarpmıştım. Hissetmedim ama hissetmezdim de zaten. Komada olurdum.

"Yine de sarışınları tercih ederim," dedi. Tanrım, bana yardım et.

"Elbette biliyorsunuzdur," diye başladı bilgilendirici bir şekilde, "bir kadının olabileceği en çekici şeylerden biri tam olarak kim olduğunu, bunu tamamen kucakladığını ve kimsenin bu konuda ne düşündüğünü umursamadığını."

"Beni korkutuyorsun," diye karşılık verdim.

"Arabada çıldır," diye emretti, bana doğru eğilerek, Elimi tutup beni banyodan dışarı sürükledi. "Öğle yemeğini atladım. Açlıktan ölüyorum."

Yatak odamdayken elimi çektim ama bırakmadı.

Yine de durdu.

"Öğle yemeğini atladın mı?"

diye sordum. "Evet," diye
cevap verdi.

"Öğün atlamamalısın şekerim. Vücudun ve beynin güne devam edebilmek için düzenli olarak beslenmeye ihtiyaç duyar. Tahminimce, işiniz gereği zinde kalmanız gerekiyor. Açlık sancıları yüzünden dikkatini kaybetmek keskinlik anlamına gelmez."

Tuhaf bir şekilde, cevabı hırıltıyla geldi.

"Ayakkabılarını giymen, çantanı alman ve arabama binmen gerekiyor Daisy."

Tekrar ona baktım ve bu sefer "Pardon?" diye sordum.

"Ağırdan almaya çalışıyorum," diye cevap verdi. "Senin tatlı olman bu işi ağırdan almama yardımcı olmuyor."

Evet.

Tam kukumun içine.

"Oh," diye

mırıldandım.

"Evet. Ayakkabılarını ve çantanı al, seninle oturma odasında buluşuruz."

Başım (ve saçlarım) sallandı.

"Siktir git," diye mırıldandı saçlarımın hareketini izlerken.

Elimi sıktı, bıraktı ve odadan dışarı çıktı.

Ayakkabılarımı giydim, dudak parlatıcımı çantama attım ve onunla orada buluştum.

* * * *

"Bana iyi bir şey söyle."

Votka martini bardağımın sapını kırmızı uçlu parmaklarımla bir o yana bir bu yana kaydırıyordum.

Broker'daydık.

Evden ayrıldığımdan beri bir oraya bir buraya gitmiştim, hepsi batıdaydı ama beş yıldır Denver'daydım. Şehir sınırlarına girdiğim anda, Front Range göz alabildiğine batıya doğru yayılıyordu, buranın Ölürdüm.

Hep The Broker'a gitmek istemişim ama hiç gitmemiştim.

Bir randevu yeri vardı. Özel günler için. Pahalı bir yer. Tarihi bir yer. Hatırlamak istediğiniz bir gecede gittiğiniz bir yer.

Onlardan pek yoktu.

Ve işte oradaydım, gördüğüm en yakışıklı, en nazık, en kibar ve en iyi adamın yanında oturuyordum. Centilmence.

Son yarım saat içinde Marcus bu son bölüm üzerinde çok çalışmıştı.

Evimden çıktıktan sonra bana siyah Mercedes'inin kapısını açtı (Ronald o akşam evde değildi; Brady de yoktu).

Beni Mercedes'inden çıkarmak için kapıyı tekrar açtı.

Bizi binaya aldığında da aynısını yapmıştı ve beni merdivenlerden aşağı indirip elini sırtımın altından tutarak kabine kadar eşlik etmişti, hafif, sıcak, cesur.

Önce istediğim tarafa kaymama izin verdi, hemen yanıma kayd ve ne içmek istediğimi sordu, böylece garson geldiğinde bana sipariş verebilecekti.

Benim yemeğime de aynısını yapmıştı. Bunu beceremezdim.

Bununla ne yapacağımı bilemedim.

Bu bir sürpriz değildi.

Sadece o otoparkta olanlarla ilgiliydi.
bir sürü başka şeyle birlikte geçmişteki yerini almak için
eriyor
o kadar da harika değildi, tam olarak nasıl hissettirdiğini
ancak şimdi anladım.

Bu da Bayan Annamae'nin Marcus Sloan'a bayılacağı gerçeğiydi.

Mercedes'ini alabilmek için ne yaptığına şüpheyile bakabilirdi. Ama bunu görmezden geleceğini hissediyordum.

Sadece onları arabasına kaldırırken tatlı tatlı, "Ayaklarına dikkat et hayatım," diye mırıldanmasıyla.

"Daisy."

Bakışlarımı bardağımdan ona çevirdim.

Beni yakından izliyordu. "İyi misin?" Hayır.

Ve evet.

Ona bu iki cevabı da vermedim. Ona

"Buraya hiç gelmedim." dedim.

"Mükemmel biftekler," diye mırıldandı, hâlâ beni yakından izliyordu.

"Çok güzel." Marcus

cevap vermedi.

"Sen, uh..." Başımı yana eğdim, "Bana bir şey sorar mısın?"

Bana daha çok döndü, burbonunu değiştirdi ve uzun parmaklı elini masanın kenarına dolayarak bana doğru yaklaştı.

"Bana iyi bir şey söylemeni istiyorum," dedi.

"Tamam," dedim ve hemen söze girdim. "O takımın içinde çok hoş görünüyorsun şekerim. Saçını da iyi kestirmişsin. Beğendim o."

Dudakları kıvrıldı. "Teşekkür ederim tatlım, ama demek istediğim seninle ilgiliydi."

"Benim hakkımda mı?"

"Hayatın hakkında."

Çenemi eğip bükerken bile başımı yana eğdim,
gözlerim ondan uzaklaştı.

"Lütfen bana her şeyin kötü olmadığını söyle."

Bunu yapmamı gerçekten istiyor gibiydi, ben de
ona baktı ve "Annemin bir zamanlar bir erkeği vardı. Adı
Stretch'ti. Bana tatlım derdi. Geniş omuzları vardı ve kavga
etseler bile ne zaman gözleri bana gelse tatlı tatlı bakardı.
Anneme her türlü kızgın olmasının bir süper güç olduğunu
düşünürdüm ama
bunu benden saklayamazdı. Benden odama gitmemi isterdi
ya da odamdaysam gelip kapıyı kapatırdı ki kavga ettiklerini
görmeyeyim ya da duymayayım. İşe yaramadı. Ama
kesinlikle güzeldi."

"Evet, çok güzeldi," diye yanıtladı Marcus, öyleymiş gibi
ama değildi.

İlk kısmı biliyordum çünkü en azından Stretch denemişti.
İkincisi ise beni koruyacak bir savaşın var olmasıydı.

Martini'ne baktım. "Giderken, ona ne zaman ihtiyacım
olursa arayabileceğimi söyledi."

Marcus yumuşak bir sesle, "Bu da güzel," dedi.

Ona baktım. "Söyledi sonra geri aldı
Çünkü o bunu söylerken annem onun bokuna karışmıştı.
Dün gibi hatırlıyorum ve on yaşındaydım. Ama

Kadın bağıırıp çağırıyor, onu itip kakıyordu ve adamın benim üzerimde hiçbir hakkı yoktu. Denemek istediğini biliyordum. Sanırım o Benden hoşlanıyordu ve birlikteyken bana kendi tarzında bakıyordu ama onu hayatında istemiyordu. O bitmişti. ve onu suçlamadım. Kız ona iyi davranmıyordu. Kimseye iyi davranmazdı. Onu daha çok kablo faturasını, elektriği ve alabildiği her şeyi ödemek için kullanırdı. ondan. Sanırım ilk başta gerçek olduğu için yaptı. Güzeldi ve kukusunu beğenmişti. Sonra da benden hoşlandığı için kablo ve ışık alayım diye yaptı. Ama bitmesi için

Hoşuna gitmese de benimle işinin bitmesi gerektiğini biliyordu. O yüzden gitti. Ve onu bir daha hiç görmedim."

"Bu hiç hoş değil," diye gürledi Marcus, anlattıklarım karşısında pek de heyecanlanmış görünmüyordu.

Omuz silktim, martinime döndüm, derin bir nefes aldım ve bitirdiğimi fısıldadım.

"Gittiğinde özlediğim tek adam onunki."

"Elinde iyi olan tek şey bu mu?" diye sordu, sesi bu olasılıktan pek de heyecanlanmışa benzemiyordu.

Bir nefes daha aldım ve nefesi verirken Marcus'a baktım ve asıl güzel şeyleri paylaştım.

"Annem bir süre Bayan Annamae adında bir bayanın yanında gündelikçi olarak çalışmış. Ona hanımefendi dediğimde, tam bir hanımefendiydi demek istiyorum. Çok sevdiği ama ne yazık ki vefat eden kocasının öldükten sonra kendisine bıraktığı zarif bir malikanede yaşayan iyi bir Güneyli kadın. İçinde büyüdüğü bir malikane. Onun da

uzun bir süre boyunca baba ve benzeri. Bununla onun dünyasını sarsmadı. Kendisi de bir dünyada büyüdü, sadece farklı bir dünyada.

farklı bir Güneyli aileden."

"Ondan hoşlandın," dedi Marcus, hâlâ beni dikkatle izliyordu. "O benden hoşlanıyordu," diye cevap verdim.

"Bunun iyi bir yanıt olduğunu düşünmüyorum," diye mırıldandı benimle konuşmuyormuş gibi.

Bardağımın sapını bıraktım, ona daha da döndüm ve uzanıp elimi kalçasına koydum.

Bunu yaptığımda, Marcus Sloan'ın sadece Bakımına özen gösterirken başka şeylere de dikkat ederdi. İnce kumaşın altındaki kas sağlamdı.

Benim.

Düşüncelerimi elimin karşılaştığı şeyden kopardım, bir şekilde onu olduğu yerde bırakacak gücü buldum ve ona, "Benden hoşlanıyordu. Ve o

Bana karşı nazikti. Annemin onun için çalıştığı her Noel'de bana kendi pişirdiği kurabiyelerden bir kutu verirdi. Ve benim

On üçüncü yaş günümde bana bir inci kolye hediye etti." "Bu çok tatlı," diye mırıldandı Marcus.

Başımı salladım. "Öyleydi."

"On üçüncü incinizden sonra başka inciler de ekledi mi?" diye sordu.

"Doğum günümde üç gün sonra öldü."

"Tanrım," diye alçak sesle ısırdı.

"Ve on dokuz yaşımdayken erkek arkadaşımı iş üstünde uyurken yakaladıktan sonra oradan bir otobüs bileti için rehin verdim.

en iyi arkadaşım la sadece erkek arkadaşım a ulaşmak için birlikte oldum. Doğrudan eve gittim ve anneme her şeyi anlattım. Annem bana tokat atmadan önce hikayeyi zar zor anlatabildim.

ve bana bunu aşmamı söyledi. Hayat boktandı ve sen öldün, bu yüzden penisi olup da pislik olmayan tek bir varlık bile yokken erkeklerin pislik olmasından yakınmanın bir anlamı yoktu. Dahası, arkadaşım olduğu için aptalın tekiydim.

Kadınlar kalleş ve erkek hırsızıydı.

Yüzünüze bir şey söylediklerinden çok arkanızdan konuşurlardı ama doğrudan yüzünüze bir şey söylediklerinde, eğer tatlıysa, yalan olduğunu garanti edebilirdiniz."

"Bu iyi bir şey değil Daisy," diye bilgilendirdi beni, mutlu görünmüyordu.

"Elimdeki tek şey bu Marcus," dedim ama kalçasını hızlıca sıktım. "Ve kulağa kötü geliyor. Ama Bayan Annamae biliyordu. Tam olarak ne olacağını bilmiyor olabilir.

ama bir şeylerin keseceğini biliyordu. Ve benim iyi bir kız olduğumu biliyordu. Onu dinlediğimi ve bana öğrettiği her şeyi kabul ettiğimi biliyordu. Bu yüzden ihtiyacım olacağını biliyordu.

O kolyeyi bir gün. Sanırım onu düğünümde, bana yardım edecek harika bir adama takacağımı umuyordu.

evimi bir sürü bebekle doldurmamı istedi. Ama sanırım bu konuda pek umutlu değildi ve ihtiyacım olan şey için ona

ihtiyacım olacağını biliyordu.

İhtiyacım olduğunda ona sahip olduğum ve onu bana verenin kendisi olduğu için mutlu olurdu."

Ben bıraktıktan sonra bir süre bakışlarımı üzerinde tuttu. konuştuktan sonra içkisine baktı ve parmaklarının arasında bir o yana bir bu yana çevirdi.

Düşünceli görünüyordu.

Ve üzgün.

Ve bu hoşuma gitmedi.

"Ballı yulaf demetleri," diye fısıldadım.

Bakışları tekrar benimkilere döndü.

Ve bunu yaparken, kalbimi bir daha asla soğumayacağından emin olduğum bir şekilde ısıttı.

Hiçbir zaman.

Bir daha asla.

Marcus benimle olduğu sürece değil.

"Kulağa iyi gelmiyor ama öyleydi," dedim ona, gerçekten sessiz bir şekilde, kalbimde hissettiğim bakışından etkilenerek. "Onu kaybettim ama Yıllar önce gitmiş olmasına rağmen, ona en çok ihtiyaç duyduğum o anda yanımdaydı. Orası benim için iyi değildi. Ve o anda başıma gelenlere rağmen park yeri, oradan ayrıldığımdan beri, bir daha asla O kadar kötüydü. İşte bu kadar kötüydü. Bıktığımda kaçmamı sağlayacak araçlara sahip olmamı istedi. Birinin bana verdiği en değerli hediye idi. Bana o kutuyu verdiği zaman. Ve ben onu rehin verip kendime özgürlük."

"Artık iyi bir şey kalmadı mı?" diye sordu.

"Smithie," dedim ona.

"Onun dışında."

"LaTeesha," diye devam ettim.

"Daisy, beni anlıyorsun."

Başımı salladım ve kalçasını sıktım. "Şekerim, anlamıyorsun. Ona kısa bir süreliğine sahip oldum. Ama ona sahiptim. Eğer olmasaydı nerede olurdu biliyor musun?"

"Hayır. Sen nerede olurdun?"

"Orada, her günün cehennem olduğu bir yerde. Ben Muhtemelen içki içen, kumar oynayan, uyuşturucu kullanan, beni döven ya da bunların hepsini yapan bir adamım olurdu. Ya da onlardan bir dizi olurdu, hiçbir Bana iyi davranıyorlardı. Çalışmaktan nefret ettiğim bir işi, benden daha iyi olduklarını düşünen insanlarla yapıyordum. Benim Annem dönüşümlü olarak benden para istiyor ya da yüzüme vurup çirkinleşiyordu. Bayan Annamae bana başımı dik tutmamı öğretti hayatım ve ben bununla mücadele ediyordum." Ona doğru eğildim. "Gerçekten mücadele ediyordum. Beni dövebilirlerdi. O bana bir çıkış yolu gösterdi, oysa bunu yapmasaydı hiçbir çıkış yolum olmayacaktı ve işte buradayım, harika bir şehirde şık bir restoranda yakışıklı bir adamla birlikteyim. Bu onu mutlu ederdi. Çok mutluyum, bebeğim."

Konuşmam bittiğinde dikkati saçlarıma ve ellerine yöneldi. Birkaç bukleyi omzumun üzerinden çekti ve orada duran buklelere baktı.

"Neden olduğunu biliyorsun," diye mırıldandı saçlarıma. "Pardon?"

Bakışları benimkine geldi ve saçlarımı kaydırmak için kullandığı elini şimdi parmak uçlarını saçlarımda gezdirmek için kullandı.

elmacık kemiğine bir fısıltıyla dokundu ve gitti.

Ama o dokunuşun değerli anısı nefes almayı bıraktığım güne kadar kalacaktı.

"İnsanlar nefret ettikleri hayatları yaşarlar," dedi kolunu dayayarak yanımdaki kabinin tepesi boyunca. "Bir parça ışık görüyorlar, onları harekete geçiren tek şey onu söndürmek."

Ona küçük bir gülümseme verdim ve "Çok tatlısın şekerim, ama bu çirkin bir kıza diğer tüm kızların onu kışkandıkları için zorbalık yaptıklarını söylemek gibi bir şey" dedim.

"Yani başınıza gelen her şeyin yırtıcı hayvanların zayıfları avlamasından ibaret olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Başım seğirdi.

"Sen zayıf değilsin Daisy," dedi.

Hayır, değildim.

Yere serilmiştim. Tekrar ve tekrar. Ayağa kalkmaya devam ettim.

Ve ben hala ayakta, platformlarda, harika saçlarımla duruyordum. Yutkundum.

"Ve o diğer kızlar bir tanesi için çirkin kıza zorbalık yapıyorlar.

tek nedeni. Onlar kaltak. Ve bu çok şey anlatıyor.

Onlar hakkında o çirkin kızıdan daha çok Şey biliyorum ve bunların tek bir tanesi bile iyi değil."

Parmaklarım refleks olarak onun kalçasına doğru gerildi.

"Haklısın şekerim," diye fısıldadım.

"Biliyorum," diye karşılık verdi. "Sana gelince, neden zengin bir

Zarif bir malikanede yaşayan bir kadın, senin olduğunu düşündüğün kıza gününü gösterir mi?"

Ne olduğunu anlamadan önce acıyı hissettim ve onları uzak tutmak için hızla gözlerimi kırpıttım.

Marcus cevap vermemi beklemedi.

Bana kendi cevabını verdi.

"Çünkü seni olduğun gibi görecektim kadar yaşlıydı ve yeterince bolluk içinde bir hayat yaşadı. Güzel bir kadın olacak güzel bir kız değil.

Güçlü ve akıllı tatlı bir kız değil.

annesinden çok daha fazlası oldu, bu gülünç. Cesur bir kadın değil, zayıf bir adam onu dövmek zorunda güçlü hissetmek. Ya da daha iyisini yapabileceğini fark edip onu kazımadan önce etrafta dolaşmak. Hayır, bunların hepsini gördü, sadece kötü şeyler sızmadan."

Şimdi derin nefes alıyor ve kendimi kaybetmemek için gözlerimi kırptırıyordum.

Ama Marcus bunu görmesine rağmen -hissetmesi gerektiğini bile biliyordu- hâlâ işi bitmemişti.

"Bahse girerim o yere geri dönseydin, tüm o insanlar hala nefret ettikleri hayatları yaşıyor olacaktı. Ve sen bir film yıldızı gibi ortalıkta dolaşırdın ve onlar sana bir kez bakıp seni kıskanmakta haklı olduklarını anarlardı. Senden nefret etmek için. Seni dövmek için. Senin hakkında konuşmak. Seni aldatmak. Ve

Acılarına öylesine gömülmüşlerdir ki, hayatlarını daha iyi hale getiremedikleri için suçlayacakları tek şey kendileridir; duyacakları tek pişmanlık, sizi oldukları yere sürükleyememiş, ışığınızı söndürememiş, sizi karanlığa gömememiş olmalarıdır."

Parmakları benimkileri kalçasından sıyırdı ve elimi tam orada tutarak sıkıca kıvrıldı.

Ve devam etti.

"Bayan Annamae o incileri size bir an için sizi yenmeye yaklaşacaklarını düşündüğü için vermedi. O incileri size verdi çünkü asla olmayacağını biliyordu."

"Lütfen konuşmayı kes," diye fısıldadım, çünkü gözlerim yaşlarla titriyordu ve biraz daha dayanamayacaktım.

Bir saniye boyunca hiçbir şey söylemedi ve hareket etmedi.

Sonra elimi kaldırdı ve dudaklarını parmaklarıma dokundurdu. Parmaklarımı tekrar kalçasına dolayarak geri koydu ve burbonuna baktı.

Kadehini kaldırdı ve bir yudum aldı. Titrek bir nefes aldım.

Sonra elimi onun kalçasından çektim ve kendi içkime uzandım.

Biraz hanımefendiliğe yakışmayan bir yudum aldıktan sonra bardağı masaya geri koydum ve dikkatimi ona verdim.

"Daisy."

"Lütfen, lütfen," diye fısıldamaya devam ediyordum, bu kez bardağıma doğru, "Senin tatlından daha fazla alamam."

"Bebeğim, bardağını çekmelisin. Aperatifin geldi."

Başım yukarı kalktı.

Garson bana iyi niyetle gülümsedi.

Bardağımı hareket ettirdim.

Marcus kolunu sırtıma doladı ve beni yanına çekerek yakınımda durmamı sağladı.

Yengeçli kekime dalmak için çatalımı elime aldım.

Marcus, "Nerede büyüdü?" diye sorduğunda etli görünümlü yengeci ağzımın yarısına kadar getirmiştim.

Hazırlandım ama cevap verdim, bunun yeterince masum bir soru olduğuna karar verdim ve daha fazlası için baskı yaparsa, onu kapatırdım.

Daha fazlası için baskı yapmadı.

Rockefeller istiridyelerinden biraz aldı. Ve yedik.

* * * *

Marcus

Marcus onu sarhoş etti.

Bunu pişmanlık duymadan yaptı.

Bu da ona onun muhteşem kahkahalarından epey bir şey kazandırdı.

Aynı zamanda arabasında sızıp kalması gibi bir avantajı da oldu, yani o geceyi nerede geçirmeyi planladığı konusunda onunla konuşmak zorunda kalmadı.

Onu evine götürdü ve ayakkabılarını, kolyesini, bileziklerini çıkardı ve küpelerini dikkatlice kaydırđı, ancak onu yatağı yatırırken elbisesiyle bıraktı.

Odasından çıktı, kapıyı arkasından kapattı. Aynı zamanda takım elbise ceketinin iç cebinden telefonunu çıkardı.

Açtı ve aramayı yaptı.

"Patron," diye cevap verdi Brady, sesi çoğunlukla uyanık, biraz da uykulu geliyordu.

Bir dakika içinde emrini verdi.

Sözlerini şöyle bitirdi: "Umarım o rehinci dükkânı hâlâ açıktır. Eğer değilse, belki orayı işleten biri buralardadır. ve kayıt tuttular. Ama ne gerektiğı umurumda değil, Brady. Nightingale'i işin içine çekmen gerekse bile. O incileri bul ve bana getir."

"Tamamdır, Bay Sloan."

"İyi geceler," dedi Marcus ve telefonu kapattı.

Sonra takım elbise ceketini, kravatını, gömleğini, ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı ve Daisy'nin kanepesine uzandı, başının altına bir yastık sıkıştırdı ve onun örtülerinden birini vücudunun üzerine çekti.

Gözlerini kapattı ve saniyeler içinde, Daisy yan odada güven içinde dinlenirken, Marcus uykuya daldı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Anlaşma

Daisy

Gözlerimi açtım ve papatyalar gördüm. Sonra akşamdan kalma olduğumu fark ettim.

Bu farkındalık ve ardından gelen diğerleri üzerine, başım dönerek yorganı aşağı ittim ve dün geceki elbisemin içinde olduğumu gördüm.

Çıplak kulak mememe dokundum, kolyemin yerinde olmadığını hissettim ve papatyalara dönüp baktığımda takılarımın Vazonun tabanı.

Sonra döndüm, yatağın diğer tarafının boş olduğunu gördüm, üzerinde uyumadığım ama elime aldığım kabarık yastıklara baktım
Bir tanesini alıp koklamak için bana doğru çekti.

Hâlâ Marcus kokuyordu ama bu sabah sadece belli belirsizdi. Bir gece önce uyuduğunu tahmin ettiğim gibi uyumamıştı,
Beni tutuyorsun.

Çekip gitmişti.

Sırt üstü düştüm ve çaresizlik içinde gözlerimi kapattım.

Harika.

Bir gece önce tanıdığım en klas adamla randevum vardı ve sarhoş olup arabasında sızmıştım. beni yatırmak zorunda kaldı.

En azından Marcus Sloan klas biri olduğunu başka bir şekilde kanıtladı. Rahat ettiğimden emin olabilirdi ama kıyafetlerimi çıkararak kendine bir gösteri yapmadı.

O da burada kalmadı.

Ellerim yumruk oldu, tırnaklarım avuç içlerime battı.

Çünkü ben bendim, aklımın bir köşesinde, eğer özel bir şey için şansımı deneyecek kadar aptal olsaydım Marcus Sloan gibi bir adamla her şeyi berbat ederdim ve işte yaptım. İlk randevu. Kafayı buldum ve çok fazla güldüğünü, çok fazla meraklı olduğunu, çok fazla soru sorduğunu ve ona söylediği her kelime kucağıma bir külçe altın düşürdü.

Sarhoş hafızam beni yanıltmıyorsa, her güldüğümde ya da Kalçasına, koluna ya da eline dokunduğumda bana aynı şekilde baktı.

Hala onun arabasında sızmıştım, tıpkı beyaz bir çöp gibi. Ve şimdi o gitmişti.

"Ugh," diye mırıldandım, donuk baş ağrısı ve hafif mide bulantısı hissi, aptallığıma bağırmamı, kendi kıcıımı tekmelemenin bir yolunu bulmamı (zihinsel olarak bile) veya gözyaşlarına boğulmamı (sadece bir dokunuş) kolaylaştırdı.

Bunun yerine, Daisy olduğumdan ve hüngür hüngür ağlayarak dışarı çıktığım andan itibaren başka seçeneğim olmadığından, örtüleri bir kenara ittim ve devam ettim.

Kendimi yataktan dışarı ittim, banyoya giderken elbisemi çıkardım ve sabah banyo rutinimi yaptım, bu sefer karmaşık prosedürü de ekledim tüm makyajımı çıkarıyorum.

Saçımı yapmaktan çok hoşlandığım için saçımı olduğu gibi bıraktım.

Odama geri döndüm, bir çift bebek pembesi, ipli, polar şort giydim (üzerine diamanté serpiştirilmiş ceplerin dikişlerinin kıvrımları boyunca) ve bir Önü boydan boya sıcak pembe ve parıltılı elmas taşlarla süslenmiş dar beyaz atlet Biraz Işıltının Düzeltmeyeceği Şey Yoktur.

Benim mantram.

O sabah, Marcus Sloan ile randevumu berbat ettikten sonra, dünyadaki tüm ışıltıların karnımın çukurunda oturan hissi düzeltmeyeceğini biliyordum.

Akşamdan kalma olmakla ilgisi yok.

Su (ihtiyacım olan aspirin için) ve kahve almak için kapıma yöneldim (çünkü her gerçek kırmızı-beyaz-ve-mavi Amerikalı kahve içerdi) ve kabul etmeyi reddettiğim bir kalbin acısından kaçınmak için alternatif yollar buldum. Herkesin sandığı gibi beyaz bir pislik gibi davranarak lanet olası benliğimi kırdım.

Kapımı açtım ve durdum.

Ekim ayıydı, tam sonbaharda ve güneş henüz doğmamıştı. sadece Denver'daki güneşin yapabileceği gibi gökyüzünü aydınlatıyor, görkemli bir dağ silsilesinin tabanını ısıltıyordu.

Ama doğan güneş, her tarafı papatyalarla kaplı bir odayı aydınlatmak için elinden geleni yapıyordu. Bazıları ortasında küçük sarı düğmeleri olan beyaz papatyaydı. Diğerleri beyaz ve yeşil

Düğmeler. Bazıları ikisinin karışımıydı. Diğerleri ise pembeydi. Ya da siyah düğmeyi çevreleyen turuncu ürkütücü sarı. Diğerleri kırmızıydı. Sonra mercan rengi olanlar vardı. Renk kombinasyonları olanlar da vardı.

Rutin olarak, onları elimden geldiğince uzun süre hayatta tutmak için uçlarını dikkatlice kestim, yiyeceklerle birlikte taze su ekledim.

Haftalar geçtikçe bazılarını atmak zorunda kaldım.

Ancak çoğu hala güçlü bir şekilde devam eden bir kaliteye sahipti.

Ve tam o anda, onların ortasında, onun üzerine uzanmış Karnını koltuğuma yaslamıştı, uzun kollarından biri yana düşmüştü, atkım beline kadar kaymıştı.

bronzlaşmış sırtındaki kasların belirginleşmesi, onun Başını benden çevirmiş, savrulan bir yastığa yaslanmış, gür siyah saçları dağılmış Marcus yatıyordu.

Mercedes'inin içinde sızıp kalan sarhoş, striptizci fahişeyi yatağında bırakıp gitmemiştir.

Bir centilmen gibi, travma geçirmediği zamanlarda kanepede uyurdu.

Ona baktım, uzun bedeni papatyaların arasına uzanmış, uykuya dalmıştı, ama yakınımda durduğu için Güvende olduğumdan, her şeyden, hatta kâbuslardan bile güvende olduğumdan emindim ve boğazımın arkasından kontrol edemediğim bir ses çıkardım.

Bunu yaptığında, vücudunun seğirmesini izledim, sonra ön kollarının üzerine çıktı ve uykulu mavi gözleri bana doğru döndü.

Daha ileri gitmeye hazır görünüyordu ama beni görünce kendini tuttu.

Kalkarken, banyoda işimi görürken, giyinirken muhtemelen gürültü yaptığımı bilerek gözlerinin içine baktım.

Ama onu uyandıran benim sessiz hıçkırığımdı.

Marcus Sloan.

Tanrım, beni öldürdü.

Omzumu kapı pervazına yasladım, burnumdan nefes aldım, gözyaşlarımı biraz çabayla kontrol ettim, onları yutmak için daha fazla zaman harcadım.

Bir nefes daha aldıktan sonra, onun kıpırdamadan beni izlediğini görünce konuştum.

"Beni ne kurtardı biliyor musun?"

"Bebeğim," diye fısıldadı ama yine de hareket etmedi.
Sadece uzandı

orada yüzüstü, kollarının üzerinde, başı bana dönük,
gözleri bana yapışık, sanki yapmasını istediğim şeyin bu
olduğunu biliyormuş gibi.

Sadece bunu. Koltuğumda kal ve söylemem gerekeni
söylememe izin ver.

"Bir hiç olduğumu sanıyordum," diye paylaştım usulca.

Pazılarındaki kaslar şişerek ayağa kalktı, battaniyeyi attı
ve kışının üzerine oturmak için döndü.

Pantolonunu çıkarmamıştı.

Uyumak için rahat bir yol olamaz.

Ama bir hanımefendinin evinde bir beyefendi
olabildiğince rahat ederdi, ama davet edilmedikçe bunu
yapmazdı.

Pantolonunu çıkar.

Lordum.

Marcus Sloan.

"O adam bana bunu kanıtladı," dedim ona. "Bana tecavüz
etti. Dünya bana doğduğumdan beri işaretler veriyordu.

Ama o

bana kanıtladı."

Marcus nazikçe, "Buraya gelmeni istiyorum," dedi.

Onu görmezden geldim ve yürümeye devam ettim.

"Kendime bunu söyledim. İlk başta bundan emindim.
Mesele şu ki, eğer ben bir hiçsem, neden birileri beni
papatyalar?"

Bu onun için kesildi.

Yukarı itmeye başladı.

Çabucak, "Lütfen. Yapmayın. Lütfen bitirmeme izin verin."

Yerine yerleşti, bakışları bana kilitlendi ve yüz ifadesiyle bundan hoşlanmadığını ama yerini koruduğunu gösterdi.

Benim için.

"Çok güzel," diye fısıldadım. "Çok parlak ve mutlu. Her yerdeydiler. Karanlık şeyler düşünmek istedim. I kendimi kesmek istedim. Sadece devam edemedim. Ve bu kez görmem gereken önemli şeyi görmeme yardımcı olan Bayan Annamae değildi."

"Sevgilim-"

Onları kovdum ama hemen geri geldiler ve yanağımdan aşağıya soğuk ıslak damlalar süzüldüğünde bunu anladım.

"O sendin," diye bitirdim.

"Daisy, sana gelmem gerek."

Hayır, gelmedi.

Ona gitmem gerekiyordu.

Ben de öyle yaptım, korktum, hayır, dehşete düştüm.

Ama yavaşça, bir ayağım diğerinin önünde, yaptım ve o beni her adımda izledi.

Biraz daha yaklaştığımda öne doğru eğildi. Uzun kolları hemen dışarı çıktı, parmakları beni kalçalarımın kavradı ve kucağına çekti.

Sonra beni öptü.

Yumuşak ve tatlıydı. Ama daha fazlasıydı.

Dilinin ucu dudaklarıma değdi ve anında içeri girmesine izin verdim. İçeri girdi, kollarıyla beni daha sıkı sardı. Belini bükte, bana doğru eğildi ve sırtımın kanepeye çarptığını, geniş göğsünün sıcaklığını hissettim. eli buklelerimin arasına dalıyor ve kafa derimin etrafını sarıyor.

Kollarımı omuzlarına dolamıştım, bir elim ensesinde sıkıca kıvrılmıştı ve ben de onu öptüm. Bana verdiği her şeyi ona geri vermeye biraz olsun yaklaşmaya çalışıyordum.

Papatyalar.

Istakoz.

Kahkahalar.

Sabır. Anlayış.

Her şey.

Göğüslerimi göğsüne bastırdım.

İnledi, sonra ağzımın içinde hırladı, ama onu kukumda hissettim ve öpücüğü daha da derinlere götürdü. Kollarından biri

Aşağıya doğru kıvrıldı, eli yanımdan aşağı süzüldü, yörüngesinin kıcıma doğru olduğunu biliyordum.

Ama o oraya varmadan önce, o kol belime sıkıca kilitlendi, dudakları benimkilerden boynuma kayd ve beni öptü

Orada.

Sonra beni o şekilde tuttu, sıcak nefesi hızla boynuma geliyordu, sert vücudunun diğer tüm sıcaklığı bana baskı yaptı.

Anlamadım.

Ben de "Marcus?" diye seslendim.

"Ağırdan alıyorum," diye cevapladı benim sormadığım bir soruyu.

Tam olarak sordum ve sesi yapmak istediği son şeymiş gibi geliyordu, sadece söylemek değil, söylediğini yapmak.

Çok tatlıydı. Buna ihtiyacım olduğuna emindim. Yine de.

"Belki ikinci aşamaya geçebilirdin," diye paylaştım.

Başını kaldırdı, parıldayan gözleri benimkilere takıldı ve gülümsedi.

"Belki bir dahaki sefere."

"Bunu dört gözle bekliyorum," diye mırıldandım. "Şimdi sana kahvaltı hazırlayacağım."

Kaşlarımı çattım ve "Burası kimin dairesi?" diye sordum.

"Senin," diye cevap verdi, hâlâ gülümsüyordu.

"Kurallar şöyle, benim bir dramam var, ertesi sabah bana kahvaltı hazırlayabilirsin. Benim bir dramam yok, ki ballı yulaf demetleri, iyi bir süre için dramasız olmayı umuyorum uzun bir süre, kahvaltı hazırlıyorum.

Anladın mı?" Ne söylediğimi biliyordum.

Ama daha çok, bunu
biliyordu. Ve bundan
hoşlanıyordu.

Hem de çok.

"Anlaştık," diye cevap verdi, gözleri hâlâ
parlıyordu. "Krep sever misin?" diye
sordum.

"Evet," diye cevap verdi.

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Altılı paketlerinden bir
sürü aldım, şekerim."

Ve gördüm. Göğsü ve karnı sırtından daha iyiydi. Aslında
pek sayılmazdı.

Eğer göğsüne ve karın kaslarına bakabilseydim sırtını
göremezdim. Ya da omuzlarına. Ya da yüzü.

"Daisy."

Adımı söylediğimde gülüyormuş gibi bir ses çıkardı.

Göğsünü (ve diğer şeyleri) düşünmeyi bıraktım ve ona
odaklandım.

Evet.

Gülüşmele
r.

Kendini topla kızım!

"Özür dilerim," diye mırıldandım, sonra toparlandım.

"Peki sana krep yaparsam vücudun isyan edecek ve seni
hastaneye götürmek zorunda kalacak mıyım? Yoksa bunu
telafi etmek için iki hafta boyunca kerevizden başka bir şey
yememen mi gerekecek?"

"Senin mutfağında yemek yaptım tatlım," diye hatırlattı bana. "Çok fazla sağlıklı seçenek göremedim."

"Ben Güneyliyim. Kızarmış, ızgara ya da ızgara değilse, ızgara, ızgara ya da kızarmış olur. Biraz haşlama yapabiliriz ama sadece kerevit, ıstakoz ya da karides olursa ve bende bunlardan hiçbirisi yok." Tereddüt ettim, zihnimde bir alışveriş listesi yaptım.

"Hemen şimdi" diye bitirmeden önce.

"Yemekleri sen yaparsan her gün antrenmanlarıma bir saat daha eklemem gerekecek."

Gözlerim büyüdü.

"Her gün spor mu yapıyorsun?"

Vücudu kahkahalarıyla benimkine çarptı ve sözleri de kahkahalarıyla birlikte sarsıldı: "Evet."

"Bu her şeyi açıklıyor," diye mırıldandım. "Daisy?"

Tekrar ona odaklandım, onun egzersiz yaparkenki lezzetli görüntüsüne değil.

"Öyle mi?"

"Senin de çok güzel bir vücudun var."

Gülümsedim. "Sağ ol şekerim, çok tatlısın."

"Bir şey değil hayatım," dedi sıcak bir sesle. "Ama demek istediğim şu ki, o vücuda sahipsin. Ayrıca üç tane de

Bir paket domuz pastırması ve sadece dün açılmış olanın sonuncusunu pişirdiğim için, yani daha önce üç buçuk tane vardı."

"Bu doğru," diye teyit ettim, sanki elimde dört paket pastırma (ve alışveriş listem için bir not daha aldım

) dünyadaki en doğal şeydi.

Çünkü öyleydi.

"Peki sen spor yapmıyor musun?" diye sordu ve kollarıyla beni sıkarak ekledi, "Her gün mü?"

"Soyunuyorum. Sonra striptiz pratiği yapıyorum. Sonra diğer kızların striptiz yapmasına yardım ediyorum, onlara güzel hareketler göstererek bunu yapıyorum." Bitirmeden önce durakladım, "Ve güç yürüyüşü yapıyorum."

"Ah," diye mırıldandı.

"Ayrıca bu bazungaları taşımak zorundayım," diye paylaştım, kolumu onun etrafından çekmemeye karar vererek (çünkü kollarımın onun etrafında olmasını seviyordum), üzerinde yattığı için tam olarak kaçıramayacağı bazungaları işaret ettim. "Ve bu biraz kalori yaktırıyor, inan bana."

"Eminim" dediğinde hâlâ mırıldanıyordu ve gözleri hâlâ parlıyordu.

O zaman bir kolumu onun etrafından çekmeye karar verdim ama sadece bir elimi çenesine koyabilmek ve başparmağımı yanağındaki koyu renkli kirli sakalın üzerinde gezdirebilmek için.

Başparmağıma sürtündü ve hoş bir his verdi.

Gerçekten güzel.

Ve gözlerindeki parıltının kayboluşunu izledim ama sadece onun yerine benim de çok sevdiğim bir şey koyabilsin diye.

Başparmağımla bunu yapmaya devam ettim ve yumuşak bir sesle, "Biraz aspirine ihtiyacım var bebeğim. Geçen

akşamdan biraz akşamdan kalmayım.

Gece ve kanepemde ateşli görünmen, beni öperken ateşli olman ve konuşurken tatlı olmanla her şey güzel. krepler hakkında. Ama bu durum tekrar ortaya çıkmaya başladı, bu yüzden bu konuda bir şeyler yapmalı ve sonra da ateşli erkeğimi beslemeliyim."

"Fazladan diş fırçan var mı?"

Banyo çekmecelerimin zihinsel envanterini çıkarırken gözlerim bir saniyeliğine perçemlerimi incelemek için geriye kaydı, sonra tekrar ona baktım ve "Evet" dedim.

"Sen bana onu getir. Ben de sana su ve aspirin getireyim. Sonra yemek yapmaya başlayabilirsin."

Ona sırttım.

"Anlaştık."

* * * *

Yemek masamda oturuyorduk ve ben bir yandan krepleri mideye indirirken bir yandan da yemek masamı hayal ediyordum.

Yeni evime geçtiğimde satın alacaktım (bunu Marcus'un tekrar giydiği gömleğin altında omuzlarının nasıl görüldüğünü hayal etmeme çabasıyla söylüyorum, o gömleğin içinde iyiydi, dışında daha iyiydi).

Marcus da krep yiyordu. Gerçi o daha klas davranıyordu.

"Nasıl bu kadar şık oldun?" diye sordum. "Pardon?" diye karşılık verdi.

Şurup damlayan krep parçasıyla çatalımı ona doğru çevirdim.

"Büyürken pek bir şey yaşamadığını söylemiştin. Baban midilli oynardı. Kız kardeşin striptizciydi. Ama sen ve bir Kennedy gibi davran, ama daha ateşli ve R'leri nasıl telaffuz edeceğini unutmadan."

"On dört yaşındayken kız kardeşime yardım etmek için bir golf kulübünde işe girdim," diye paylaştı.

Başımı salladım.

"Yetişkinlerin bazıları iyiydi. Diğerleri ben yokmuşum gibi davrandı. Çocuklar ahmaktı."

"Hiç şüphem yok," diye mırıldandım, onu bir şahin gibi izliyordum.

"Artık o şehir kulübüne üyeyim."

Sözleri beni çok mutlu bir şekilde göğsümden vurdu.

Gerçekten yavaşça, yüzüme bir gülümseme yayıldığını hissettim.

"Ne istediğini biliyordun ve bunu gerçekleştirdin."

Başını salladı. "Kesinlikle."

Bir karar vermiştim. Ölümüne korkuyordum. Ama bir karar vermiştim ve bunu Marcus'la paylaştım.

Artık önemli şeylere geçme vakti gelmişti.

"Bebek mi istiyorsun, şekerim?" Sessizce sordum. "Evet."

Sorumu sorduktan sonra ve başka bir soru sormadan önce tuttuğumu fark etmediğim nefesimi bıraktım.

"Kaç tane?"

"Karım ne kadar yapmama izin verirse."

Mükemmel cevap.

"Onları istiyor musun, Daisy?"

"Evet."

"Kaç tane?"

"Adamım ne kadar yapmama izin verirse."

Orada oturduk, yemek yemedik, sadece birbirimize baktık. Sessizliği ona dürüstlüğü göstererek bozdum.

"Sadece söylüyorum hayatım, bu işi ağırdan almak hiç de kolay değil." Gözleri kızardı ama yüzü yumuşadı.

"Seninle ilgilenmeme izin ver," diye fısıldadı.

Bilmiyordum. Yetişemedim. Bana çok fazla verdi. Ama o anda, bu sözler bana en tatlı Marcus bana vermişti.

Dudaklarımı birbirine bastırdım, yuvarladım ve başımı salladım.

"Yavaşlamak istememen ama buna ihtiyacın olması hoşuma gidiyor bebeğim," diye devam etti.

Muhtemelen bu konuda haklıydı, her ne kadar o sabah kanepemde öpüştükten sonra onun yanılmış olmasını istesem de.

Ona bu düşünceleri sunmadım.

Sadece başımı salladım.

"Akşam yemeği bu gece, benim evimde," diye buyurdu. Dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. "Benim evim olduğu için sana yemek yapıyorum, tatlım." Ses tonu sertleştikçe dudak kıvrımı kayboldu. "Ve bir çanta getirmeni istiyorum ama ben misafir odasında uyuyacağım ve sen uyumayacaksın."

Ne yapabilirim ki?

Bir karar vermiştim. Ve Marcus bu kararı biliyordu.

Diğer taraftan, burası onun eviydi. Belki bir gün (umuyordum, lütfen Tanrım, umuyordum) içeri girip iyi bir kadın erkeği için ne yapmalıdır, bu yemek pişirmek (ve Marcus ve altılı paketinin buzdolabında ne olduğunu düşünmedim - Güneyliydim, bir çilek yiyebilirdim

Eğer bir şampanya bardağının dibindeyse ve biraz Brüksel lahanası pastırma yağıyla kaplanmışsa, ama bu kadar ileri gitti).

Ama o anda tek bir seçeneğim vardı.

Ve hayatımda bir kez olsun iyi bir seçim yapmıştım. Ben de tekrar başımı salladım.

"Ye," diye emretti. "İşe gitmem gerek."

Başımı sallamaya devam ettim.

Bana tatlı bir gülümseme

verdi. Sonra ikimiz de

yedik.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sadece Bir Rüya

Daisy

O akşam, Ronald'ın kullandığı büyük limuzinin arkasında Marcus'un yanına oturdum (yine güneş gözlüğü takıyordu, ciddi, ve gece çökmüştü ve her şey!), Brady Ön tarafta onun yanında otururken, Marcus benim yanımda oturuyor ve parmaklarıyla benimkini kalçasına yaslıyordu.

Telefonla konuşuyordu.

Marcus'un değil de Brady'nin beni kapıda topladı, çantamı aldı ve arabaya kadar bana eşlik ederken elini sırtımın küçük kısmına koydu.

Brady beni içeri almak için kapıyı açtığında Marcus telefonla konuşuyordu ama bakışları benim üzerimdeydi.

Ancak yanına oturur oturmaz hüccresine doğru mırıldandı: "Bir dakikaya ihtiyacım var."

Konuştığı kişinin ona o anı vermesini beklemedi.

Elini telefonunun alt yarısının üzerine koydu, Bana doğru eğildi, dudaklarımı dudaklarına değdirdi, sonra başını eğdi ve boynumu öptü.

Geri çekildi ve "Özür dilerim tatlım. Bu önemli bir konu. Çok uzun sürmesine izin vermemeye çalışacağım."

Az önce erkeğimin erkeği beni kapımdan aldı, çantamı taşıdı, beni şövalyece arkasında erkeğimin olduğu limuzine götürdü.

Bir ya da iki saat telefonda kalabilirdi. Tüm bunlar ve beni karşılama ve özür dileme şekli umurumda bile değildi.

Bunu anlatmak için ona gülümsedim, başımı salladım, kışımı derinin içine yerleştirdim ve o zaman elimi tuttu, kalçasına çekti ve parmaklarımla oynamaya başladı.

Cherry Creek'in doğu yakasındaki binamdan Colorado Bulvarı'nı geçerek şehir merkezine gittik.

Marcus'un telefon konuşmasını bitirmesi onca zamanını aldı ve ancak Ronald göstergeye basıp yeraltı otoparkına döndüğünde cep telefonunu kapattı.

Marcus, "Üzgünüm sevgilim," diye mırıldandı ve başımı ona çevirdim. "Günün nasıl geçti?"

"Gone with the Wind, Cat on a Hot Tin Roof ve Fried Green Tomatoes filmlerini izledim, bu yüzden Güneyli diva iyiliğiyle doluyum."

Sırıttı. "Bu hiç azalır mı?"

Başımı salladım (ve saçlarımı - Farrah Fawcett'in dalgalı ve bukleli ama daha iri görünümünü tercih etmiştim) ama "İşimi şansa bırakmayacağım" dedim.

Sırıttışı bir gülümsemeye dönüştü. Elimi tuttu ve dudaklarını alnıma değdirebilmek için beni kendine çekti.

O sırada Ronald bir yere yanaşıp durdu, ben de gözlerimi Marcus'un geri çekilen dudaklarından ayırıp ön camdan dışarı baktım.

Yerin önündeki beton duvarda büyük bir tabela vardı ve üzerinde "REZERVE" yazıyordu. PENTHOUSE.

Uh.

Penthouse
mu?

Yanımdaki kapı açıldı ve Marcus elimi bırakıp kendi elini kalçama koydu ve hafifçe iterek beni cesaretlendirdi.

"Hadi seni doyuralım, bebeğim."

Dışarı kaydım.

İşte o zaman limuzinin yanındaki üç noktanın önünde, birinde Marcus'un Mercedes'inin, birinde siyah bir Escalade'in durduğunu gördüm ve Escalade çok büyük olduğu için diğerinin ne durduğunu göremedim, ama aynı şeyi gördüm

Limuzinin ve diğer noktaların önündeki duvarda bir işaret vardı.

Dört park yeri. Hepsi
onun.

Lordum.

Marcus elimi tuttu ve beni limuzinin bulunduğu park yerinin hemen yanındaki asansöre götürdü.

Ama tabii ki çatı katının sahibi en iyi noktalara sahip olacaktır.

Asansör geldi. Bindik. Brady de bizimle bindi. Ronald ve güneş gözlükleri de öyle.

Asansör pedine bir kod girdikten sonra üzerinde PH harfleri olan düğmeye basan da Ronald'dı.

Önümüzde durdular. Biz
arkada durduk.

Marcus'a baktım. "Bir dairen olduğunu söylemiştin." Bana baktı. "Evet, var."

"Bir apartman dairesi mi?"

Tekrar sıırttı ve elimi sıktı.

"İstakoz, limuzinler ve çatı katları. Sen bir şeysin şekerim," diye mırıldandım.

"Bunu iyi olarak kabul ediyorum," diye cevap verdi.

Önümdeki çocukların sırtlarına baktım ve "Madem öyle demek istedim, siz devam edin" dedim.

Bunun üzerine elimi bıraktı ama sadece kolunu belime dolayabilmek ve beni kıvırarak ön tarafımı kendi tarafına bastırabilmek için.

Tekrar ona baktım. "Bu uzun bir yolculuk, sevgilim. Ay'daki çatı katınız mı?"

Bununla birlikte bir kahkaha patlattı.

Ve her saniyesini sevdim, duydum ve izledim

o.

Ne yazık ki, tam ortasında, asansör kapıları açıldı.

Bir koltuk ve üzerinde bir lamba olan bir masa bulunan pelüş küçük bir koridora çıktık, tüm bunlar bilmediğim nedenlerden dolayı, çünkü o kata çıkmak için bir şifreye ihtiyacınız vardı, bu yüzden kimsenin olmayacağından şüpheleniyordum.

Marcus'un eve gelmesini bekliyordum.

Ayrıca her tarafı normal kapılardan bir karış daha büyük olması gereken büyük, pırıl pırıl ahşap bir kapısı vardı. Bunun bir

Daha şık olması dışında bir malikaneye yakışacak parlayan pirinç kapı kolu.

Marcus bizi kapıya kadar götürdü ama anahtarı kapıya sokmadı.

Duvardaki fark etmediğim bir panelin üzerinden kapıyı kenara kaydırды ve başka bir kod girdi.

Kilidin açıldığını duydum.

Kapıyı açtı ve elini arkama koyarak beni içeriye doğru ilerletti ve çocuklara şöyle dedi, "Yarın."

"Evet patron," dediğini duydum Brady'nin.

Görünüşe göre Ronald çok konuşkan biri değildi, çünkü yine hiçbir şey söylemedi.

Marcus beni içeri iterken omzumun üzerinden onlara bakarak, "Görüşürüz çocuklar," diye seslendim.

Brady bana sırtıttı. Ronald her zaman taktığı güneş gözlüklerinin ardından bana baktı.

Marcus kapıyı kapattı.

Bakışlarım Marcus'a yöneldi ve Brady'nin çantamı ona verdiğini gördüm.

"Ronald benden hoşlanmıyor mu?"

Yaklaştı. "Ronald birayı, sosisleri, Bronco'ları ve büyük memeli kadınlar, bu sırayla değil. Paylaşmadı ama tahmin etmem gerekirse seni sevdiğini söyleyebilirim."

Bu iyiydi ama doğru olduğundan emin değildim.

"Brady arkadaş canlısı görünüyor," diye not ettim.

"Ronald, o kadar değil." "Brady arkadaş canlısı çünkü bu Brady'nin Brady. Ronald eski kafalı ve ona göre, arkadaş canlısı olmak için para almıyor. Özellikle de yemek götüreceğim ya da arabamda yanıma oturtacağım bir kadına karşı."

Başımı yana eğdim. "Bunlardan kaç tane var?"

"Arabamda, yeterli. Akşam yemeği getiriyorum, bir." Gülümsedim.

O da gülümsedi ve yaklaştı. "Ben üstümü değiştireceğim. Sonra sana etrafı göstereceğim. Ondan sonra da yemeğe başlayacağım."

"Kulağa bir plan gibi geliyor."

"Kendini evinde hisset," diye davet etti, elini kaldırdı, burnuma dokundu, sonra döndü ve çantamı da yanında taşıyarak merdivenlerden yukarı çıktı.

Merdivenleri o zaman fark ettim.

Girişin yan tarafındaki bir virajı döndüler ve daha önce hiç görmediğim kadar zarif bir şekilde oyulmuş bir trabzanları vardı. Tüm kıvrımlar ve girdaplar, inanılmazdı. Merdiven basamakları da kalın, gösterişli bir halıyla kaplıydı.

En soluk mantarın rengine.

Bunun ötesinde, Front Range'in kesintisiz manzarasına sahip tavandan tabana pencerelere baktım. Kesintisiz Yanlardan geriye çekilmiş istiridye rengi perdelerin zarif örtüsü dışında.

Ve merdivenin hemen ötesindeki boşlukta, pırıl pırıl parke zemin üzerinde, devasa bir kristal vazodan yükselen, türünü bilmediğim, narin karamela renkli çiçeklerle dolu bir masa duruyordu. İki kavisli, zarif sandalye, hiçbir neden yokken masaya açılı bir şekilde oturuyordu, Marcus büyük bir parti vermediği sürece kimse orada oturmayacağı için lüks görünmek dışında.

Daha içeri bile girmemiştım ve evinin sınıf olmadığını biliyordum.

Klas bir şeydi.

Bütün bunlara sahipti.

Sefaletle yakın bir yaşamdan gelip, eve döndüğünde gördüğü şeyin bu olduğu bir hayat kurabilirdi.

Ve beni seçti.

Ben.

Sadece beni seçmekle kalmamış, benim için otuz beş yıl beklediğini de söylemişti.

Ben de kapısının hemen önünde durdum ve bunu rahatsız hissetmeden yaptım.

Hayatımda ilk defa, vurduğum zamanın dışında Denver şehir sınırları içinde olmam gereken yerdeydim.

Yapmayacağım şey kendimi evimde hissetmekti.

Hayır, giriş o kadar muhteşemse, gerisinin aklımı başımdan alacağını düşündüm.

Ve bunu Marcus'la birlikte yaşamak istedim.

Bu yüzden girişten ayrılmadım. Pencereleere doğru yürüdüm,
Front Range'e baktı ve onun geri gelmesini bekledi.

"Tatlım, sana kendini evinde hissetmeni söylemiştim."

Döndüğümde Marcus'un son rüzgarda aşağı indiğini gördüm.
merdivenlerden inerken bir başka güzel kot pantolon giymiş,
üzerine lal rengi bir kazak geçirmiş ve yakışıklı, erkeksi
şallı yaka.

"Yanımda sen olmadan senin evini deneyimlemek istemedim," dedim ona.

Alanıma girmeden hemen önce yüzünde bir ifade belirdi.

Bu bakışın ne anlama geldiğini anlamaya fırsatım olmadı
çünkü o benim alanıma girdikten bir nanosaniye sonra
kollarındaydım ve beni öpüyordu.

Ve bu öpücük bir başka feci öpücüktü, o sabah bana verdiğinden biraz daha azdı, çünkü ayaktaydık ve ikimiz de daha fazla kıyafet giymiştik (yani, Marcus yaptı, ben üzerinde stratejik olarak yerleştirilmiş yıpranmış lekeler (birçoğu) olan solmuş bir kot pantolon, turkuaz devekuşu tüyleri dikilmiş yüksek topuklu, gri deri kovboy çizmeleri ve Bir mucize eseri göğüslerimi kavrayan gümüşü omzu açık kazak, yani tam olarak daha fazla kıyafet değil, sadece daha fazla örtü, bir nevi).

Öpücük yine de fena değildi.

Başını kaldırdığında nefes almakta zorlanıyordum ve bacaklarım güçsüzleştiği için omuzlarına tutunuyordum.

"Bir tur ister misin?" diye fısıldadı. Tabii ki evet, tur istiyordum.

Yine de başka bir öpücüğü tercih ederim. Bu sefer yine yatay.

Bunu paylaşmadım.

Başımı salladım.

Sırıttı.

Sonra gitmeme izin verdi, elimi tuttu ve beni gezdirdi.

Ve haklı olduğumu söyleyelim.

Giriş çok şıktı.

Geri kalanı bir rüya gibiydi.

* * * *

"Gelecek hafta Aspen'deki evime gidebilmek için Kelly'ye programımı boşalttırıyorum."

Başında oturduğu etkileyici yemek masasında onun yanına oturdum, elinde linguine sarılı bir çatal vardı. Marcus'un ev yapımı tereyağlı, sarımsaklı istiridye sosu ağzımın yarısına kadar damladı ve ona baktım.

Orada çok şey vardı. Nereden başlayacağımı bilemedim. Bu yüzden en kolay kısımdan başladım.

"Kelly?" diye sordum, sonra makarnayı ağzıma attım.

"PA'm," diye cevap verdi, içki şişesine uzanırken buz dolu gümüş bir kovanın içindeki sauvignon blanc (evet, Marcus'un gümüş bir şarap kovası vardı, belki de her şeye sahip olduğunu düşünmeme neden oldu ve ben konuşmuyordum satın alabileceğiniz bok hakkında, sadece hepsi).

Ben sıradakini sorarken o şarabımı doldurdu. "Aspen'de bir yerin var mı?"

Şişeyi yerine koydu ve "Evet" diye cevap verirken gözleri bana kaydı.

Linguine'i döndürdüm. "Başka neyiniz var?"

"Coronado'da bir sahil evi. Ve dört yıl önce Englewood'da satın aldığım ve üzerinde evler olan altı arsadan oluşan bir set.

harika bir mahallede olan ama harika olmayan

Şekil. Onları yerle bir ettirdim ve sonra birkaç ağaç kestirdim.

Böylece orada inşaat yapma zamanım geldiğinde şehrin içinde, işe yakın olacaktım ama etrafımda doğa, huzur, sessizlik ve mahremiyet olacaktı."

Coronado'da bir sahil evi.

Güzelmiş.

Ve huzur, sessizlik ve mahremiyet. Kulağa çok hoş geliyor.

"Mm-hmm," diye mırıldandım linguinemi ağzıma atmadan önce.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Çiğnedim, yutkundum ve "Bu beni neden rahatsız etsin ki?" diye cevap verdim.

"Sıkıntılı görünüyorsun," dedi.

Çatalımı tabağıma koydum ve tüm dikkatimi ona verdim.

"Kanıtların senin çok fazla

Düşündüğümünden daha zenginmişsin ve ben de seni oldukça zengin sanıyordum, şekerim." Bir sonraki konuşmamı onu dikkatle izleyerek yaptım, aynı şekilde konuşuyordum, "Ben

Çünkü gelecek hafta işe döndüğümde beni Aspen'e götürmek istiyorsun."

Başını biraz yana eğdi ama bunun dışında sinirli görünmüyordu.

Ancak, "İşe geri mi dönüyorsun?" diye sordu.

"Evet."

"Bu kadar çabuk mu?"

Ona temkinli bir şekilde, "Yakında değil, tatlım," dedim.

"imdiye kadar

Geri döndüğümde bir aydır tatilde olacağım." Gözleri sertleşirken bu bana korkutucu bir bakış attı.

"Tatilde değildin Daisy."

"Uzaktaydım," dedim sessizce. "Ve ben bir beraberliğim. O sahnede değilim, dışarıda ipe ihtiyaçları yok ve bu yüzden canı yanmayan tek kişi benim.

Smithie beni ücretli izne çıkardı ve bana yüklü bir ödeme yapıyor. Ama bunu biliyorsunuz, eminim."

Başını eğdi ve bakışlarını benden ayırmadı. "Seviyorum."

"Bu yüzden işe dönmem gerekiyor." Ona bir gülümseme attım. "Hem zaten izleyecek Güney filmi de kalmadı. Ya-Ya Kardeşliğinin İlahi Sırları harika bir kitap, ama film berbat."

Marcus ekmeğine uzandı ve mırıldandı: "Smithie ile konuşacağım. Biz Aspen'deyken bir hafta bekleyebilir ve Geri döndüğümüzde, hâla dans etmek istiyorsan, o zaman geri dönebilirsin."

"Eğer hala dans etmek istiyorsan" kısmına girmedim. "Smithie ile çoktan ayarladım, Marcus." dedim.

Ekmeğini çiğnedi, yutkundu ve gözlerini bana kilitledi. "Yeniden düzenleyeceğim."

Aman Tanrım.

"Tamam şekerim, sadece şunu söyleyeyim, bu benim işim ve Smithie benim patronum. O kulüpte bir hissen olduğunu biliyorum ama o benim patronum ve bunu ayarladık."

"Ve dediğim gibi, yeniden düzenleyeceğim." "Ödemem gereken bir Porsche var."

"Ve sen de ücretli izindesin." Başını salladı ve çatalını eline aldı. "Daha çok erken."

"Tatlım, hayata geri dönmem gerek. Benim zamanım vardı. Papatyalarımı aldım. Drama yaptım. Başka hiçbir şeyin tüm bunlarla birlikte ortaya çıkıp beni kıcımdan ısırmayacağını söylemiyorum. Ben anlar yaşayacağım. Ama şimdi, evin etrafında oturmak bana hayatımın bir zamanlar o pislik tarafından bölündü."

"Aspen'de benimleyken bunu düşünmeyeceksin."

"Yeterince doğru," diye kabul ettim. "Ve bunu yapmak istiyorum, Marcus."

Gerçekten istiyorum. Aspen'e hiç gitmedim ve bahse girerim gerçektir.

Güzel. Ve benimle orada vakit geçirmek istemen çok tatlı. Benimle vakit geçirmeyi sevmen çok hoş. Ama Smithie benimle ilgileniyor. Benim de ona bakmamın zamanı geldi. Belki bir süre sonra birkaç gün izin alırım ve gideriz."

"Smithie iyi, Daisy."

"Ben yokken, Smithie para kaybediyor, Marcus." "Öyle değil."

"Belki defterlere bakamıyorsunuz ama bana iyi para
ödüyor dediğimde, iyi para ödüyor."

Bakışlarını üzerimden ayırmadan bana doğru çevirdi.

"Onun yok. Ben karşılıyorum. Maaşını ben karşılıyorum Daisy ve son iki aydır da karşılıyorum."

"Ne diyeyim?" Fısıldadım.

"Maaşını ben ödüyorum. Smithie seni karşılayamazdı." Ama ben son iki aya takılıp kalmıştım.

Son iki ay.

Son iki ay önce Smithie'nin bütün bir seti, diğer setlerden bir şarkıyı kaldırdı ve kucak danslarımı bitirdi ama maaşımı o kadar çok artırdı ki, gözbebeklerim ilk maaş çekine iyice baktığımda yandı.

Ve...

İki ay.

Tecavüzden önce. Her şeyden önce.

"Ne diyeyim?" Fısıldayarak değil, nefes alarak tekrarladım.

"Dört set boyunca sahnede olmanı istemedim, bu setler üç şarkıdan oluşuyordu, orada tek başına çok uzun süre kalmanı ve açıkta olmanı istemedim. Ve kesinlikle kucak dansı yapmanı istemiyordum. Bu yüzden bahşiş kaybını karşılamak için maaşını yükselttik ve Smithie bunu ödeyemeyeceği ve bu onun kararı olmadığı için ben karşıladım."

"Beni tanı mıyordun."

"Hayır. Ama istediğimi biliyordum."

Ona baktım.

Sonra başladım, "Neden yapmadın-?"

Kendimi kestim çünkü birdenbire

Boğazıma bir şey takılmıştı ve nefes almaya odaklanmamın uygun olacağını düşündüm.

"Daisy?"

Marcus endişeli görünüyordu.

Bir elimi masanın üzerine koydum ve beni boğan şeyi ittim.

"Bu iki ay önceydi." "Sevgilim-"

"O bana ulaşmadan

önce." Marcus hareketsiz

kaldı.

Elimi kaldırdım, koltuğumu geriye ittim ve ayaklarımı uzattım.

"Neden bana gelmedin?" Çığlık attım.

O da oturduğu yerden kalkmış ve bana doğru yaklaşıyordu. "Daisy-"

Geri çekildim ve elimi kaldırdım ama durmadı.

"Yanıma yaklaşma" diye ısıtırken ben de hareket etmedim.

"Bir şeyler oluyordu," dedi sessizce.

"Beni gördün. Atışını yapmak istediğini biliyordun," diye tısladım. Her şey bana geliyordu, üzerime dökülüyordu. kaynar yağ. "O gün. O gün oradaydın ve gittin

bana bakmadan. Smithie'nin ofisinde Smithie'yle birlikteydin. Ertesi gün Smithie bana zammı verdi. Beni gördün. O zaman biliyordun."

Masanın etrafında beni takip ederek üzerime gelmeye devam etti.

"Yaklaştığımda Daisy, tüm dikkatimi ona vermek istedim."

"Marcus Sloan'ın fahişesi olsaydım, kimse bana dokunmayı aklından bile geçirmezdi."

"Tecavüze uğrayacağını bilemezdim, bebeğim."

Başımı salladım, o ilerlerken hâlâ geri çekiliyordum ve bunu konuşarak yapıyordu.

"Ve yanıyorsun. Böyle erkekleri anlamıyorum, yani yaptıkları şeyleri nasıl yapabiliyorlar anlamıyorum, ama eğer Kafasındaki canavarlık yüzünden ben dahil kimsenin onu durdurabileceği şüpheli."

Mantıklı konuşuyordu ve benim mantığa ihtiyacım yoktu. "Gitmem gerek," dedim zorla.

"Bu benim hatam değil."

Bu beni durdurdu. Kelimeleri ve onları söyleme şeklindeki işkenceyi.

Ben durduğumda, o içeri girdi. Elleriyle başımın iki yanını kavradı, geriye doğru tuttu ve yüzünü benimkine doğru eğdi.

"Bu benim hatam değil, tatlım. Kimsenin suçu değil. Eğer durdurabilseydim, durdururdum. Eğer bir mucize yaratabilseydim ve zamanda geriye gidip bunu

silebilseydim, yapardım. Ama yapamam. Ve sen de

O zaman benimdi ve sana bir adam koymak için bir nedenim olmadıkça, ki bunu yapacağımı söyleyemem, başlangıçta değil, bu seni telaşlandırabilir ve ben seni telaşlandıracak hiçbir şey yapmam, sana ulaşmanın yolunu bulurdu."

Başımı ellerinin arasında salladım ve sonra başımı salladım. "Haklısın."

Gözlerimin içine baktı.

"Ben... Ben... Ben..."

"Sadece bir nefes al," diye ısrar etti. Ben de öyle yaptım.

Sonra söyledim.

"Özür dilerim." Başımı ellerinin arasından geçirerek yüzümü göğsüne gömdüm ve kazağını belinin yanlarından kavradım. "Tanrım, çok özür dilerim."

Kollarını bana doladı ve saçlarımın tepesine doğru mırıldandı: "Sorun yok."

Kollarımı ona da dolayabilmek için kazağını bıraktım.

Marcus bana sarıldı, ben de ona.

Sonunda, hâlâ saçlarımdayken usulca, "Sanırım bu da bahsettiğin o anlardan biri," dedi.

"Evet," diye mırıldandım, utanmıştım, bu yüzden yüzümü göğsünün daha derinlerine ittim. "Tanrım, çok ama çok üzgünüm."

"Özür dileme."

Başımı geriye doğru eğdim. "Bu... aptalcaydı. Mantıklı bile değildi."

"Mantıksız olma konusunda bir hakkın var. En azından bir ay, altı ay ya da kadın olduğunuza göre yetmiş yıl daha."

Gözlerimi ona diktim. O da bana sıırttı.

Sırtışı soldu, bakışları araştırmaya başladı ve "İyi mi?" diye fısıldadı.

Ona ters ters bakmayı bıraktım ve başımı salladım. "Evet, tatlım."

"Benimle Aspen'e gel."

"Ve seksi adam bundan faydalaniyor," diye mırıldandım.

Sırtışı geri geldi. "Ben de fırsatları teperek bu noktaya gelmedim Daisy."

Gözlerimi devirdim.

Beni hafifçe salladı.

Onları geri yuvarladım.

"Aspen," diye itti.

"Smithie'yle ilgilenmem gerek."

Beni inceledi.

Sonra iç çekti.

Çok uzun sürdü ama zaferime gülümsemedim, sadece içimi ısıttığını hissettim.

Ama "Bana ödeme yapıyor musun?" diye sorduğumda ciddileştim. "Evet."

"Bu...uh, devam edecek mi?"

"Soyunmayı seviyor musun?"

"O sahnede harikayım."

Başını salladı ama bunu dudakları kıvrılmış bir şekilde yaptı,

Beni sıkıca tutarak. "O zaman evet, sen o sahnede olmak istediğin sürece devam edecek."

"Özel bir dansı salladım, şekerim, ama onların en sevdiğim şeylerdi. Gözlerimin kızgın bir maşayla yakılması, tırnaklarımın köklerinden sökülmesi ve saçlarımın çok kötü bir gün geçirmesinin hemen altında yer alırlardı."

Kıkırdamaya başladı.

Ona çok yakıştı ama ben katılmadım.

Marcus ciddiyetimi fark ettiğinde ayıldı ve "Ne?" diye sordu.

"Yapabileceğim hiçbir şey yok-"

İki parmağını dudaklarıma götürmek için bir eliyle beni

bıraktı. Ben susunca parmaklarını çekti ve şöyle dedi,

"Kız kardeşimin bana öğrettiği bir şey daha var. Eğer verebiliyorsan, değer verdiğin birine bir şey vermek için gözünü kırpmazsın.

İhtiyaç duydukları ya da istedikleri. Ne kadar derin keserse kessin, ne kadara mal olursa olsun, bedeli farklı bir şekilde ne kadar yüksek olursa olsun. Bu bir onurdur ve bir lütuftur. Bu yüzden size

Sana verebileceğim her şey beni onurlandırır ve kutsar
Daisy. Lütfen bunu benden alma."

Marcus Sloan'ın bir rüya gibi olmadığını düşünerek ona
baktım.

O sadece bir rüyaydı.

Ve bu düşünce üzerine, "Bayan Annamae sizi çok
severdi" diye ağzımdan kaçırdım.

Yine yüzünde yeni bir şey kıpırdadı ve ben onun ihtişamı
karşısında nefesimi tuttum.

"Geri ödediğimi düşün," diye fısıldadı.

Lordum.

O.

Öyle
ydi.

Öldürm

ek.

Beni!

"Aman Tanrım!" Tersledim. "Beni yine ağlatacaksın."

"Linguine'inin içinde ağla sevgilim, soğuyor," diye karşılık
verdi, beni yanına çekti ve sandalyeme geri götürdü.

Oturdum.

Oturdu.

Sonra homurdandım, "Kim derdi ki beni aldatan ya
da döven bir puşla başa çıkmak daha kolay olacak?

Beni şımartmak için onurlandırılmış ve kutsanmış seksi bir adamdan daha iyi." "Buna alışacaksın," diye mırıldandı Marcus linguine'ine.

Kalbimin sıkıştığını hissetmekle birlikte tabağının üzerine eğilmiş kara kafasına baktım.

Başını kaldırdı, yutkundu ve "Ne?" diye sordu.

"Sana bir şey mi fırlatsam yoksa üzerine mi atlasam bilemiyorum."

Hınzırca bir sırtışıla kukumun uğuldamasına neden oldu.

"Ağırdan alıyoruz, unuttun mu?"

"Evet. Doğru. Harika."

Sırtmaya devam etti ve vızıltı daha da güçlendi. "Beni tahrik etmeyi bırak," diye uyardım.

"Şirin olmayı bırak," diye karşılık verdi. Dilimi ona doğru uzattım.

İzledi ve sonra gözlerimin içine baktı. "Bu işe yaramadı."

"Her neyse," diye mırıldandım, ekmeğimi kaptım ve dişlerimle büyük bir parça kemirdim.

Marcus bir kahkaha patlattı. Ve bu sese bayıldım.

Her neyse!

* * * *

Marcus ağzını benimkinden ayırdı, alnını benimkine dayadı ve güçlükle "Tanrım" diye mırıldandı.

Yatak odasının kapı pervazına dayanmıştım, göğsüm kabarıyor, onunkine sürtünüyor, bu da meme uçlarımın karıncalanmasına (ya da daha fazla karıncalanmasına) neden oluyordu. Parmaklarım kazağının arkasını da öyle bir kavırıyordu ki, sonsuza dek şeklini bozacağından emindim.

Harika bir kazaktı. Bu utanç verici olurdu.

O anda umursayacak gücü kendimde bulamadım.

Yatma vakti gelmişti.

Ve Marcus beni yatak odasına götürdü. uyurken (ve o hiçbir şey duymazdı ki misafir odası (söylediği gibi bir tane yoktu, üç tane vardı), bu yüzden çenemi kapattım) ve bana bir iyi geceler öpücüğü verdi, bu da bir başkasına yol açtı ve bu da kapısının önünde bir öpüşme seansına yol açtı.

Bir elini enseme kavuşturmuş, diğer elini de başımın üstündeki pervaza dayamıştı.

Tutuşu ve pozu çok ateşliydi.

Bu yüzden yavaş

hissetmiyordum.

Hem de hiç.

"Sanırım yapabiliriz-" diye başladım.

Alnını benimkinden kaldırdı ve sözümü kesti.

"Bunun için çalışmamız gerekiyor."

"Daha fazla çalışmaya hazırım," diye nefes nefese onunla paylaştım.

Elini pervazdan çekti ve parmaklarını çenemde gezdirdi.

"Bunu daha da zorlaştırma," diye nazikçe emretti. Bir şeyi daha da zorlaştırmak istiyordum.

Bunu iletmek için, "Bunu çok daha kolay hale getirmenin yollarını biliyorum" diye cevap verdim.

"Daisy, tatlım, yemekte kendini kaybettin." Lanet olsun.

"Bunun için çalışmamız gerekiyor," diye tekrarladı. Haklıydı.

Ve bu berbattı.

"Pekâlâ," diye homurdandım.

"Pekâlâ," diye yanıtladı tatlı bir sesle.

"Eğer kırk sekiz saati drama olmadan geçirirsem, beni becermeyi düşüneceğine dair bir anlaşma yapabilir miyiz?"

Bana gülümsedi. "Tatlım, seni asla becermeyeceğim. Yapacağımız şey sevişmeyi içermeyecek."

Buna ne anlam vereceğimi bilemedim.

"Ne yapacağız?" Onu kızdırmak için değil (bu şekilde ya da herhangi bir şekilde) sordum.

Merak ettim.

"Biz sevişmeyeceğiz."

"Peki, ne yapacağız?"

"Altın bilezik verdiğin birine şöyle demek için çakıyorsun Onu becermek için ilgini kaybettiğinde güle güle. Benim gibi bir adam senin gibi bir kadınla yatmaz."

Aman Tanrım.

Yüzümü izlerken kaşları birbirine yaklaştı. "Yine ağlayacak mısın?"

"Hayır," diye tersledim, ama kendimi buna yakın hissediyordum. Ben de bir geri çekilmeye ihtiyacı vardı. "Git başımdan. O koca kıçlı yatağına girmem, çarşaflarında seni koklamam ve o ahmağın alnına kurşunu sıkanın ben olmama izin vermeni isteme arzumla savaşmam gerek."

"Böyle bir şey olmayacak."

Sesinin tonundaki ani değişim karşısında gözlerimi kırptım. Sadece sert değildi.

Çeliğe karşı çelik ızgaraydı.

"Sadece şaka yapıyordum," dedim ona dikkatlice.

"Şey, değilim. Ne yapıyorsam onu yapıyorum. Sizin bilmediğiniz, asla bilemeyeceğiniz ama orada olduklarını bildiklerimin yanında büyüttüğüm başka kaygılarım da var. Bunu şunun için yapıyorum sahip olmak istediğim geleceği garanti altına almak. Hayatımın bu kısmında senin yerin olacak. Tek kısmı. Bu iş bittiğinde, o ışıktaki yaşayacaksın. Seni asla karanlıkta bırakmam."

"Tamam şekerim," diye yatıştırdım, çünkü yatıştırmaya ihtiyacım vardı.

Çeliğinden sıçrayan kıvılcımlar beni yakıyordu.

Bakışlarındaki sıcaklık kayboldu, eğildi ve ağzını benimkine değdirdi ve sonra boynumu sıktı.

Tüm bunları adil oynamadan önce yaptı.

"Şimdi yatağına git, bebeğim. Ve eğer bir şey yaparsan Çarşaflarıma sarılman hoşuma giderdi ama şu anda bunu yaptığını bilmek beni öldürür, lütfen sessiz ol. Niyetim öyle olmak."

Gözlerim kocaman
oldu. Onunki
kötüleşti.

Sonra dudaklarını tekrar benimkilere değdirdi.
elini boynumdan çekip parmaklarını saçlarımin arasında
geçirdikten sonra geri çekildi ve
arkasına bakmadan uzaklaştı.

Yine de koridorun sonundaki bir kapıdan kaybolana
kadar izledim.

Tamam, sana dürüstlüğü veriyorum.

Koridorun sonundaki bir kapıdan geçip gözden
kaybolana kadar kışını izledim.

Ama biraz omuz izlemesi de vardı.

Odasının kapısını kapattım, yatmak için hazırlandım ve
Başıma gelenlerden sonra ilk kez Marcus'un çarşaflarına
sarılıp işimi hallettim.

Ve gerçekten, kim beni suçlayabilir ki?

Beni tamamen hazırladığından bahsetmiyorum bile.
Harika.

Ve bir kez bile bana ne olduğunu düşünmedim.

Olamaz.

Elimden geldiğince sessiz bir şekilde kendime baktıktan sonra yuvarlandım, Marcus'u kokladım, yüzümde bir gülümsemeyle gözlerimi kapattım ve bir bebek gibi uyudum.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Aşk Gemisi

Daisy

Smithie's'in soyunma odasında çıplak ayaklarımla bir sandalyeye oturdum, elimde soğuk bir Fat Tire birası vardı.

Bira benim seçimim değildi. Wynter'ın doğum günüydü. Fat Tire dolu bir küvet istedi, Smithie de soyunma odasında bizim için bir tane bıraktı. Benim seçimim olmasa da, ilk kez içiyordum ve bira çok lezzetliydi.

Benim katkım, neredeyse kocaman krema gülleriyle kaplı büyük bir doğum günü pastasıydı.

Ayrıca pastanın üzerinde Mutlu Yıllar, Wynter! yazıyordu ve her şey yenilebilir sim tozuyla kaplıydı.

Bir hikaye anlatan Chardonnay'e sırtarak bakıyordum.

"Sonra ben, 'Senin derdin ne?' diye sordum, o da, 'Benim bir derdim yok. 'Ben de 'Beni bu adamla konuşurken görüyor musun?' dedim." O da "Her neyse." dedi. Ben de "Her neyse değil." dedim. Ben onunla konuşurken yanına geldin ve memelerini onun suratına yapıştırdın.' dedim. O da "Ben öyle bir şey yapmadım." dedi. Ben de,

"Kafamın içinde gözlerim var, değil mi? Sonra adam dedi ki, 'Bunu yaptın. Ve bu hiç hoş değildi. Onunla konuşuyorum.'" Onun

"Adı Dylan'dı ve iyiydi." diye bitirdiğinde yüzü de sesi de hülyalı bir hal aldı.

Sonra bana kocaman gözlerle baktı.

"Ne kadar iyi, şekerim?" diye sordum.

Ellerini kaldırdı ve sivri parmaklarını en az on santim uzattı. "Tamam."

İşte o zaman gözlerim büyüdü. "Bu iyi."

"Peki bu piliçle ne oldu?" Ashlynn sordu.

"Onu tokatladı," diye araya girdi Paris. "Ben de oradaydım. Çok iyiydi."

Chardonnay'e "Aferin sana," dedim.

"Haklısın kardeşim," diye cevap verdi

Chardonnay. Kıkırdadık.

"Bu pilici tanıyor musun?" dedi Paris kıkırdamalarımız arasında, Ashlynn'in getirdiği kajulardan bir avuç kaparak, ki bana kalırsa striptizci soyunma odasındaki bir doğum günü partisine ciddi bir sınıf atlatıyordu. Sonra tekrar, kaju

her şeyi sınıflandırdı. "Adı Dawn. Kaltaklığını etrafa o kadar iyi yayıyor ki, sanırım dünya kaltaklık rekorunu kırmaya çalışıyor."

Sonra kajuları geri fırlattı.

"Dawn?" China yanaştı ve kendi Fat Tire'ını çıkardı. ve açıcıya uzanıyor. "Sanırım onu tanıyorum. O gitti

Bethany'nin adamının peşinde. Çok seksi." Yüzünün dikkati dağıldı. "Gerçi bence o sadece bir ganimet çağrısı. Adı Hawk. Ve o gece Dawn denen piliç onu Bu hareket, onunla toplum içinde görüldüğü tek andı ve bunun tek nedeni de onu buradan alıyor olmasıydı. partiye katılabilirdi."

"Bu adamın adı Hawk mı?" Chardonnay sordu.

China başını salladı.

"Hawk denen adam kim?" Chardonnay devam etti.

China, "Ona ne dememi isterse onu derim, o kadar seksi," diye cevap verdi.

"Şimdi, şekerim," diye öğüt vermeye başladım, "bu adam seksi olabilir ama kız ona bir şeyler veriyor ve onunla bir kez toplum içinde görüldü?"

Öylece bıraktım ama başımı yavaşça salladım.

"Daisy, ciddiym," dedi China. "O partideydim. Onu gördüm. Bethany de onun hakkında konuştu. Hem de çok. Yani eğer

söylediklerinin yarısı doğrudu, sadece ona yükleniyordum, sadece ona ne dememi isterse onu demekle kalmazdım, ben beni becerirken ışıkları açık tuttuğu sürece, gün ışığını görüp görmememiz umurunda olmazdı. Çünkü, tekrar ediyorum, o kadar ateşli."

"Peki o zaman," diye mırıldandım sırtarak, "işte böyle."

Kapı çalındı ve Wynter "Terbiyeli" diye seslendi.

Smithie kapıyla birlikte içeri girdi, sadece gövdesi vardı, eli hâlâ tokmağın üzerindeydi, kaşları çatılmıştı bile.

"Oturup birkaç bira içmekten başka bir şey yapmak isteyen var mı, ne bileyim, dans etmek gibi?"

"Vakit geldi mi?" Chardonnay sordu.

Smithie'nin bakışları duvardaki büyük saate kaydı ve evet, gündüz kızlarının işi bitmişti, gece kızları ise yedi dakika önce başlamıştı.

O kelimeleri kullanmadı. Sadece kaşlarını çatarak odaya döndü.

Gece kızları sahneden inene kadar gündüz kızları sahneyi terk etmedi.

Bu yüzden kesinlikle vurma zamanları gelmişti.

Ashlynn birasını bir kenara bırakarak, "Pekâlâ, gitsek iyi olacak," dedi.

"Pasta için teşekkürler. İlk setinizde biraz denemek için sabırsızlanıyorum," diye ekledi Wynter bana gülümseyerek.

Ben de ona gülümsedim.

"Öldürün onları, şekerler!" Arkalarından seslendim.

Smithie kıpırdamadı, onlar önüne dizilirken onlara ters ters baktı.

Sonuncusu olan China odadan çıktıktan sonra gözleri bana kaydı.

"Sloan'ın standı boş ve mekân şimdiden tıklım tıklım. Gelmeyecekse boşluğa ihtiyacım var. Bu gece geliyor mu?"

Başımı salladım, kalbimin sıkıştığını hissettim ve bu iyi bir şey değildi.

İşe döneli beş haftadan fazla olmuştu.

Eğer çalışıyorsam, çoğu gece, gece boyunca bir noktada, Marcus kulübün kuzey tarafında en uçtaki yarım daire şeklindeki kabine kayardı. Bu kabin artık onun olmuştu. Kimse oraya oturmazdı çünkü öncelikle orası Marcus Sloan'ındı.

ve ikincisi, Smithie gösterene kadar önüne kırmızı kadife bir ip koydu.

Bazen dansçıların salonundan izlerdim ve izlediğimde dansçıları izlemediğini görürdüm (gerçi ben ben sahnedeysen gözlerinin beni hiç bırakmadığını fark ettim). O

Burbonunu ve dalını yudumlarken ya telefonla konuşuyor, ya adamlarından biriyle konuşuyor ya da masanın üzerindeki kağıtları gözden geçiriyordu.

Marcus gelsin ya da gelmesin, Brady ben soyunma odasındaysen kapının dışında dururdu. Eğer sahnedeysen, sahnenin hemen dışında durur, gözlerini kulüpten ayırmazdı.

Evet, Marcus bana korumasını verdi.

Gece bittikten sonra, Marcus oradaysa, Brady arka kapıdan çıkıp Marcus'un limuzinine kadar bana eşlik etti. O olmasaydı, Brady bana Porsche'uma kadar eşlik eder, sonra da beni takip ederdi.

Peşinden gittiğim ve oraya vardığımda bana kapalı kapılar ardında eşlik eden her kimse.

Orası genellikle Marcus'un yeri olurdu, bazen de nadiren de olsa benim yerim.

Eğer bir günüm boşa ve hafta sonu değilse (ve ben bir assolisttim ve Smithie's için hafta sonları çok önemliydi, bu yüzden hafta sonları nadiren boş zamanım olurdu), ben kendi işimi yapardım, Marcus da kendi işini yapardı, ama akşam yemeği için buluşurduk.

Çoğu zaman beni lüks yerlere götürürdü. Diğer zamanlarda, onun için yemek yapmama izin vermesini sağladım (evet, ben mutfağına girmiş). İki kez paket yaptırdı ama İkiz Ejderha'dan ya da onun gibi alternatif bir iyilikten değildi. Her zaman paket servis bile yapmayan havalı yerlerden geliyordu (Marcus gibi adamlar hariç).

Başlangıçta ben onun büyük yatağında yattım, o misafir odasında, ya da benim evimde kaldığımız zamanlarda kanepede uyuyor.

Bana umut vererek, yaklaşık iki hafta önce, onu Yatağında oyalanıyordu ve iyi şeyleri bırakmasına rağmen gitmedi. Pijamalarını giydi (ipek, ipli, lacivert, f-i-n-e, güzel) ve orada bana katıldı.

O andan itibaren birlikte yattık.

Ekleme gerekir ki, birlikte uyumadan.

Uyuduğumuzda bana sarılırdı. Ya da ona sarıldığımda bütün gece kıpırdamadı.

Bu iyiydi.

Ama tekrar edeceğim, birlikte uyumadan yattık.

Bu kötüydü.

Defalarca ikinci kaleye kaymıştı. Ve bu konuda oldukça iyiydi. Ve bir keresinde (bana daha fazla umut vererek), parmakları külotumun üzerindeyken, bana çok iyi şeyler.

Ama sadece bir kez ve o kadar.

Çoğunlukla, şenlikleri fazla kızışmadan durdurur, beni kollarına alır ya da ona sokulmama izin verir, burnuma ya da alnıma yumuşak bir öpücük kondurur ve sonra biz uyumaya gitti.

Ve bir şeyi daha tekrar edeceğim. Bu kadar.

Beş haftadan fazla bir süredir.

Bu konuda konuşmalar yapmıştık. Tam olarak on iki tane. (Evet, sayıyordum.)

Ve Marcus'un "ağırdan almamız" gerektiğini düşündüğünü çok iyi bilmek dışında hiçbir yere varamıyordum.

Onun evinde ilk kez yemek yediğimden beri bir dram yaşamamıştım.

yemek odası masası. Bir daha asla kâbus görmedim. Kırılğan bir çiçek olmadığımı bildiğinden bahsetmiyorum bile. Ve ben de ona bizi ilerletmeye hazır olduğuma dair her türlü işareti veriyordum.

Neden ağırdan almak istediğini anladım ve bu çok hoştu.

Ama bu yavaş değildi.

Bu endişe vericiydi.

Çünkü böyle şeyler bir kızın kafasını karıştırır.

Bir erkek onun pantolonunu indirmek istemiyorsa, bu çok şey ifade eder.

Ya da daha doğrusu, bir kızın bazılarına mantıklı gelmeyebilecek ama bir kız için olabildiğince mantıklı olan birçok soru sormasına neden olur.

Benim için bu sorular özellikle iki taneydi.

Birincisi, kurtarmayı dilediği kız kardeşinin yerine zor durumdaki genç kız ben miydim? Ve bu sorunun B kısmı, bunu inkâr mı ediyordu, doğru şeyi yapmadığı halde yaptığını mı düşünüyordu?

Ya da ikincisi, onlar cinayeti işleyen adamı aramaya devam ederken ben onun güvende tutmak için baktığı bir tür çalışan mıydım?

Bana ne yaptığını?

Kimse bir şey söylememişti, bu yüzden hâlâ dışarıda olduğunu düşündüm. Dedektif Jimmy Marker en az on kez arayıp davanın gidişatından hayal kırıklığına uğradığını ama pes etmeye niyeti olmadığını paylaşmıştı. hala arıyorlardı.

Tabii ki, tüm bunların mantıksız yanı, Marcus'un ona tatlı davrandığı beş haftadan çok daha uzun bir süre geçmiş olmasıydı.

nazik, düşünceli, özenli, centilmen, cömert ve hatta seksi. Bu da çok şey ifade etmeli.

Ama, demek istediğim, hayatımda yaptığım birçok şeyden biri

öğrendim ki, eğer bir erkek isterse, teklif edilirse, kabul eder. Özellikle de defalarca teklif edilirse.

Yani Marcus'un almaması, istemediği anlamına geliyordu.

Şimdi beni sahnede işimi yaparken görmüştü ve bunu çok görmüştü. İşten sonra limuzinine bindiğimde her zamanki gibi çok tatlıydı. İltifatkardı. Dokunaklı. Öpücük. Güzeldi. Bir kez olsun, sanki beni işimi yaparken izleyince iğrenç biri olduğumu düşünmüş gibi davranmadı. Yakınından bile geçmedi.

Aslında tam tersi oldu.

Buraya ilk ne zaman gelmeye başladığı söylenemez. Sadece gelmiş olması değil, ben sahnedeysen gözlerinin benden hiç ayrılmaması, sanki büyülenmiş gibi kendinden geçmiş olması da beni özel hissettirmede değil.

Ve sadece başlangıçta değil, devam eden eylemlerinde ve sözlerinde de benimle gurur duyduğunu hissettirdi. Gecenin sonunda, sahnede izlediği kadının, kendisine eşlik edecek olmasından gurur duyuyordu. limuzin ve geceyi onun yatağında geçirecekti (orada pek bir şey yapmasalar bile).

Ama tam bir klas adamdı. Çatı katı dairesi vardı. Bir golf kulübüne üyeydi (bu arada beni götürmemişti).

Çok çalıştı ve telefonuna şöyle şeyler söyledi

"temettüler" ve "bu yatırımları başka yerlere kaydırmak" ve "

Bunun getiri oranı umduğum gibi değil, alternatifleri değerlendirelim."

Ve ben de bir striptizciydim.

Porsche'm vardı ama limuzinim ya da çatı katım yoktu ve her ne kadar (o bana ödeme yapsa da) ben bir seti, her sette bir şarkıyı ve kucak danslarını çıkarmasaydı bunu kendi başıma yapabilirdim), buna asla sahip olamazdım. Asla bir şehir kulübüne üye olamazdım. Asla

Bu sete uyum sağlamak için saçlarımı evcilleştirdim, göz kalemimi hafiflettim ve platformlarımı Valentino'nun Rockstud'larıyla değiştirdim.

Belki de bu durumun sancıları içinde Bir beyefendi ve Marcus Sloan gibi bir beyefendi olarak kendini içinden çıkamayacağı bir duruma soktu. onun yanına tam olarak sığmadığını fark etti.

Bu saçmalığa ihtiyacım yoktu.

Evler, yemek odası masaları aramaya ve porselen desenlerini incelemeye başlamam gerekiyordu.

Ve bunu kırık bir kalple yapmama gerek yoktu (gerçi kendimi o noktaya getirmiyordum ama içimde güçlü bir his vardı o gemi yelken açmıştı).

Çünkü iyi şeyler olmasa bile, Marcus Sloan ile diğer her şey iyi şeylerdi. Süslü restoranlardan, çatı katından, limuzinden bahsetmiyorum.

Onun tatlılığından bahsediyordum. Telefonla konuştuğu zamanlarda bile, eğer onun alanında isem, her zaman benim üzerimde olduğunu açıkça belirttiği dikkatinden.

Alınganlığından. Onun

Öpücük. Ben uyurken kollarını bana dolaması. Onun sıcak, sert

Ona sarılmanın mükemmelliğini. Onu sık sık güldürebilmemin kolay yolu. Bana her aynısını verdiğinde bana bakışının güzelliği.

Ben de kalbimin bu işe girmesine izin verdim. Çaba gösterirdi ama

Herkes kendi hayatının sorumluluğunu almak zorundaydı ve ben yapmamam gerektiğini bildiğim halde ona izin vermiştim. Benim için fazla iyi olduğunu biliyordum. Özel bir şeyi elde etmenin bana nasip olmadığını biliyordum.

Davranışlarının çoğu içeride olmak istediğini gösterse de, bunun önemli bir yolu vardı. O da

Geri kalan her şeyi somutlaştırmak için paylaşacağımız samimiyet

kafamın içinde. Her şeyimi istediğini geri dönülmez bir şekilde anlamak için. Beni kurtarmak için değil. Benimle ilgilenmek için değil. Beni kurtarmak için değil.

Bir çalışanına ya da hayatının bir köşesini işgal eden, başına gelebilecek en kötü şey gelmiş bir kadına göz kulak olması gerektiği için fazladan yol kat etti.

Hayır, bunların

hiçbiri değil. Bana

sahip olmak için.

Daisy.

"Kadın mı?"

Smithie'ye odaklandığımda onun da bana odaklanmış olduğunu gördüm. "İyi misin?" diye sordu.

Başımı salladım ve ona göz kamaştırıcı
bir gülümseme fırlattım. Gözleri
kamaşmamıştı.

Gözleri kısıldı.

"Sloan'la her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Çok iyi," diye yalan söyledim.

Her şey iyiydi. Sadece her şey iyi değildi.

"Bana ihtiyacın olursa ben buradayım," dedi ve yeniden
soğumaya başlayan kalbim biraz ısındı. "Ve eğer erkeklerle
ilgili bir şeyler konuşmak istersen, LaTeesha orada."

Biraz kıkırdadım ve bu Smithie'nin yüzündeki endişenin
bir kısmının kaybolmasını sağladı.

"Sana ya da LaTeesha'ya ihtiyacım var, seni nerede
bulacağımı biliyorum," dedim ona.

Çenesini yukarı kaldırdı.

Sonra dışarı çıktı.

Biramdan bir yudum daha aldım.

Sonra aynaya döndüm ve alay tarağımı elime aldım.

Bir saatten az bir zamanım vardı. Hazırlanmam
gerekiyordu.

* * * *

Direkten aşağıya dik bir şekilde kaydım, sadece bir
kolum ve bir bacağım vardı.

etrafına sarıldı. Diğer kolum dışarı fırladı.

Bacaklarım havaya kalktı, sırtım dikleşti, başım arkaya sarktı, saçlarım sallanıyordu.

Dibe yaklaştığımda daha da geriye doğru eğildim, bir elimi sonra diğerini sahneye koydum, bir düzen yaptım ama düşerek ve geriye doğru bir buçuk takla atarak sonlandırdı.

Sırt üstü yattım, kalçalarım yana doğru büküldü, dizlerim büküldü, bacaklarım sıkıca kıvrıldı.

Bacaklarımı düzleştirdim ve kollarımın ve dizlerimin üzerine gelene kadar vücudumu da yanlarına almalarına izin vererek yukarı ve aşağı doğru salladım.

Popomu sahnenin sonuna doğru uzattım ve iplerimin arasına sıkıştırılmış banknotları hissettim.

Çalan şarkıya eşlik ediyordum-Lil' Kim, Christina Aguilera, Pink ve Mya'nın "Lady Marmelat"-ama bana bahşış veren adamlardan birine havadan bir öpücük vermek için durdum. düz ve geniş, kafası aralarında aşağıya sarkıyordu.

Ellerimi sahneye vurdum ve ayağa kalktım, saçlarımı dramatik bir şekilde geriye attım, döndüm ve kalçalarımı sallayarak şarkıya uygun bir şekilde sahnede kasıla kasıla yürüdüm.

Sona geldim, döndüm ve kıcıımı dışarı salladım, paranın ayaklarımın dibinde dalgalandığını hissettim. Parmağımın ucunu parlatılmış dudaklarımın arasından omzumun üzerinden baktım, kimseye göz kırpmadım ve sonra sahneye geri koştum.

Kendimi bir direğe fırlattım, vücudum dışarıda, bacaklarım geniş bir şekilde etrafında döndüm, şarkının sonuna kadar, yerde önden bölünmüş, eğilmiş, çıplak göğüsleri bastırılmış bir şekilde bitirdim
Sahneye doğru, başı geriye atılmış, ağzı açık.

Işıklar kararmadan önce gözlerimi yana kaydardım.

Ayağa kalkıp tezahürat yapan adamların ötesinde, Marcus'un standında oturduğunu, gözlerini benden ayırmadığını, ön kolunu masaya dayadığını ve parmaklarını unuttuğu viskisine sardığını gördüm.

Dudakları öyle bir gülümsemeyle kıvrılmıştı ki karanlıkta, kalbim parçalanırken bile bunu kukumun içinde hissediyordum.

Işıklar söndüğünde ortadan kayboldu.

Kalabalık bağırdı ama ben ayağa kalktım ve hızla sahneden çıktım.

Cübbemi bana uzatan Brady, sahneden ayrılırken bana her zaman yaptığı gibi sıırttı.
Ürpertici, sadece minnettarım.

Bornozumu giymeme yardım ettikten sonra beni takip etti,
kızlar yanımdan geçerken, Chardonnay ve China bana beşlik çakarken soyunma odasına doğru ilerledim.

Soyunma odasının kapısına vurdum ve Brady'ye döndüm.

"On beş dakika içinde çıkacağım, şekerim."

"Pekala, Daisy."

Benim için kapıyı açtı, gözleriyle odayı taradı ve ben içeri girdikten sonra kapıyı kapattı.

Kapıya bakakalmıştım, nefesim kesilmişti ve bu sadece danstan kaynaklanmıyordu.

Gözlerim garip bir şekilde çok kuru hissediyordu.

Ve bundan sonra yapmam gereken şeyi nasıl yapacağımı merak ediyordum.

Marcus'un evine gitmekti. Ve sonra onu kancadan kurtarmak.

Başka bir deyişle.

Ondan ayrılacaktım.

* * * *

Buz mavisi Juicy Couture eşofmanımın kapüşonunun arkasında şeftali ve mavi ebegümeci desenleri vardı Altın rengi, iç içe geçmiş bir "JC "nin etrafındaki çiçekler, pantolonun ön kalçasındaki aynı çiçekler, Denver'ın soğuk havasından Marcus'un yanındaki limuzinin sıcaklığına doğru kaydım.

Bunu Brady'ye sırtarak yaptım. "Teşekkürler, sevgilim."

O da sırtıttı. "Sorun değil, Daisy."

Kapıyı kapattı ve ben Marcus'a bakmaya çalıştım ama bunu hızlıca Marcus'a bakarak yapmak zorunda kaldım.

Gördüğüm şey hala takım elbiseli olduğuydu, beni dans ederken izlemeye geldiğinde her zaman olduğu gibi takım elbisesini giymişti,

hafta sonları hariç. Bu bana eve gidip üstünü değiştirmek için zaman kaybetmediğini söylüyor.

Bana doğru geldi.

Keşke bunun arkasındaki nedenlerin gerçek olduğuna inanabilseydim.

"Hey," diye hızlıca selamladım onu, sonra ön tarafa, dikiz aynasında gördüğüm güneşten camlaşmış gözlere baktım.

"Hey, Ronald."

"Yo," diye homurdandı.

Genelde Ronald'dan en fazla bunu öğrenirdim ve Smithie's'in arkasına doğru ilerlemeye başladığımızda da ondan öğrenebildiğim tek şey buydu.

Porsche'm Marcus's'un asansörlerine en yakın park yerinde olduğu için Tanrı'ya şükrederek gözlerimi orada tuttum.

(Marcus'un bana garajının uzaktan kumandasını verdiği anda park etmem için ısrar ettiği yer). Bu da onu Yapmam gerekeni yaptıktan sonra kaçmak (biraz) daha kolay oldu.

Marcus'un işaret parmağının yan tarafı ve başparmağı çenemi nazikçe tutup başımı ona doğru çevirene kadar böyle düşünüyordum.

"Hey," dedi usulca.

"Selam," diye daha önceki selamımı tekrarladım. "Her şey yolunda mı?"

Smithie'ye söylediğim yalanı ona da söyledim. Yalan olduğunu on beş dakika içinde öğrenecekti ama neyse.

Bu işi
halledecektim. Ve
ben Daisy'ydim.

Bu yüzden beni ne kadar parçalamış olursa olsun,
yoluma devam ederdim.

Bu da Marcus'un kendisine uygun bir kadına geçebileceği
anlamına geliyordu.

O kadın kesinlikle ben değildim. O
yalan "Peachy" idi.

Çenemi bırakmadı ve arabanın içini aydınlatan sokak
lambalarının altında beni inceledi.

"Emin misin?" diye sordu.

Tanrım, beni okuyabilmesinden nefret ediyordum.

Başımı salladım, hâlâ hafifçe kavırıyordu. "Evet."

Beni bırakması birkaç dakika daha sürdü.

O söylediğinde dizlerime baktım.

"Bu gece harikaydın," dedi. "Sağ ol
şekerim," diye mırıldandım.

"Sen her zaman
harikasın." "Teşekkürler,"
diye tekrarladım. "Parti
iyi gidiyor mu?"

"Evet."

"Arkadaşın pastasını beğendi mi?"

Ön camdan dışarı baktım ve başımı salladım.

"Güzel," diye mırıldandı Marcus, sesi dalgın geliyordu.

Bir nefes çektim.

Bıraktım.

Marcus sessizliğe gömüldü.

O boşluğu ben doldurmadım.

Ronald bizi Marcus'un çatı katına götürdü ve Marcus bizi içeri alırken o da bizimle geldi ve girişte durdu.

Marcus'un benim için iterek açtığı kapıdan içeri girerken Marcus ona, "Teşekkür ederim Ronald," dedi.

Ronald cevap vermedi.

Pencereden şehrin ışıklarına baktım.

Front Range'in gölgeli ihtişamı, bu manzarayı son görüşüm olmasından nefret ediyor ve o anda bu kadar muhteşem bir şeyin bana hiç verilmemiş olmasını diliyordum.

Bunu dileyerek daha önemli başka şeyler için de aynı şeyi dilememiş olurum.

Kapının arkamdan kapandığını

duydum. Marcus'a döndüm.

"Yatmaya hazır mısınız?"

diye sordu. "Ben

gidiyorum," diye ağızımdan

kaçırdım.

Bu şekilde başlamak istememiştim.

Yine de bu, başlamak için iyi bir yoldu.

Zarif apliklerin kısık ışıklarında parlayan vücudu gözle görülür bir şekilde gerildi.

"Özür dilerim?" diye sordu sessizce.

"Ben gidiyorum," diye tekrarladım.

"Sen... gidiyorsun," dedi

yavaşça. "Ben... evet."

"Neden?"

Buna cevap vermedim.

"Geri gelip eşyalarımı alabileceğim ve beni çatı katına alacak birini ayarlayabileceğim bir zaman mesaj atarsan iyi olur" dedim.

Odadaki hava değişti.

Görmezden geldim.

"Neden?" diye tekrarladı, sesi daha kısıktı, başka bir deyişle talepkârdı.

"Gerçekten gitmem gerekiyor. Şimdi,"

dedim ona. "Nedenini söylemeden mi?"

diye itti.

Bunun adil olmadığını biliyordum. Doğru değildi.

Ama sanırım bunu adil ve doğru bir şekilde yapmak için içimde olması gerekenlere sahip değildim.

Marcus için bile.

Çünkü Marcus'u terk ediyordum.

"Lütfen bunu kolaylaştırabilir miyiz?" Rica ettim.

"Geri gelip eşyalarınızı almak istiyorsunuz. Bu, gittiğinizi ve geri dönmeyeceğinizi gösterir. Eşyalarınızı almak dışında şeyler."

"Evet," diye fısıldadım.

"Neden?"

Yutkundum.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu.

Başımı salladım.

"O zaman neden?"

"Marcus, lütfen."

"Söyle bana..."

Ve sonra kendini tamamen kaybettiğinde sıçradım ve Marcus'un kendini kaybettiğini hiç görmemiştim, asla ve kesinlikle benimle değil.

Bunu bana doğru eğilerek ve "Neden?" diye bağırarak yaptı. "Beni istemiyorsun," diye karşılık verdim.

Gövdesi geriye doğru çekildi.

"Sen deli misin?" diye sordu.

"Benimle yatmayacaksın," diye cevap verdim.

"Haftalardır seninle yatıyorum."

"Doğru," diye ısırdım, kendimi kaybederek. "Farklı söyleyeceğim.

Beni sikmeyeceksin."

"Hayır, Daisy, seni asla becermeyeceğim."

Başım, bana tokat atmış gibi sarsıldı.

"Seni asla sikmeyeceğim," diye tekrarladı ve devam etti, "Sen benim için o kadın değilsin."

"Doğru." Sesi zayıf, kırık ve acılı çıkmıştı. "Artık gidebilir miyim?"

"Tanrım, anlamıyorsun," diye kestirip attı.

"Haklısın," diye karşılık verdim. "Anlamıyorum."

"Daisy, bu işi ağırdan almamız gerekiyor," dedi, sesi sabır arıyormuş gibi çıkıyordu.

"Başından beri bahanen buydu," diye karşılık verdim.

"Affedersiniz?" diye sorarken sesi alçak ve tehlikeliydi.

"Bir adam bir parça kış istiyor, teklif ediliyor, onda var ve haftalardır teklif ediliyor, Marcus. Gördüğün gibi, kabul etmemen bana onu istemediğini söylüyor."

"Sen delisin," dedi usulca, sanki benimle konuşmuyormuş gibi.

"Hayır. Değilim. Beni istemeyen bir adama aşık olan bir kadınlm."

Vücudunun şaşkınlıkla sarsılmasını

izledim. "Daisy-"

Gerçekten mi?

Daha fazla dayanamadım.

Ve kim beni suçlayabilir ki?

"Sikerim böyle işi!" Patladım, duygularım içimden akıp gidiyordu.

Kontrolü ele geçirdiğim için ellerimi yumruk yaparak başımın üzerine kaldırıp sallamama engel olamadım. Onları düşürdüm.

"Bırakın da gideyim!" diye bağırdı. "Beni sen aradın, dehşete düştüm."

Hunh?

"Ne?" Ben sordum.

"O gece. O gece beni aradığında çok korkmuştun. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

Sana ulaştığımda. Odana vardığımda Daisy, bir köşeye kıvrılmıştın, uyanıktın ama bir kâbusun içinde kaybolmuştun. Ne oldu?

Orada olduğumu biliyor muydun?"

"Elbette biliyordum," diye tersledim.

"Bana ne dediğini biliyor musun?"

Haklı olduğu için hatırlamıyordum. Ben Bir kâbusun içinde kayboldum. Yine de kalelerimi inşa etmekle ilgili gevezelik ettiğim için endişeliydim.

Bunu örtbas etmek için, "Orada olduğunu biliyorum" diye tısladım.

"Doğru," diye fısıldadı, içimi tamamen görmüştü. Sonra da "O asfaltta kıcını çiğ çiğ sıyırdı" dedi.

Yüzümü buruşturdum ve başka

tarafa baktım. Marcus bana

bakmaya devam etti.

"Seni becermedi. Seni becermedi. Seninle seks yapmadı. Sana tecavüz etti. Anladın mı fark var mı?"

"Evet," diye alaycı bir şekilde ısırdım, kısık gözlerle ona döndüm, yüzüm sertti. "Ben de oradaydım, sevgilim. Senden çok daha iyi anlıyorum."

"Ama o senin içindeydi."

Oh Tanrım.

Titremeye başladım.

"Konuşmayı kes," dedim.

Konuşmayı kesmedi.

Olamaz.

O yapmadı.

"Ve ondan sonra gelmesi gereken adam benim. Bunu nasıl yapacağım, Daisy? Bunu nasıl yapacağım ve oraya geri dönmeyeceğinden nasıl emin olacağım? Bunu nasıl yapacağım ve senin için iyi olduğundan nasıl emin olacağım? Seni istediğim yere götüreceğimden nasıl emin olabilirim? Seni güvende tutarken aynı zamanda bunu nasıl sağlarım? Benden almanı istediğim şeyi vereyim mi? Ne olduğunu anlamayı sağlamak senin içinde olmak benim için ne ifade ediyor?"

Kıpırdamadan durdum, ona bakıyordum, donmuştum, ama hâlâ titriyordum.

Gerçi şimdi farklı bir nedenden

dolayı. "Nasıl Daisy?" diye itti.

Bakmaya devam ettim, titriyordum,

konuşamıyordum. Marcus konuşabiliyordu.

"Tecavüz kriz merkezinde yıllarca çalışmış Bex adında bir kadınla konuştum. Bana dikkatli olmamı, iletişim kurmamı, sabırlı olmamı ve zaman tanımamı söyledi. Sana kendimi verdiğimde hak ettiğini vereceğimden emin olabilmem için zamana ihtiyacımız var."

"Beni becermek istemiyorsun," diye

fısıldadım. "Hayır, seni becermek

istemiyorum," diye ısırdı.

"Benimle sevişmek istiyorsun."

"Evet, yapmak istediğim şey bu ve bunu yaparken senin de bunu hissetmene ihtiyacım var."

Aman Tanrım.

Ben bu adama aşıktım. O da bana aşıktı. O da bana aşıktı.

"Marcus?"

"Ne?" diye kırıptı.

"Lütfen benimle seviş."

Onun muhteşem girişindeki loş ışıktaki birbirimize bakıyorduk.

Ama birdenbire elim onun elindeydi ve zarif, dolambaçlı bir merdivenden yukarı sürükleniyordum.

Ayağım takıldı.

Marcus durdu, kolumu salladı ve ben havada uçmaya başladım.

Damat merdivenlerin geri kalanını tırmanıp aşağı inerken, ben de damadın taşıdığı bir gelin gibi onun kollarına yerleştim.
koridordan odasına.

"Cidden, gerçekten, gerçekten," diye fısıldadım sert çenesine. "Eğer beni bu şekilde yatak odana taşıyorsan, bal demetleri aşk, bir şeylerin meyve vermesi gerekiyor."

Kapı aralığında çıkarken bana baktı.
sonra beni odasının karşısına geçirdi ve
Böylece yatağın kenarına geldiğinde ayaklarımı
tutabilecektim.

Bir ışığı yakmak için yana eğildi ama tam önümde, benim
alanımda doğruldu.

"Beni terk mi ediyorsun?" diye sordu.

"Asla," diye cevapladım.

İşte o zaman beni öptü.

Marcus bana doğru bastırdığında yatağa geri düştük.

Hemen takım elbise ceketinin peşine düştüm.

Kapüşonumun fermuarına yapıştı.

Kazanmama izin verdi ve ceketini omuzlarından aşağı
ittim.

Onu fırlattı ve sonra fermuarı indirdi.

Gömleğini pantolonundan çekip çıkardım ve arkasına
daldım.

Tanrım, ilk defa böyle bir tenle karşılaşmıyorum.
İnanılmaz.

Tüm bunlar olurken, Marcus beni öptü.

Birden yuvarlandı, böylece sırt üstü yattı, ben üstteydim ve
oturdu, ben de ona binmek zorunda kaldım.

Kukum öpüşmeyi sevdi. Üst
üste binmeyi daha çok sevdi.

"Bebeğim," diye fısıldadım.

Kapüşonluyu omuzlarımdan aşağı itti. Ben de fırlatıp attım.

Gözlerini benimkilerden ayırmadan, sütyenimin arka kopçasının peşinden gitti.

Parmakları oradaydı ve hepsi bu kadardı.

Ona izin vermemi istedi. Nerede olduğumu bilmesine izin vermemi. Onunla olduğumu, sadece onunla olduğumu, bunun sadece o ve ben olduğunu göstermek için.

Tanrım.

Marcus Sloan.

"Lütfen," diye nefes aldım.

Gevşedi ve sütyen gitti.

İlk kez bir sahnede değil, yatağında kendisine maruz kalan bana baktı ve "Çok güzel" diye fısıldadı.

Tanrım.

Marcus Sloan.

"Öp beni tatlım," diye yalvardım.

Elleri sırtımdan yukarı, saçlarıma uzandı, yüzümü kendine doğru çekti ve beni öptü.

Çok fazla öpüştü. Aslında, ağzımı tuttu tüm zaman boyunca dudakları ve diliyle meşguldü. kıyafetlerimi ve onun kıyafetlerini çıkardı (ama bu kısımda yardım etmeme izin verdi). Ve tüm bu süre boyunca beni öptü.

Bana dokundu, hayır, beni okşadı, elleri yavaş, nazik, tatlı bir şekilde her santimimde dolaştı.

Sonunda eğildi ve meme ucumu ağzına aldı.

O kadar sıcaktı ki parmaklarımı saçlarının arasına soktum, boynum yana doğru büküldü ve "Evet" diye nefes aldım.

Geçtiğimiz haftalarda öpücükleriyle ve o gece yaptığı her şeyle beni her zaman olduğu gibi orada da etkiledi.

Yavaş. Nazik. Tatlı.

Ve aynı şekilde, dudakları diğer meme ucuma doğru hareket ederken, eli kalçamın üzerinden, karnımın üzerinden ve aşağı doğru kaydı.

Bacaklarımı onun için açtım.

Parmakları içimden geçti.

Dudaklarım ayrıldı, kalçalarım kalktı, ağzı uzaklaştı ve bakışlarını yakalamak için başımı dikleştirdim.

Beni izliyordu, yüzü karanlık ve güzeldi, bir parmağını içeri soktu.

Ve bunu yaptığında, yüzü daha karanlık, daha güzel oldu.

Ve acıktı.

Ellerim dışarı fırladı ve kollarını kavradı, gözlerim kapandı, "Marcus" diye inledim.

Başparmağı bana çarptı, vücudum sarsıldı, gözlerim fal taşı gibi açıldı ve hâlâ beni izlediğini gördüm.

"İçeride," diye nefes nefese kaldım.

"Bir dakika içinde,
bebeğim." "İçeri," diye
yalvardım. "Daisy-"

Ellerimi boynunun iki yanına dolamak için kaldırdım,
başparmağı daha fazla baskı uygulayınca inledim ve sonra
boğuk bir sesle, "Sana içeride ihtiyacım var, tatlım,"
dedim.

O Marcus'tu.

Bana tekrar sordurmadı.

Bacaklarımın arasında yuvarlandı. Elinin beni bıraktığını
hissettim ama

Sert ve ipeksi bir şey süzölmeye, kaymaya başladıktan hemen
sonra.

Ve sonra...

Sonra...

Gözler benimkilere kilitlendi, yavaş, nazık, tatlı, Marcus
Sloan, benim erkeğim, hayatımın her adımının beni
yönlendirdiği adam, içime kaydı.

"Şimdi, bu..." Nefes aldım. "Burası her zaman olmam
gereken yerdi."

Başı düşmeden önce yüz ifadesinden güzellik
okunuyordu, yüzünü boynuma gömdü ve "Daisy" diye
inledi.

Döndüm ve ağzımı kulağına dayadım. "Senin olanı al,
bebeğim."

O yaptı.

Yüzünü boynumdan çekerek ağzımı aldı, içime girdi ve
kendisine ait olanı aldı.

Kendini bana veriyor.

Ve çok daha fazlasını.

Orgazmımın şiddetini boğazından aşağı haykırdım, her şeyimle ona sarıldım, uzuvlarım etrafına dolandı, parmaklarım saçlarını kavradı, vücudum titredi.

Başını geriye attığında güzelliğe karşılık verdi, kendini içime gömdü, vücudu benimkine çarptı ve ben bunu minnetle karşıladım (hala titriyor).

İşi bittiğinde bana doğru eğildi ama sadece bir süreliğine. Bizi yuvarlamadan önce nefes aldı ama bizi bağlı tuttu ve beni sıkıca üstünde tuttu.

Alnımı boynunun kenarına dayadığımda nefesimi düzene sokmaya çalışmadım. Sadece her nefesin onun tenine doğru akmasına izin verdim.
son yirmi dakikayı hatırlıyorum.

Her saniye.

Sadece parmak uçlarının kalçamda desenler çizdiğini hissettiğimde ikimizin de nefeslerinin sabit olduğunu fark ettim.

Parmakları aniden etime kenetlendi ve "Bana aşık mı oluyorsun?" diye sorduğunda sesi kalın ve şaşırtıcıydı.

Nefes aldım.

Sonra başımı kaldırdım ve ona baktım. Tanrım, hiç yakışıklı değildi.

O her şeydi.

"Öyleydim," diye cevap verdim.

Doymuş bakışları temkinli bir

hal aldı. "Öyle miydin?"

"O gemi çoktan kalktı, şekerim. Ve ben de içindeyim. Adı Aşk Gemisi." diye son cümlemi söyledim.

Ve altımda ve etrafımda, adamımın kahkahalar attığını duyduğumda, gördüğümde ve hissettiğimde sııttım.

ONUNCU BÖLÜM

İkinci

Marcus

Neredeyse çok geç olduğunda, Marcus Daisy'nin ağzından çekildi ve yataklarında dizlerinin üzerine çöktü.

Gövdesi yukarı fırladı, böylece o da dizlerinin üzerindeydi.

Gözleri de kısıldı ve "İşim bitmemişti!" diye tersledi.

Marcus koluyla onu belinden kavradı ve onu kaldırıp önünde sallarken, onun şaşkın, nefes nefese haykırışının zonklayan sikini oyduğunu hissetti.

Kadının sırtı yatak başlığına gelecek şekilde onları çevirdi.

Bir kolunu ona doladı, diğer eliyle de yol göstererek onu üzerine kaydırды.

Başı geriye düştü, saçları adamın koluna değdi.

Öne, onun üzerine düştü. Platin rengi saçları yastıkların üzerine dökülürken, elini yastığa dayamak için bir kolunu kaldırdı.

ve hareket etmeye başladı. Kadın

çabayla ona odaklandı. "İşin bitti," diye homurdandı.

Ona şaşkın bir sırtışıla karşılık verdi.

Onu öptü.

Beş dakika sonra onu boşalttı.

Bundan bir dakika sonra, o da aynısını ona verdi.

* * * *

İlişkilerini tamamlamalarının üzerinden üç gün geçmişti.

Marcus Daisy'ye bu değişikliğe alışması için üç gün verdi.

Marcus, Daisy'ye göz kulak olması ve bu değişikliğe alıştığından emin olması için kendisine üç gün verdi.

Ve onu terk etmeye çalıştığı için kızgınlığını atlatması için üç gün.

Eğer seksin miktarı, çeşitliliği ve ihtişamı bir şey ifade ediyorsa, değişiklikler arası iyiydi.

Şikayet etmiyordu. Onunla geçirdiği haftalar ve Küçük tatlı vücudu, güzel yüzü ve o muhteşem saçlarıyla sonuncusunun yatağında yanında uyuması tam bir işkenceydi. Bittiği için çok heyecanlıydı.

Belli ki işkence bittiği için.

Ama daha çok Daisy'nin onunla arası iyi olduğu için.

Ancak emin olmak için Bex'i aramış ve değişikliği onunla konuşmuştu.

"Bu bir süreç," diye açıkladı. "Bazı insanlar uyum sağlar. Bazı insanlar daha uzun sürer. Bazıları bunun peşlerini bırakmaz.

Bunun iyi gittiğini düşünüyorsanız, yaptığınız şeyi yapmaya devam edin. Dikkatli olun. Onu teşvik edin. İletişim kurun. Ve sabırlı olun. Bunu asla atlatamayacak, Bay.

Sloan. Bence bunun geçip giden bir yara olmadığını anlıyorsun. Olanların olduğunu anlamaya başlıyorsun. Bu onun hatası değildi. Sonra bu gerçeğe nasıl başa çıkacağını öğrenmek ve kendini Devam etmek için izin. İşin anahtarı bu. Ama ona, onu özenle idare edecek bir erkek olduğunuzu, başa çıkması gereken zamanlarda yanında olacağınızı gösterebilerseniz, o zaman her İkkinizin iyi olacağına inanıyorum."

Marcus'un bildiği bir şey vardı, Daisy her şeyin üstesinden gelebilirdi.

Bilmediği şey, onun her zaman yardım etmek için orada olacağını bilip bilmediğiydi.

Yani tam o anda, kadının çalışmak zorunda olmadığı bir gecede paylaştıklarını paylaştıktan sonra, böylece tüm gece boyunca onun ihtiyaç duyduğu şeyi yapabileceklerdi, bunu bildiğinden emin olacaktı.

"Konuşmamız gerek," diye açıkladı.

İnci beyazı tırnağıyla göğsüne desen çizmeyi bıraktı, pembe bir ucu vardı ve üzerinde siyah bir girdap vardı, siyahın içine yapay elmaslar yerleştirilmişti.

Başını adamın omzundan kaldırdı ve ona baktı. "Uh-oh,"

diye mırıldandı bunu yaptığı anda.

Marcus kolunu kızın yanına doladı ve onu göğsüne doğru çekti.

Sonra da diğer kolunu ona doladı.

"Bunun ciddi bir konuşma olduğunu düşünüyorum, beni göğsüne sabitlemen gerekiyor," diye mırıldanmaya devam etti, gözleri onun çenesine dikilmişti.

"Bu ciddi bir mesele hayatım, o yüzden lütfen beni dinlerken yüzüme bak."

Onun gözlerinin içine baktı.

Vücudunu sert bir şekilde tutuyordu ve Marcus onu sarsmak istedi.

En kötüsüne hazırlanıyordu.

Yaşadığı hayat göz önüne alındığında bu bir sürpriz olmamalıydı.

Ancak, Daisy onun acele etmesine dayanamadı. onları tamamlamak. Bunun en önemli kısmı acele etmemekti.

Aptal olmaktan çok uzaktı.

Acele etmemiş ve ona daha iyi öğretmişti.

Sabrını koruyarak, "Seni özenle idare ediyorum," dedi.

Ona baktı.

"Bunu hiç yapmadım mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi kadın yavaşça.

"Yani bunu biliyorsun."

"Evet."

"Peki neden gerginsin ve korkmuş görünüyorsun?"

"Uh... Bilmiyorum, çünkü beni korkutuyorsun." "Bunu nasıl yapıyorum?"

"Çok ciddi davranıyorsun ve biz sadece eğlenceli vakit geçirdik, şekerim. Eğlenceli zamanlardan sonra ciddi zamanlar gelmez. Eğlenceli zamanlardan sonra sarılmalar, fısıldaşmalar ve öpüşmeler gelir. ve elleme ve sonra daha eğlenceli zamanlar. Uykulu değilseniz, o zaman uykulu zamanlara yol açarlar. Ciddi zamanlara yol açmazlar. zamanlar."

Daisy bu kadar sevimli olmasaydı, onunla birçok şey çok daha kolay olurdu.

"Soyadını kullanmıyorsun," diye açıkladı. Kadın tekrar ona baktı.

"Smithie'nin iş kayıtlarında var ama sen onu kullanmıyorsun. Hem de hiç. Kızların hiçbirisi bilmiyor. Fedailerin hiçbirisi. Garsonlar. Hiç kimse."

"Ben Daisy'yim, Cher Cher'dir ve Charo da Charo'dur. Ama ben daha çok Charo'ya benziyorum. Onun saçları ve göğüs dekoltesi daha iyi."

Evet, Daisy bu kadar tatlı olmasaydı birçok şey daha kolay olurdu.

"Öyle değil," diye itti.

Duraksayarak cevap verdi, "Ben... o benim değil. Bu... şey, onun. Ve o benim bir parçam olmadı, uh... belki de sonsuza dek."

"Haklısın. Bu senin değil. Sen Daisy'sin. Ve sahip olabileceğin tek soyad Sloan."

Kadının vücudu adamın üstünde
kıpırdandı. Adam onu daha sıkı
tuttu.

"Şunu bir açıklığa kavuşturalım, olur mu?" diye önerdi.

"Tamam," diye fısıldadı, gözleri parlıyordu ve hâlâ bakıyordu.

Marcus, daha önce söylediklerinden dolayı kızın doğru anladığını hissediyordu.

Ama emin olmak için uğraştı.

"Seni özenle idare ediyorum. Seni her zaman özenle idare edeceğim.

Beni terk etmen için sana asla ama asla sebep vermeyeceğim Daisy. Seni aldatmayacağım. Seni dövmeyeceğim. Oynadığım kumar sadece iş için olacak, ama sen her zaman güvende olacaksın. finansal olarak ne olursa olsun. İçmeyi severim ama asla çok fazla içmem. Hayatımda hiç uyuşturucu kullanmadım. Kontrolü severim ve sarhoşken ya da kafan iyiiken kontrollü olamazsın. Son olarak, benimle güvendesin. Benden sadece hak ettiğinizi alacaksınız, Size verebileceğim tek şey de bu işi özenle yapmanızdır."

"Tamam, şekerim." Hâlâ fısıldıyordu.

"Bu tamamen anlaşıldı mı?"

Başını salladı.

Kadın ona o kadar yakından bakıyordu ki, adam onun

anladığına karar verdi.

Tamamen.

Her Şeye rağmen devam etti.

"Eğer bu sözlerden herhangi birini tutmazsam, beni terk etmekte  zg rs n. Eğer yapmazsam, yapmayacaksın. Asla. Eğer bir Şeyler yolunda gitmiyorsa, bunu konuŕur ve yoluna koyarız. Bu da her zaman  alıŕacaęımız anlamına gelir, böylece ayrılmak için bir neden kalmaz."

Bununla birlikte, her yerinde farklı bir anlayıŖ vardı
"Kafamda bir Şeyler dönüyor, Marcus." dediğinde yüzünü buruŖturdu.

"Bu çok açıktı."

"Ŗimdi çözüldü, bebeğim."

"Güzel."

Parmaklarını adamın çenesinden aŖaęı çekerek yüzünü onunkine yaklaŖtırdı.

"Seni asla terk etmeyeceğim,

Marcus." "Güzel," diye homurdandı.

"Tanrım," diye fısıldadı, bakıŖları onun yüzünde geziniyordu. "Kim derdi ki, kalbimi verdiğimde, kırıldığında, onu korumayı öğrendiğimde, bir gün baŖka bir Şey daha öğreneceğim. Onu güvende tutmanın en iyi yolunun, beni sevecek bir adam bulmak olduğunu.

Özenle kullanabileceğini kanıtlar ve ona veririm." Bu

iyi hissettirdi.

Çok iyi.

O kadar iyiydi ki, hayatı boyunca hiç bu kadar iyi bir Şey hissetmemiŖti.

Ama Marcus bunu onunla paylaşmadı çünkü onun da bunu bildiğinden hiç şüphesi yoktu.

"O kısmı anladığına sevindim Daisy. Bu çok önemli." Onun gözlerinin içine baktı.

"Şimdi," diye devam etti, onları yanlarına döndürerek, "sarılma, fısıldama ve elleme kısmına geçebiliriz."

Ona gülümsedi, dişlerinin parıltısına peygamber çiçeği mavisi gözlerindeki göz kamaştırıcı mizah parıltısı da eklenmişti.

Sonra kıkırdamaya başladı ve yatak odalarını çan sesleriyle doldurdu.

Bunu yaparken onu öptü.

Bu, sarılma ve fısıldama kısımlarını atlayıp doğrudan ellemeye başladıkları anlamına geliyordu.

Ve yine, Marcus şikayet etmiyordu.

* * * *

Telefonu çaldı. Marcus yuvarlandı.

Daisy onunla birlikte yuvarlandı.

Adam ekrana bakarken kadın da onun sırtına sokuldu.

Gördükleri karşısında telefonunu açarken vücudunu gevşek tuttu.

"Evet?"

"Lee onu yakaladı. Depodayız," dedi Darius. Nightingale onu yakaladı.

Sonunda.

"Yirmi dakika içinde orada olurum," dedi Darius'a. "Tamam," diye yanıtladı Darius.

Daisy'nin sırtına bastırıldığını hissetti.

Marcus telefonunu kapattı ve ona döndü.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu uykulu uykulu, ama sesindeki endişeyi duymuştu.

"Her şey yolunda. Sadece gidip bir şeye bakmam gerekiyor."

Belli ki başucundaki saate bakmıştı çünkü "Sabahın üçünde mi?" diye sordu.

"Evet."

Bir önkolunun üzerinde ayağa kalktı. "Bu çok sık olur mu?" "Hayır."

Bir elini kalçasından sırtına doğru kaydırıp içine girdiğinde sessizleştiler.

"Tamam. Tamam. Hemen dönecek misin?" diye sordu. Sırıttı.

Kahretsin, Daisy'si.

"Evet," dedi onun ağzına karşı.

Kısa, derin bir öpücük için onu almasına izin verdi, sonra Sonunda durmadan önce dudaklarına yumuşak, hafif öpücükler kondurarak gitmesine izin verdi.

"Dikkatli ol," diye fısıldadı.

"Geleceğim, sevgilim. Ve uzun sürmeyecek." Karanlıkta onun saçlarının sallanışını izledi. Onun burnunu öptü.

Sonra yataktan kalktı ve gömme dolaba geçmeden önce yorganın onun üzerine örtüldüğünden emin oldu.

Oradan Ronald'ı aradı ve onunla sessizce konuştu. Bunu yaptıktan sonra giyindi.

* * * *

Marcus depoya doğru yürüdü, Brady arkasında, Louie onun yanında, Vince onun yanında. Ronald dışarıda arabanın yanında duruyordu.

Mekan genişti. İçinde bir kanepeler, iki sandalyeli katlanır bir masa, üzerinde bir oyunda tutuklanmış bir deste iskambil kağıdı vardı. Bir köşeye gizlenmiş, yırtık, opak bir örtü vardı.

Tavandan sarkan kir plastik örtüler, yerde epeyce toz vardı ve başka pek bir şey yoktu.

Ancak, oda doluydu.

Darius Tucker oradaydı, teyzesi Shirleen Jackson'ın yanında duruyordu.

Darius uzun boylu, zayıf, siyah bir adamdı; saçları bükülmüştü ve yüzü bu kadar soğuk olmasaydı yakışıklı olabilirdi.

Shirleen uzun boylu, dolgun vücutlu ve çok büyük bir afro saçı olan siyah bir kadındı. Mor giyiyordu ve sanki Bütün kadınların en iyi giyinen olmak için yarıştığı bir kilisedeki koro çalışmasından o depoya geldim.

Karşılarında, defans oyuncusu gibi yapılı bir adam duruyordu. Koyu renk saçları kalın ve dalgalıydı, koyu kahverengi gözleri tetikteydi ve Marcus'a kilitlenmişti. Adam kot pantolon, kahverengi botlar ve uzun kollu bir kargo gömleği giyiyor.

Lee Nightingale.

Yanında sokaklarda Stark olarak bilinen bir adam vardı. Soyadı. İlk adı Lucas'tı ama herkes ona Stark derdi, tabii ona Luke demesine izin verdiği biri değilseniz, ki öyle biri de pek yoktu. Siyah saçları, koyu mavi gözleri, özenle kesilmiş dolgun bir sakalı vardı.

Çenesi boyunca uzanıyordu ve siyah kargo pantolonu, dar, siyah, fitilli bir gömlek ve siyah savaş botları giyiyordu.

Ve son olarak, dizlerinin üzerinde bir adam vardı. Elleri bağlı değildi. Ama başı öne doğru eğilmişti ve dinleniyor gibi görünüyordu.

Shirleen ve Darius oynuyordu. Belki

Nightingale ve Stark da.

Gerçi Marcus bir bakışta, parmak eklemleri kesik ve kanlı olanın sadece Stark olduğunu fark etti.

Marcus durdu ve arkasına baktı.

Brady çenesini kaldırdı ama ilerleyen Louie oldu.

Dizlerinin üzerindeki adamın yanına gitti, saçlarından tuttu ve başını geriye çekti.

Adam homurdandı ama başka bir şey demedi. Yine de Louie onu tutmazsa yere yığılacakmış gibi görünüyordu.

Yüzü kan içinde ve çok şişmiş olmasına rağmen, Marcus'un Smithie'nin güvenlik odasındaki videoda gördüğü adam olduğundan şüphe yoktu.

Daisy'ye tecavüz eden adam.

Louie'ye başıyla işaret etti, o da gitmesine izin verdi.

Sallanmaya başlayınca Marcus, "Dizlerini tutmasını sağlayın," diye emretti.

Louie gözlerini adama dikti.

Marcus Shirleen'e baktı ama hiçbir şey söylemedi.

"Sanırım bu benim ayrılma davetiyem," diye mırıldandı, ona sırtıttı ve daha yüksek sesle, "Zamanı geldi Marcus, Shirleen senin kızla tanışmak isteyecek," dedi.

Shirleen becerikli bir iş kadınıydı. Aynı zamanda sadık biriydi.

"Bunun ayarlandığından emin olacağım."

Sırtışı genişledi ve beyazlaştı, sonra Darius'a baktı.

Gözleri teyzesinde, başını kapıya doğru eğdi.

Ona başını salladı, odadaki herkese baktı, katta yürüyen adam hariç.

Darius alçak ve uyarıcı bir ses tonuyla, "Shirleen Teyze," diye homurdandı.

"Sen bir domuzsun," diye fısıldadı dizlerinin üzerindeki adama.

Uzaklara bakmak için başını tam olarak kontrolünde olmayan bir şekilde yana salladı.

Shirleen dönüp odadan çıkmadan önce uzun bir süre onun üzerinde düşüncelere daldı, topuklu ayakkabıları açık alanda yüksek sesle yankılanıyordu.

Bu ses kaybolduğunda, Marcus Nightingale'e baktı.

"Darius bana bunun sen olduğunu söyledi."

Nightingale çenesini yukarı kaldırdı. "Yeni bir iz sürücümüz var. Çok iyi. Şimdiye kadar kimse ondan saklanamadı. Denver'da bir şey bulamayınca onu görevlendirdik. Montana'da bir adam buldu. Hikayesini paylaşması için onu ikna etti. Smithie, Jimmy Marker'a adamın adını verdi.

kredi kartı makbuzları. Marker evine doğru yuvarlandı bazı ekipler, bu yüzden kadının suçlamada bulunduğunu biliyordu. Kadının nasıl bir oyun oynayacağından emin olmadığı için tedirgindi.

Gözcü. Çocuklar yerlerini alamadan, o arkadan kaçtı. Ortalık sakinleşene kadar bekledi, toplayabildiği kadarını topladı ve kasabayı terk etti."

Marcus başıyla onu onayladı ve Stark'a baktı ama Nightingale'e, "Gelecekteki işlerde bir saniyeye ihtiyacın yok," dedi.

"Luke burada çünkü Vance'e İkna etmeye çalışıyor ve bu işi sonuna kadar götürme ihtiyacı hissediyor," diye karşılık verdi Nightingale.

Bu kanlı eklemleri açıklıyor.

"İz sürücün mü?" Marcus sordu, gözleri hâlâ Stark'ın üzerindeydi. "Vance'in bazı şeylerden uzak durması gerekiyor," dedi Nightingale.

cevap verdi.

Bu, takipçisinin eski bir mahkum olduğu anlamına geliyordu.

Nightingale'in koruyucu olduğunu bilmek güzeldi. Bu çok şey ifade ediyordu. Nightingale'in geçmişte olanları yargılamadan, geleceğe yönelik bir bakış açısıyla işe alındığını bilmek de iyiydi. Bu daha fazlasını anlatıyordu.

Marcus doğrudan Stark'la konuştu. "Burada olmamalısın."

Stark çok konuşan biri olarak tanınmazdı. Bunu hem cevap vermeyerek hem de hareket etmeyerek kanıtladı.

Marcus, "Burada olmak istemezsin," diye uyardı.

Stark yine konuşmadan, kollarını göğsünde kavuşturarak konuştu.

Marcus Nightingale'e baktı. "Adamını alıp gitmelisin."

"Ben de bu işin sonunu görme ihtiyacı hissediyorum."

Marcus onun bakışlarını tuttu. "Dedektif Marker bu davayı kapatmayacak."

Nightingale ellerini kalçalarına koymaktan başka bir şey yapmadı.

Marcus, "Baban bir polis, kardeşin bir polis ve en iyi arkadaşın bir polis," diye belirtti.

"Evet ve hiçbiri burada değil," diye karşılık verdi Nightingale.

Marcus, "Ayrıca beni caydıramayacaksın," diye ekledi.

"Ben caydırıcı bir şey yapıyor muyum?" Nightingale sordu.

Marcus onu inceledi.

Sonra ona sessizce, "Seni koruyorum," dedi.

Nightingale'in gözlerinde bir şimşek çaktı.

Öfke.

"O lanet kaseti gördüm," diye ısırdı. "Ve sadece söylüyorum, Vance de gördü, Luke da gördü. Yani bence sen Luke ve benim bu işi sonuna kadar götürme ihtiyacı hissettiğimizi söylediğimde kimse beni anlamasın."

Gençti.

Yaptığı işte iyiydi ama gençti. Öğrenecekti.

Yaptıkları işte öfkenin yeri yoktu, Nightingale'in yeri bunun kenarlarından geçiyordu, Marcus'un ki ise tam ortasıdaydı.

Öfkenize yenik düştünüz,
dikkatsizleştiniz. Onların oyununda,
dikkatsiz adamlar hayatta kalamazdı.

Sen planladın.

Sen infaz ettin.

Sonra yoluna devam ettin.

Marcus, "Seni korumama izin ver," diye ısrar etti.

Göz göze gelmeleri biraz zaman aldı ama sonunda Nightingale sadece iyi değil, zeki olduğunu da kanıtladı. O bunu çenesini yukarı kaldırarak, bakışlarını Stark'ın üzerinden keserek yaptı,

Tucker'a bir bakış fırlatıp uzaklaşmadan önce ellerini kalçalarından indirdi.

Stark kollarını göğsünden indirip Nightingale'i takip etmeden önce bir süre daha Marcus'a baktı.

Marcus ağır kapının kapanma sesi odada yankılanana kadar bekledi ve ancak o zaman Darius'a baktı.

"Ayarlandı mı?" diye sordu.

"Zano ve Townsend gemide." Darius Marcus'a doğru yürüdü, kot pantolonunun arkasından bir silah çıkardı ve Marcus'un önerdiği şekilde.

Marcus aldı.

Darius sözlerine şöyle devam etti: "Bir şey bulurlarsa, Gölge Evi'yle bağlantılı olacaktır. Herkes Shade'in gitmesini istiyor. O kayıyor, bir şeyler bununla ortaya çıkıyor, işler çok daha kötüye gidecek. daha kaygan."

"Ortaya bir şey mi çıkacak?" Marcus sordu. Darius omuz silkti. Sonra da gülümsedi.

İsa.

Taş gibi soğuk.

Uzun zaman önce, Shirleen'in artık ölmüş olan kocası Vincent Shade için işleri çok zorlaştırmıştı. Çoğunlukla dayanıyordu çünkü her zaman etrafta dolaşacak yeterince suç vardı ve hatta aptal ve tamamen deli olan Shade kendi payını bulmayı başardı.

Bir süredir baş belasıydı.

Darius haklıydı, herkes onun gitmesini istiyordu. Sadece bir baş belası olduğu düşünülduğünde, kimse bu görevi yerine getirmek için fazla çaba sarf etmeye gerek duymuyordu.

Marcus, Shirleen ve Darius'un Sabrını kaybetmek için bir neden yoktu ve öldürücü bir darbe indirmeye niyetliydi.

Ve umursamadı.

Dizlerinin üzerindeki adama baktı.

Darius, "Vincetti temizlik yapıyor," diye mırıldandı ve Marcus onun harekete geçtiğini anladı. "Dom ve adamları yoldalar. Ren'in bu konuda bilgisi yok ve Vito bunun böyle kalmasını istiyor."

"Teşekkür ederim," diye yanıtladı Marcus.

Darius veda ederken, "Ciddiyim, bu boktan şeyden bahsetme," dedi.

Marcus kapının kapandığını duyana kadar tekrar bekledi. Sonra adamın gözlerine odaklandı.

Marcus'a bakıyordu. "Neden?"

Marcus sordu.

"Bitir gitsin," diye mırıldandı adam.

"Neden?" Marcus tekrarladı.

"Kahretsin!" diye patladı adam, bunun şiddetiyle öne doğru savruldu ve düşüşünü engellemek için elini uzatmak zorunda kaldı. Kendini düzeltmedi ama başını arkaya eğdi ve "Bitir şu işi!" diye bağırdı.

Louie onu saçlarından tutarak dizlerinin üzerine çekti.

"Bitir şu işi!" diye bağırarak başını Louie'nin elinden kurtardı ve tekrar dizlerinin üzerine çöktü.

"Neden?" Marcus tekrar sordu.

"Bu oyunu oynayacak mıyız?" diye sordu adam küçümseyerek.

"Bunu anlamamış olabileceğini düşünüyorum ama bu benim oyunum, yani evet, oynayacağız."

Adam ona ters ters baktı ve tükürdü, "Beni dışarı attırdı."

"Anladığım kadarıyla özel bir dans sırasında ona ellerinizi sürmüşsünüz. Smithie's'de buna izin verilmez."

"O lanet olası bir striptizci," diye tısladı.

Marcus bunu görmezden geldi ve gelebildi çünkü öfkesini nasıl kontrol edeceğini erkenden öğrenmişti.

"Kuralları çiğnedin, o da seni dışarı attı, sen de ona tecavüz mü ettin?"

"Senin olduğunu biliyorum. Adını duymuştum. O zaman bilmiyordum ama şimdi bildiğime eminim. Söyleyeceğim hiçbir şeyin yapacağın şeyi durdurmayacağını da biliyorum. Belki de

sadece daha uzun sürsün ve daha az eğlenceli ve ciddi olsun, dostum,

O sakallı adam ve Hintli arkadaşı hiç de komik değillerdi. Bu saçmalığa davetiye çıkardığımdan değil, ama sadece söylüyorum, o lanet heriflerle yaşadığım eğlenceyi aşmak için yaratıcı olmanız gerekir. Ama bu saçmalığı geçsek ve sen sadece bitirsen nasıl olur?"

İlginç.

Shirleen ve Darius onunla hiç oynamamıştı. Sadece Stark ve Nightingale'in iz sürücüsü.

Bu, Nightingale ve ekibinin işlerinin çeşitli yönleriyle ilgili hiçbir endişeleri olmadığı anlamına geliyordu.

Marcus bu düşünceleri bir kenara bırakarak bir süre karşısındaki adamı inceledi ve sonra fısıldayarak, "Bana cevap veremezsin," dedi.

Adam başını çevirdi ve Louie saçını kullanarak adamın dönüp bakmasını sağladı.

"Siktir," diye ısırdı.

"Annen var mı?" Marcus sordu. "Siktir git," diye tükürdü adam.

"Kız kardeşler mi?"

"Siktir...seni!" diye bağırarak öne doğru eğildi.

Louie onu geri çekti.

"Biliyorsun, peki neden?" Marcus bastırdı.

"Çünkü yapabilirdim, tamam mı?" diye bağırdı. "Çünkü yapabildim ve o zaman beni durduramadı, değil mi? O mu?"

Marcus başını yana eğdi. "Bu kadar mı? Yapabildiğin için mi?"

"Evet, çünkü yapabilirim."

"Yani bana onun seni yendiğini düşündüğünü ve aletinin çok küçük olduğunu, bu darbeye dayanamadığını ve

ona gücün kimde olduğunu göstermek için?"

"Neden o süslü kıyafetlerini giymek için ve adamlarını arkana mı alacaksın?" diye karşı çıktı adam.

"Beni dizlerimin üzerine çöktürmüşken ve elinde kullanacağını bildiğim bir silah varken orada durup benden daha iyi olduğunu düşünme. Çünkü tam da bu nedenle benden daha iyi değilsin, pislik."

"Bu ilginç ama hatalı bir karşılaştırma." "Her neyse," diye mırıldandı adam.

"Ben hiçbir kadına tecavüz etmedim."

"Oh, güzel. Sen bir azizsin," diye karşılık verdi.

"Asla bir kadına tecavüz edilmesini emretmedim." "Her neyse, orospu çocuğu, bitir şu işi."

"Oynadığım oyunlarda, her oyuncu skoru bilir."

"Tanrım, sana bir takım elbise giydirelim, süper kahraman olursun."

"Anlatmaya çalıştığım şey, o masum bir kadındı ve otoparkta yürürken hiçbir fikri yoktu.

Birisi onun bedenini kullanarak şiddet eylemi gerçekleştirecekti. Ve benim anlamaya çalıştığım şey. Bu şiddet eylemini gerçekleştirecek biri, bunu yapmak için masum bir kadını kullanıyor olabilir."

"O iki şerefsiz tarafından epeyce hırpalanmış olabilirim, ama demek istediğinizi anlamadım."

Marcus sırf meraktan, "Bunu daha önce yaptın mı?" diye sordu.

"Asla sonuna kadar götürmedim." Birden Marcus'a alaycı bir tavırla baktı ve ona kanlı dişlerini gösterdi; Marcus'un bildiği gibi bu dişlerden üçü eksikti.

yakın zamanda kaybetmiş. "Senin kız benim ilkimdi." Başını iki yana sallarken yüzündeki alaycı ifade kayboldu ve yerini farklı bir çirkinlik aldı. "Ama hiçbir kaltak bana saygısızlık edemez. Hiçbir kaltak. Bunu anlatmanın bir yolunu buldum ve dizlerimin üstündeyim, pişman değilim. Bir kaltak bunu hak eder, bu böyledir. Bunu anlayamayacak kadar zayıfsın, benim sorunum değil."

Bunun üzerine Marcus arkasından Brady'nin dişlerinin arasından tıslayarak nefes aldığını duydu.

Bunun nedeni dizlerinin üzerindeki adamın Marcus'a hakaret etmiş olması değildi.

Ya da tam olarak değil.

Çünkü Brady'nin üç küçük kız kardeşi ve kışları hapse girmiş iki boktan ebeveynleri vardı, Biri diğerinden üç hafta sonra, o zamanlar on sekiz yaşında olan Brady'yi bu kızlara bakabilecek tek kişi olarak bıraktı. Marcus'un kız kardeşinin yaptığı gibi, ya da sisteme girmelerine izin verin.

Kız kardeşlerine bakmaya karar vermişti.

Neyse ki kısa bir süre sonra Marcus'u bulmuş ve Marcus da ona yardım etmişti.

Yine de, bilinen nedenlerden ötürü, Brady, Marcus gibi, "bir orospu bunu hak ettiyse" bunun sadece bir yol olduğunu düşünen herhangi bir erkeğin büyük bir hayranı değildi.

Marcus elini hafifçe dışarı doğru salladı ve Brady'nin sırtındaki öfkenin sıcaklığının azaldığını hissetti.

Brady'ye de öfke hakkında bir ders vermişti.

Marcus tekrar adama odaklandı.

"Dudak parlatıcısını almaya
gidiyordu." "Umurunda mı?"

"Gülüşü çan sesi gibi." "Tekrar
ediyorum, göt herif,
umurunda mı?"

Marcus yine onu inceledi ve bunu uzunca bir süre yaptı.
Yakından.

"Hayır," dedi Marcus sonunda, sessizce konuşarak.
"Umurunda değil. Umursamıyorsun. Ve işte bu yüzden.
Yaptığın şeyi bu yüzden yapabildin. Çünkü umurunda değil.
Ben haklıydım. Sen bir hayvandan başka bir şey değilsin."

"Merhamet dileneceğimi mi sanıyorsun, dilenmeyeceğim,
sık kafalı.

Tekrar söylüyorum, seni farklı olduğuna inandırması
umurunda değil. O yaranın önemi yok. Çoğu yaranın önemi
yok. Ama onun? O lanet bir striptizci!"

Silah sesi odada yüksek sesle yankılandı.

Adam sırt üstü yere yığıldı.

Marcus döndü, Brady onun yanına geldi ve Marcus
silahı ona uzattı.

"Dom ile işleri koordine edecek misin?" diye sordu.

Brady başıyla
onayladı. Marcus
bunu anladı.
Sonra depodan dışarı çıktı.

* * * *

Ronald'ın kullandığı arabanın arka koltuğunda oturan
Marcus, telefonu kulağına götürmeden önce üç kez çaldığını
duydu

Smithie, "Saat sabahın dördünü geçti," diye cevap verdi.

"Tamamdır."

Sonra sessizlik oldu, "Ne oldu?" "Daisy
güvende."

"Şu Nightingale denen adam." diye mırıldanmadan önce
bir sessizlik daha. Marcus hiçbir şey söylemedi.

Smithie, "Bu beni mutlu etmiyor," diye açıkladı.

Marcus boynunun gerildiğini hissetti. "Bu seni nasıl
mutlu etmez?"

"Çünkü kardeşim, her ne yapıldıysa, ben araya
girmeden yapıldı."

Marcus bir nefes verdi. "Sen o adam değilsin."

"Belki de beni çok iyi tanımıyorsun."

"Seni tanıyorum Smithie ve sen o adam değilsin. Ama
ben öyleyim."

"Siktir," diye ısırđı Smithie, konuyu kabul etme şekliyle.

"O güvende. Bu iş bitti. Hepimiz hayatımıza devam edebiliriz."

Smithie aniden, "Onu seviyor musun?" diye sordu.

Marcus tereddüt etmeden "Evet" diye cevap verdi.

Smithie yine mırıldanmaya başlamıştı. "Kahretsin, şimdi yeni bir dansçı bulmalıyım."

Marcus karanlığa doğru gülümsedi. "Dans etmeyi seviyor, Smithie, ama evet. Eninde sonunda çocuklarımızı doğurmakla meşgul olacak ve tahminimce Daisy tüm dikkatini buna verme ihtiyacı hissedecek."

Smithie, "Senden kızların olmamasını umacak kadar hoşlanıyorum," diye mırıldandı.

Marcus öyle olmasını umuyordu.

Marcus, "Hayatında güvenebileceği ilk erkek olduğun için teşekkür ederim," dedi.

Yine sessizlik oldu.

Marcus bunun için ona zaman tanıdıktan sonra Smithie, "İkinci olduğun için teşekkür ederim," diye cevap verdi.

Sonra Smithie telefonu kapattı.

Marcus telefonunu kapatıp başını çevirerek pencereden dışarı baktı ve Denver'ın Daisy'ye giderken geçip gidişini izledi.

* * * *

"Patron," diye hırladı Ronald.

Marcus ön camdan dışarı, asansör kapılarının yanında duran Lee Nightingale'e baktı, kollarını göğsünde kavuşturmuş, bir ayağı yukarıda, tabanı betona dayanmıştı.

Evet, Nightingale iyiydi.

Marcus'un binası güvenliydi. Başka bir deyişle. Sadece Marcus'la değil, herkesle ilgilenen silahlı güvenlik görevlileri. Şifreler vardı. İzlenen kameralar vardı. Ve Nightingale bir süredir rahatsız edilmeden bekliyormuş gibi görünüyordu.

"Sorun yok," dedi Marcus.

Ronald yerine geçti ve Marcus kendi kapısını açarken "Siktir!" diye bağırdı.

Lee duvardan uzaklaştı. Marcus kapısını kapattı ve onunla kısa alanın yarısında buluştu.

Ronald, "Başka bir hareket yapma," diye uyarırken Nightingale elini cebine soktu.

Marcus, Nightingale'e bakmadan, "Sorun değil Ronald," dedi.

Elini cebinden çıkarıp kaldırdı ve parmaklarının arasından bir kolye düştü; narin altın zincir, alt kısmında bir sıra inci.

"Bunu sana bir saat önce vermenin zamanı değildi," diye mırıldandı Nightingale.

Marcus elinin avuç içini yukarı kaldırdı.

Bülbül incileri bıraktı ve inciler onun eline düştü.

Parmakları incinin etrafını sardı.

"Ücretli mi çalışıyorsun?" Marcus sordu. Lee

Nightingale'in başı seğirdi.

Ve sonra gülümsedi.

* * * *

Marcus yatağa Daisy'nin yanına kaydı, bir elini Daisy'nin karnındaki ipeğin üzerinde gezdirdi ve onu önüne doğru çekti.

Ona doğru kıvrıldı.

Parmakları kıvrılıp onunkileri ortasından birleştirdi. "Her şey yolunda mı?" diye sordu uykulu bir sesle.

Yüzünü onun saçlarına gömdü.

"Her şey mükemmel."

Parmakları onun parmaklarında gerildi.

Onu vücudunun daha derinlerine çekti ve "Artık güvendesin, sevgilim" diye fısıldadı.

Bunun üzerine tüm vücudu gerildi.

Elini bıraktı, onun kolunda döndü ve kendi elini onun etrafında kaydırды.

Karanlıkta onun bakışlarını
hissedebiliyordu. "İyi misin?"

Marcus bacaklarını onunkilere doladı.

"Ben iyiyim, tatlım." Onu sıktı. "Sen iyi misin?" "Çok
iyiyim."

Sırıttı.

Daha yakına sokuldu.

"Seni seviyorum bebeğim," diye
fısıldadı. "Ben de seni seviyorum,
sevgilim."

Sertleşti ve sonra kollarında eridi.

Bunu söylemek için beklemek zorundaydı. Yapabildiği
kadar doğru yapmak için elinden geleni yaptığını bilene
kadar beklemek zorundaydı.

Bunu yapmıştı.

O da söyledi.

"Bir rüya," diye mırıldandı.

"Pardon?"

"Sen. Sen benim gibi bir kızın asla hayal edemeyeceği bir
rüyasın."

Haklıydı. Kendisine asla bir beyaz atlı prens vermediğini
söylemişti.

Ama şimdi onun geldiği şekilde bir tane vardı.

Geriye kalan tek şey ona bir kale inşa etmektir.

Marcus bunun da icabına bakacaktı.

EPİLOG

Annamae

Daisy

Michelle saçımı ve makyajımı yapan kızların arkasından kapıyı kapatırken ben süitte durdum ve pencereden karla kaplı dağlara baktım.

"Tanrım, ama sen hayatımda gördüğüm en güzel şeysin."

Dönüp Marcus'un kız kardeşinin bana doğru yürüdüğünü gördüm ve gülümsedim. "Teşekkürler şekerim."

Bana bir aşağı bir yukarı baktı ve sonra buğulandı.

Ona doğru hareket ettim, eteğim de benimle birlikte sallanıyordu ve söylemeliyim ki bu çok güzel bir histi. O kadar güzeldi ki, elbiseyi asla çıkarmak istemedim. Hiçbir zaman.

Ama yapmasaydım, bu kadar güzel kalamazdı.

Ve Marcus'un bana düşün seksi yapması zor olurdu. Yaratıcı olabilir. Ama ben onun hiçbir şeyini istemedim. Yaratıcılık elbisemi mahvediyor.

Yaklaştım ve ellerini ellerime aldım.

"Ağlamayı bırakmalısın, sevgilim," diye öğüt verdim, öyle de yaptım

Çünkü Doug'la iki gün önce Aspen'de buluştuğumuzdan beri en az altı kez gözyaşlarına boğulmuştu.

"Makyajını da yaptırmışsın ve bir resim kadar güzelsin. Marcus ve Doug gözlerin şiş ve yüzün kızarmış görüldüğün için çok üzülecekler."

"Marcus orada olduğumu bile bilmeyecek."

Kız kardeşini seviyordu ama onun da buna hakkı olduğunu düşündüm.

Bir elini benimkinden çekip kaldırdı ve çenemi kavradı.

"Doğru kızı bulmak için beklemesine sevindim."

Cevap olarak ona yüzyılın en hafif ifadesini kullandım.

"Doğru kız olduğuma sevindim." Birbirimize sıırtttık.

Kapı çalındı.

"Ben bakarım," diye mırıldanarak yanımdan uzaklaştı.

Yarım milyondan bir tane daha alarak (biraz Elbisemi giydiğimden beri yakaladığım fırsatları abartarak değerlendirdim ve dönüp aynaya baktım.

Her şey mükemmel bir şekilde bir araya gelmişti.

Ben Daisy'ydim ama Daisy düğününü biraz daha farklı yapmıştı çünkü o gün Bayan Marcus Sloan oldu.

Bu, saçlarımın tepeden arkaya doğru dolgunlaştırıldığı anlamına geliyordu, ancak yanlarda üç yumuşak bükülme vardı ve onları neredeyse tüm arka kısmı kaplayan büyük, girdaplı bir topuza geri çekiyordu.

kafamda. Bir tarafa sıkıştırılmış pırlantalı bir tarak vardı (bir kızın ışıltısı olmalı, özellikle de düğününde

gün) ve kulaklarımın etrafından sarkan dallar. Kaküllerim dolgundu ve kaşlarımı tarıyordu.

Sigarayı bırakmıştım, makyajcı kız bana ince bir kontür, pembe yanaklar, kremler, kahverengiler ve pembelerle muhteşem gölgelendirilmiş gözler ve markasını ve stilini ezberlediğim bir dizi takma kirpik bahşediyordu. çünkü mükemmelliği bir kapow ile söylediler!

Saçım romantik bir şekilde muhteşemdi.

Makyajım abartısız bir şekilde dramatikti.

Elbisem d-i-v-i-n-e, ilahiydi.

Beyazdı çünkü bakire olmayabilirdim ama Hâlâ iyi bir kızdım ve öyle ya da böyle beyazı hak ettiğimi düşünüyordum.

Korse, aşağıya doğru inen bir V yakaydı (Marcus'um için romantik olabilirdim ama yine de Daisy'ydim, bu yüzden dekolte olabilecekse ve ben çok fazla sahip olabilecek bir kadınsam, vardı ve öyleydi).

Üst kısmın tamamı dantelden yapılmıştı ama büstiyerin omuzlarımdan geçen kısmında dantelin içi görünüyordu. İnce ve güzel olan ve belimi minicik gösteren elmas taklidi bir kemerim vardı. Ve eteğim akıyordu kocaman, yumuşak, meleksi, eğimli, dikey ipek kumaştan rujlar ve arkada güzel bir tren.

Düğün çiçeklerim (muhtemelen tahmin edersiniz) krem rengi büyük gerbera papatyalarıydı ve üzerlerinde küçük siyah düğmeler vardı. krem güllerle karıştırılmış orta kısım ve ince güzel

Pembe kadife kurdeleler çiçeklerin ta yapraklarının altına demetlenmişti, böylece renklerinin bir dokunuşunu yakalayabilirdiniz.

Marcus'un bana resmen yanına taşındığım gece verdiği elmas küpeler kulağımdaydı. Papatya dizisine benziyorlardı, o kadar büyüklerdi ki ilmek ilmek aşağı düşmeleri gerekiyordu. Bileğimde de bana sırf bu yüzden verdiği elmas bileklik vardı.

Ve tabii ki bana evlenme teklif ettiğinde verdiği kocaman pırlanta tektaş yüzüğü takmıştım.

Nişan yüzüğüyle gösteriş yapmıştı. Adamım beni iyi tanırdı.

Mavi jartiyerim için kabarık, geniş, dantelli mavi bir jartiyer seçmiştim ve çoktan kalamdaydı.

Elbise ve ayakkabılar (ayak parmakları dantelle kaplı, topuğumun arkasından dantel sarkan platform topuklu ayakkabılar, ayak ucunda ortasında yapay elmaslar olan dantel bir rozet ve yine diamant kaplı yüksek topuklu ayakkabılar) benim yeni elbisemdi.

LaTeesha'nın bana verdiği dantelli bir mendil göğüs dekoltemde duruyordu ve bu mendil büyükannesine aitti. O benim eskimdi.

Ve ödünç aldığım şeyi görene kadar panik içindeydim. Michelle'in getirdiği ve o sabah bana gösterdiği inci pembesi tırnak cilası. Çok beğenmiştim, bu yüzden hemen Benim seçtiğimi değiştirdi çünkü onunki çok daha mükemmeldi.

Hazırdım.

Dediğim
gibi.

Mükemmel

.

"Onu göremezsin," dediğini duydum Michelle'in kapıda.

"Tatlım, onu restorana götürüyorum," diye cevap verdi Marcus ve ben de erkeğimi görebilmek için boynumu eğerek koridorun aşağısını görmeye çalıştım.

Ama Michelle kapıyı çoğunlukla kapatmıştı, yuvarlak Güzel, pembe nedime elbisesi içindeki vücut, olmayan kısma sıkışmıştı.

Michelle, "Onu kapıda karşılayacak ve içeri kadar eşlik edeceksin," diye karşılık verdi.

"Karımı görmeme izin verecek misiniz?" Marcus iç çekerek sordu.

Karısı.

Aman
Tanrım.

"O henüz senin karın değil ve onu evlenmeden önce tören kötü şans getirir! Restoran kapısında başlasa bile onu törene götürmek uğursuzluk getirir! Bunu nasıl kabul ettiğimi bilmiyorum. Sana iki düzine kez söylediğim gibi, onu Doug'ın vermesine izin vermelisin."

Michelle çıldırıyordu.

Ve çok tatlıydı, eğer şu anda biraz Çılgın. Onu ilk gördüğümünden beri (deli kısmı hariç) böyle düşünüyordum (tamam, belki deli kısmı da).

Tatlı olmasına şaşırmamalıydım. Ama Aylar önce onunla tanıştığım günden beri ben de aynı şeyi düşünüyordum.

Kısmen, çünkü bana bir bakış attı, gözyaşlarına boğuldu ve "Sen mükemmelsin!" diye bağırdı.

Ama en çok da erkeğimin bu hale gelmesine yardımcı olduğu için.

Ve o adam çok fazlaydı.

"Hepimiz yeterince kötü şans yaşadık," diye homurdandı Marcus ve ben onun kapıyı iterek içeri girmesini izledim. onun saçlarına sahip olan kız kardeşine bakıyordu. sıcak kahverengi gözleri. "Hiçbir Tanrı tek birimize bile daha fazlasını vermez."

Bunun doğru olmasını umuyordum.

Ama nefesimi tutarak yaptım.

Çünkü Marcus her zaman iyi görünüyordu, kıyafetlerin içinde ama özellikle de kıyafetlerin dışında.

Smokinle olsa bile mi?

Kukum titredi.

Marcus odada kasıtlı bir şekilde yürüyordu ama başını kız kardeşinden bana çevirdiği anda durdu.

"Hey, bal demeti sevgiler," diye seslendim. Hiçbir şey söylemedi.

Bana bakarken yüzü şaşkınlıktan gevşemişti. Tanrım, erkeğimi seviyordum.

Kalçalarımı sallayarak eteğimi bir o yana bir bu yana savurdum. "Anladığım kadarıyla hoşuna gitti."

Marcus kız kardeşine sertçe, "Bizi yalnız bırak," diye emretti. Gözlerimi diktim.

Kız kardeşinin tatlı deliliğine sinirlenebilirdi ama onunla asla böyle konuşmazdı.

"Marcus!" Michelle şaşkınlık içinde bağırdı.

Gördün mü?

Kız kardeşine dönüp bakmak için belini büktü. "Beni kendi kız kardeşimi beş yıldızlı bir otelin süitinden dışarı atmaya zorlama."

"Senin dilin!" diye bağırdı. "Tanrı'ya şükürler olsun ki çocukların önünde kendini frenleyebildin." Bana baktı. "Ve yaptı da. Ama zar zor."

Kıkırdadım.

"Michelle," diye uyardı.

"Tanrım, çok sinir bozucusun," diye tersledi.

Ayrılmadan hemen önce bana gözlerini deviren bir bakış attı.

Ama o söylediğinde panikledim.

Çünkü olacağını bildiğim şey oldu.

Kapı tıklanır tıklanmaz, Marcus bana doğru yürüdü.

Bir elimi ona doğru kaldırdım, diğeriyle eteğimin arkasından tuttum ve geri çekildim, "Sakın

Yüzümü ve saçımı mahvediyorsun, şekerim. Bizim bir süslü bir fotoğrafçı olacağım ve mükemmel görüneceğim, seks saçlarım olmayacak!"

"Benden bir adım daha uzaklaşırsan, sevgilim, seks saçını garanti ederim."

Durdum.

Marcus yaklaştı.

"Tanrım, daha ne kadar güzel olabilirsin ki?" diye sordu durup beni bir aşağı bir yukarı süzerken.

Kaldırdığım elimi göğsüne koydum ve (etkisiz bir şekilde, not edeyim) ve "Şimdi beni ağlatacaksın" diye tısladı.

"Evet, öyleyim," diye açıkladı. "Ama makyajcı kız dışarıda. Gerekirse tamir edebilsin diye gitmesini engelledim."

"Ağlayacak ve makyaj yaptıracak vaktim yok," diye karşılık verdim. "On dakika içinde evleniyoruz."

"Daisy, tatlım, tüm restoranı kiraladım. Sadece sen, ben, Doug ve Michelle misafirleri var. Onlar bekleyebilir."

Peki o zaman.

"Düğün fotoğraflarımda kırmızı bir yüz ve şiş gözler istemiyorum," diye denedim.

"Umursamayaca

ksın." "Evet,

umursayacağım."

"Hayır, yapmayacaksın."

"Evet, yapacağım!"

"Bebeğim, bunu her gördüğünde, benimle evlendiğin günün aynı zamanda bunları iade ettiğim gün olduğunu hatırlayacaksın."

Elini aramızdan kaldırdı ve içinden zarif altın zincirli bir kolye ile on üç tane altın kolye düştü.

Altta mükemmel inciler. En büyüğü ortada, yanlara doğru küçülüyorlar ama daha az güzel değiller.

O kolyeyi nerede görsem tanırım, rehine verdiğim günün ertesinde görsem ya da yaşlanmış, kafayı bulmuş ve yüz üç yaşındayken görsem tanırım.

Tüm vücudum tutuldu.

Marcus arkama geçti.

İncilerin serinliğini ve boynumdaki zarif altın zincirin gıdıklayıcılığını hissettim.

Sonra dudaklarını kulağımda hissettim.

"Bayan Annamae'nin bu incileri takarak evlenmeni istediğini düşündün. Ve Bayan Annamae seni benim için sen yaptı. Bu yüzden bu incilerle evleniyorsun."

Beni öldürdü, her seferinde çok yumuşak bir şekilde, düşüş bir buluta çarpmış gibi hissettirdi.

"Nasıl-?" Ben başladım.

Boynumu öptü ve sonra kollarını arkamdan bana doladı.

"Hayatın şimdi başlıyor," dedi kulağıma nazik ve sakin bir şekilde. "Liderlik etmen gereken hayat. Yaşadığın

her zaman hak etmiştim. Bu olayı senin asla unutamayacağın bir şekilde kutlamanın en iyisi olacağını dűřündüm."

Yakıřıklı yűzűne bakmak için boynumu bűktűm.

"Asla unutmazdım şekerim."

"Emin olmak benim işim."

Tanrım.

Marcus Sloan.

"Seni o kadar çok seviyorum ki, tűm bunlarla ne yapacağımı bile bilmiyorum," diye fısıldadım.

"Bu duyguyu anlayan başka biri olduğu için çok heyecanlıyım." Tanrım.

Marcus Sloan.

Gűzyařı oyalandı ama sonunda yanađımdan ařađı sűzűldű.

Marcus eğildi ve dudaklarıyla yakaladı.

Karnım çırpındı, kalbim sıkıştı ve ellerim onun ellerine gitti.

Yerinden kalktı ve bana baktı. "Hepsi bu mu?"

"şimdilik."

"Evlenmeye gitmek ister misin?" Başımı salladım.

Hızlı.

Ve gülűmsedi.

Titrekti ama bűyűktű.

Bana gülümseyerek karşılık verdi, yanıma geldi, elimi tuttu ve kolunun kıvrımına sıkıştırdı.

Bana kendi buketini verecek kadar durdu ve Michelle'inkini alıp ona verdi.

Sonra beni odadan dışarı çıkardı.

Marcus'un iki katlı olduğu için kiraladığı otelin restoranına girene kadar kendimi tuttum.

Pencereler ve karla kaplı Aspen dağlarının engelsiz manzarası. Aspen'de evlenecektik.

onların önünde. Sonra beş çeşit yemek yiyecektik.

Beş yıldızlı güzel ve rahat bir otelin beş yıldızlı güzel ve rahat bir restoranında, yanan ateşin önünde, tek başımıza, tek misafir olarak yemek.

Daha sonra Doug ve Michelle süite geri dönecek, Marcus ve ben düğün gecemizi onun (hayır, bizim) Aspen'deki evinde geçirecektik ve yarın Maldivler'e uçmak.

Onu kaybettiğimde, manzara yüzünden kaybetmedim.

Ayrıca kaybetmedim çünkü büyük gerbera papatyaları ve pembe kadife kurdeleli güller

Marcus ve ben, beyazın şeffaf tüllerinden süzülen sütunların arasında duracaktık.

(ve süslü kışık fotoğrafçımız tarafından fotoğraf çekirmek için etrafta durmak) tam olarak Michelle'in teslim edildikten sonra kontrol ettiğinde söylediği gibiydi.

Bu mükemmel.

Kendimi kaybetmedim çünkü Marcus'un bana Bayan Annamae'nin incilerini geri vermesinin verdiği dolgunluk sonunda beni vurdu.

Ve kendimi kaybetmedim çünkü güzel hissediyordum, güzel görünüyordum ve kolunu tuttuğum güzel adam kocam olmak üzereydi.

Kaybettim çünkü küçük düğün partimizin beklenmedik bir misafiri vardı.

Daha yaşlı görünüyordu. Aslında onu zar zor tanıdım, özellikle de takım elbise içinde kaskatı ve rahatsız görünüyordu.

Ama Marcus ve ben Michelle'in peşinden restoranın kapısına vardığımızda Doug sandalyesinden kalktı, Ağzı açık bir şekilde bana bakıyordu ve o adam gözlerini bana çevirdi ve hemen ıslandılar, biliyordum.

Stretch adında bir adam olduğunu biliyordum.

* * * *

"Daisy, sevgilim, uyan."

Kıpırdandım, gözlerimi kırptım, açtım ve başımı Marcus'un omzuna yasladığım yerden limuzinimizin camlarından dışarı baktım.

Karanlıktı. Sokak lambası yok. Garajda tepe lambası yok.

Sadece gölgeli ağaclar gibi görünüyordu.

Balayımızdan yeni dönmüştük. Balayı muhteşemdi.

Dönüş uçuşu berbattı.

Başımı kaldırdım ve "Neredeyiz?" diye sordum. "Evdeyiz."

Ona baktım. "Ballı yulaf demetleri, burası yeraltı otoparkı değil."

Karanlık arabada bile parıldayan gözleriyle gülümsedi.

Ronald durmadan önce limuzinle bir tarama yaptı ve arabaya sessiz bir ışık geldi.

Marcus'un gülümsemesi karnımda hissettiğim bir şekilde değişti. Ona baktım ve "Ne yaptın?" diye fısıldadım.

Ronald'ın kapısının açıldığını duydum. Marcus elimi tuttu.

Ama cevap vermedi.

"Ne yaptın?" Tekrarladım.

Ronald, Marcus'un kapısını açtı.

Ronald bunu yapmadı. Aksi söylenmedikçe, arabada ben varsam önce Ronald benim kapımı açardı.

Marcus kayarak çıktı ve beni de yanına çekti. Platformlarım çakıl taşlarına çarptı.

Gözlerim ışığa çarptı.

Ve ağızım açık kaldı.

Çünkü önümde, pek de dalgalanmayan ağaçlardan oluşan karanlık bir fonun arasında kocaman bir kale duruyordu.

Evet.

Bir kale.

Sanki Almanya'dan, İngiltere'den ya da başka bir yerden taş taş üstüne konarak getirilmiş gibiydi.

Kuleleri ve her şeyiyle güçlü, yüksek ve gururlu duruyordu.

Işıklarla tamamen aydınlatılmıştı, her santimini görebiliyordum. Asma köprüyü bile.

Ve hendek.

Marcus'un kolu belime dolandı, önümü onun yanına doğru kıvırdı ve dudakları kulağımı buldu.

"Eve hoş geldin Daisy."

Görünüşe göre, çok eskiden şatolarım hakkında saçmalamışım.

Marcus da benim için bir

tane yaptı. Vücudum

sarsıldı.

Hıçkırık sesi acı vericiydi.

Ama şimdiye kadar yaşadığım en güzel acıydı.

Ve bir kaleye hiçbir zaman gerçekten ihtiyacım olmadığını bilmenin acısıydı.

Sadece beyaz atlı prensime ihtiyacım vardı.

Ve onu bulmuştum.

* * * *

"Orada iyi olacaklar." "Onları giymelisin."

"Orada iyi olacaklar, tatlım."

Marcus beni çevirdi, böylece gözlerim buz mavisi ipekli cam kaplı çantadan ayrıldı. inci kolye mükemmel bir şekilde yerleştirilmişti. Bir çanta Gömme dolabımızdaki yedi çekmeceli mücevher dolabının üzerindeki rafta eğik bir şekilde duruyordu.

O raftaki diğer tek şey muhteşem bir Güzel bir gelin, yakışıklı bir damat ve üç süslü püslü insanın olduğu, herkesin kocaman gülümsediği bir düğün fotoğrafı, Papatyaların arasında, arka planda bembeyaz karla kaplı dağlar.

Gelin ve damat birbirlerine sarılmışlardı.

Ayrıca ellerinde şampanya dolu ve tavus kuşlarıyla süslenmiş bardaklar tutuyorlardı.

Kocamın gözlerinin içine baktım.

"Bana söylemediğin bir şey mi var?" diye sordu nazikçe.

"Bize geldiğinde ve bunları ona verme zamanı geldiğinde mükemmel olmalarını istiyorum," diye yanıtladım.

Marcus'un anladığını biliyordum.

Çünkü o her zaman anlardı.

Ve çünkü gülümsemesi nefesimi kesti.

* * * *

Marcus

Birkaç yıl sonra.

"Sevgilim, seni rahatsız eden şeyi benimle paylaşmak ister misin?"

Marcus'un gözleri karışındaydı.

Partiden eve döndüklerinden beri sakinleşmişti.

Normalde bir Rock Chick partisinden ya da Rock Chick'lerle herhangi bir şey yaptıktan sonra eve sakin bir şekilde dönmezdi.

Eve sarhoş gelebilirdi. Eve sarhoş gelebilir. Çoğunlukla eşcinsel erkeklerin bulunduğu bir kulüpte dans etmekten bitkin düşmüştü. Birkaç drag queen'e (ya da striptizciye) o kadar çok elli dolarlık banknot bahşiş verdiğini paylaşarak eve gelebilirdi ki, adam binlerce dolar kaybetmişti. Eve (yedi) şok tabancasından birini kullanmış olarak gelebilir. Eve geldiğinde öfkeli bir

ve/veya bir araba kovalamacasında vurulduğu için kocasını telaşlandırdı.

Bu bir Rock Chick'in hayatıydı.

Bu da onun bir Rock Chick erkeğinin kuşatılmış hayatını sürdüğü anlamına geliyordu.

Ne kadar çılgınca olsa da, başka türlüünü istemezdi. Bulduğu ve ekibine kattığı kadınlar o güne kadar tanıştıklarının en iyileriydi.

Ve karısını ruhlarına kadar sevdiler ve onu mutlu ettiler.

"Bir şey yok, sevgilim," diye mırıldandı, merdivenlere doğru dönerek. "Bu gecenin bir yüz gecesi olduğunu düşünüyorum."

Kız tam yanından geçerken onu yakaladı ve kollarına aldı.

Onun gözlerinin içine baktı.

"Seni neyin rahatsız ettiğini söyle." "Hiçbir şey, şekerim."

"O zaman aklında ne var?"

"Ally hamile."

Çenesi boynuna doğru sarsıldı. "Tanrım. Bu insanlar tavşan gibi ürüyor. Bu kaç tane?"

"Lee ve Indy, iki. Eddie ve Jet, üç. Hank ve Roxie, iki. Vance ve Jules, üç. Ava ve Luke, iki. Stella ve Mace, bir. Sadie ve Hector, iki. Ren ve Ally, bu da iki olacak. Bu da neredeyse on yedi eder."

Marcus hareketsiz kalmıştı.

Onları saydı. Kızları için on
yedi.

Daisy için yok.

Marcus ve karısının her şeyi vardı.

Ama çocuk sahibi olamadılar.

Denemişlerdi.

Ancak doktorlara göre, iki başarısız tüp bebek
denemesinden sonra, onlara bunun büyük olasılıkla
gerçekleşmeyeceği söylenmişti.

"Bebeğim," diye

fısıldadı. "Ben iyiyim,"

diye yalan söyledi.

Onu daha yakından tuttu ve yüzünü onunkine yaklaştırdı.

"Tekrar söyleyeceğim ve bu sefer gerçekten düşünmenizi
istiyorum. Evlat edinebiliriz. Özellikle de şimdi, evlat
edinebiliriz."

Tüm endişelerini meşru kabul etmiş ve Vito Zano'nun
yeğeni, Daisy'nin arkadaşı Ally'nin kocası Ren Zano ile iş
yapmaya başlamıştı. Onları engelleyen hiçbir şey yoktu.
evlat edinmekten. Yaşları değil. Para değil. Onun işi değil.
şimdi değil.

Başını salladı. "Bunu düşüneneğim, Marcus." Gözleri
onunkilere odaklandı. "Onun adına gerçekten mutluyum,
şekerim. Sadece-"

"Biliyorum," dedi sessizce ve lanet olsun ona, ama
biliyordu ve bunu bilmekten nefret ediyordu. Ona yumuşak

bir öpücük vermek için eğildi. "Git yüz bakımını yap, sevgilim. Ben biraz şampanya getireceğim."

Ona dalgın bir gülümseme verdi.

Onu bıraktı ve merdivenlerden yukarı çıkışını izledi.

Belki de onu düşünlerinden önce gelinliğiyle görerek zorlamamalıydı. Belki de onlara kötü şans getirmişti.

Ya da belki de hiçbir şeyi hafife almamalarını isteyen bir tanrı vardı.

Ama hayatındaki en önemli şeyi ona hatırlatmak için kullanmak isteyen bir tanrı olduğundan şüpheleniyordu. ona verebildiği hayat için ödenmesi gereken bir kefareti vardı.

Yaptığı her şeyi yapmıştı ve özellikle de Daisy'ye hak ettiği hayatı vermek için, pişmanlık duymadan bunu yapmıştı.

Ama Marcus gözlerini karısının kaybolduğu merdivenlere dikmişti.

Ve hayatında ilk kez, pişmanlık onu bir bıçak gibi kesti.

* * * *

Elleri adamın karın kaslarında geziniyor, gözleri onu izliyor, yavaşça süzülüyor, yüzü durgunlaşıyor, alt dudağı dişlerinin arasına sıkışiyordu.

Tanrım, çok güzeldi.

Marcus ellerini kızın kalçalarına koydu, eğildi ve döndü, onu sırt üstü yatırdı, onun nefesini duymak hoşuna gidiyordu.

Başını kaldırdı, içeriye doğru ilerledi, onun şık, ıslak ipeksiliğini muhteşem ve sıkı bir şekilde etrafında hissetti. Gözlerine baktı, elini buldu ve parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi.

"Seni seviyorum bebeğim," diye fısıldadı, bacaklarıyla kalçalarını yuvarladı ve onu derinlere almak için kalçalarını kaldırdı.

Burnunu onunkine dokundurdu. "Ben de seni seviyorum Daisy."

Sonra kızın ağzını tuttu, elini kızın elinin içinde sıktı, diğer elini ikisinin arasına, aşağıya kaydırды ve onu buldu.

Onun diline karşı inledi. Marcus daha da hızlandı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı dudaklarına.

"Seni de Marcus."

Hareket etmeye devam etti, daha hızlı, daha derin, daha sert. "Seni seviyorum," diye tekrarladı.

Parmakları onun elini sıktı.

"Aşk..." vücudu sarsıldı, "seni seviyorum. Hem de çok. Seni seviyorum, tatlım." Bunun üzerine boynu geriye doğru büküldü ve "Tanrım, Marcus" diye nefes aldı.

Kadının eli adamın elinin içinde gerildi, öyle sertti ki dokumanın içinden acı geçmesine neden oldu.

Umurunda değildi.

Karısının gelişini izlemeye odaklanmıştı.

* * * *

Ertesi sabah.

Marcus bir nefes aldı ve mavi ipek yatağın üzerinde inci bir kolye tutan çantayı eline aldı.

Pijama çekmecesine götürdü, giysileri bir kenara itti, çekmecenin dibine koydu ve giysileri üzerine çekti.

Daha sonra aşağı indi ve karısının camekânlı bir dolapta sergilediği, üzerinde tavus kuşu olan iki bardağı kaptı, raflarındaki tek şey buydu.

Onları üst kattaki dolaba götürdü ve incilerin olduğu yere koydu.

Önümüzdeki günlerde, haftalarda, aylarda incilerin gittiğini fark edeceğini biliyordu.

Ve kızın hiçbir şey söylememesinin ne anlama geldiğini tam kalbine kazıdı.

Ama Daisy bir şeyi nasıl yapacağını çok iyi biliyordu.

Hayatına nasıl devam edeceğini biliyordu.

Marcus bu dünyaya tek bir şey yapmak ve onu da iyi yapmak için geldi.

İhtiyaç duyduğunda bunu başarmasına yardımcı olmak
ve bunu başardığında yanında olmak.

* * * *

O sabahtan iki buçuk ay sonra.

Kapı açıldı ve Marcus'un masasının önündeki sandalyede
oturan Ren başını kapıya çevirdi.

Gördüğü şey karşısında

hareketsiz kaldı. Marcus o

tarafa baktı.

Ve sağlam gitti.

Bir saniye sonra ayağa kalkmak için

kendini zorladı. Ren de öyle.

"Hey, Ren," dedi Daisy ve içeri girdi. "Daisy,"

diye cevap verdi Ren. "İyi misin?"

Marcus masasının etrafında dönüyordu.

"Ah, evet. Ben... böldüğüm için özür dilerim. Ama
kocamla bir saniye görüşebilir miyim?" diye sordu, odaya
doğru ilerleyerek.

"Elbette," diye mırıldandı Ren.

Marcus ortağının bakışlarını belli belirsiz hissetti ama
sadece belli belirsiz. Onun odak noktası karısıydı.

Elleri kızın belindeydi, kapının açıldığını duydu.
Ren'in arkasından yaklaştı ve hemen sordu, "Hangi Rock Chick?" "Pardon?"

Adam kızın yüzüne baktı ve "Hangi Taş Hatun?" diye tekrarladı.

Kaşları birbirine yaklaştı, başı (ve dağınık saçları) yana eğildi ve "Neden bahsediyorsun şekerim?" diye sordu.

"Görünüyorsun..." Başını iki yana salladı. "Nasıl görüldüğünü bilmiyorum."

Ve yapmadı.

Rock Chicks'in tüm maskaralıklarına rağmen Daisy hiç böyle görünmemişti.

Daisy artık günlerini özel soruşturma işinde Ally Zano'ya asistanlık yaparak geçirse de, bu saçmalıkların hepsi sona ermişti. Bu iş yeri Marcus ve Ren'in evlerinin tam karşısında yer alıyordu.

(göze batmadan) kadınlarına göz kulak olurlar. "Ben de nasıl görüldüğümü bilmiyorum."

Kızın yüzüne kazınan şaşkın ifadeyle sabrı tükendi ve "Neler oluyor?" diye homurdandı.

"Marcus," dedi ama tek söylediği buydu.

"Daisy," diye kestirip attı.

Ellerini göğsüne koydu ve gözlerinin içine baktı.

"Doktordan yeni döndüm."

Sikeyim.

Sikeyim.

Kefaret.

Sikeyim.

Göğsünün tamamı patlayacakmış gibi hissedecek kadar kasılırken parmakları onu sıkıca kavradı.

"Neden doktora gittin hayatım?" diye sorduğunda sesi boğuk ve kabaydı ve kendisine ait değildi.

"Ben..."

Adamın çenesine, boğazına, göğsüne baktı ve gözlerini onunkilere kaldırdığında gözleri yaşlarla doldu.

Siktir!

"Hamile," diye bitirdi.

Marcus yine katılaştı.

"Ben... o..." Başını iki yana salladı. "Nasıl olduğunu bilmiyorum. Ama bir ay atladığımda, Sonra iki, evde yedi hamilelik testi yaptım. Hepsi pozitif çıktı. Ben de ona gittim. O da doğruladı." O ona doğru eğildi. "Marcus, tatlım, ben hamileyim-"

Sözünü bitiremedi çünkü adamın ağzı onunkine yapışmıştı.

Öpüşmeyi bitirdiğinde başını kavradı ve göğsüne bastırdı.

"Bunu senin mutlu olduğun şeklinde algılıyorum," dedi, sesi gömleğine çarparak.

Zorla "Evet, mutluyum" dediğinde sesi hırıltılıydı.

Karısı kollarını adamın ortasına doladı.

"Hamileyim," diye fısıldadı göğsüne. Marcus burnundan nefes alıyordu.

"Hamileyim," diye tekrarladı.

Kadının sesindeki merak kalbinin etrafındaki bölgeyi kaplamaya başladığında Marcus gözlerini kapattı.

Onun başını geriye ittiğini hissetti.

Ayrıca kadının elini çenesinde hissetti.

Son olarak, başparmağının yanağındaki ıslak çizgide gezindiğini hissetti.

Gözlerini açtı ve onun kendisine baktığını gördü, mavi gözleri mutlulukla parlıyordu.

"Hamileyiz bebeğim," diye fısıldadı.

Sonra vücudu sarsıldı ve ofisini çan sesleriyle dolduran bir kahkaha ile son bulan bir hıçkırık çıkardı.

Marcus ancak o zaman gülümsedi.

* * * *

Altı buçuk ay sonra.

Marcus odaya girdi.

"Eee?" Tex gürledi.

İri sakallı ve vahşî adama baktı.

gri-sarı saçlarını ekose flanel gömleğinin içine soktu ve sonra gözleri odayı taradı.

O kadar doluydu ki, bazıları yerde oturmaktan kalkıp geliyordu.

"Tanrım, söyle bize kardeşim," diye sordu Duke ve Marcus

Gri örgülü, deri yelekli, siyah tişörtlü ve başına kırmızı bandana sarmış adamla göz göze geldi.

"Ciddiyim dostum, dökül!" diye bağırdı kendine Kevster diyen bir adam (gevşekçe böyle adlandırılıyor). Ayaktaydı ama bunu ayak ayak üstüne atarak yapıyordu.

"Bu bir kız," dedi Marcus. Gözleri odadaki kadınlardan birine kaydı. "Adı Annamae Shirleen."

Bunu söyledikten sonra gözyaşlarının Shirleen'in yanaklarından aşağı süzülüşünü izledi.

Marcus Rock Chicks'e, adamlarına ve Daisy'nin aileden olan diğer arkadaşlarına baktı ve bitirdi, "Hem anne hem de kızı mükemmel."

"Vay anasını," diye nefes aldı Indy, sonra gözyaşlarına boğuldu ve yüzünü Lee'nin göğsüne gömdü.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Jet, sonra çok güzel bir kadını sersemleten bir gülümsemeyle kocası Eddie'ye doğru döndü.

"Vay canına," diye fısıldadı Roxie, sonra o da gözyaşlarına boğuldu ve yüzünü kocası Hank'in göğsüne gömdü.

"Kahretsin," diye mırıldandı Jules kocaman bir gülümsemeyle ve kocası Vance'e yaslandı.

"Harika," diye iç geçirdi Ava, vücudu ağlamamak ya da belki de gülmek için gözle görülür bir şekilde titriyordu, bu yüzden kocası Luke onu daha yakına çekti.

"Tanrım," diye mırıldandı Stella, kocası Mace'in kolunun etrafında durarak gülümsüyordu.

"Aslar," diye nefes aldı Sadie, gözleri dolmuştu ve kocası Hector onu sıkıca kucakladı.

Shirleen evlatlık oğlu Roam'un kolunun kıvrımında öylece durmuş, sessizce ağlıyordu.

"Haklısın," diye mırıldandı Ally, kahkahayı patlatmak üzereymiş gibi görünüyordu. Her iki kolunu da eşit derecede gülümseyen Ren'in ortasına sarıldı ve onu gözle görülür bir şekilde sıktı.

Annette adında bir kadın, büyük bir makrome çantayı açıp içinden bir avuç dolusu parlak renkli, plastik kaplı, sakızdan yapılmış puro çıkararak yüksek sesle "Purolar, her tarafa!" diye ilan etti.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Tod ve kocası Stevie'ye döndü. "Tanrıya şükür pembe bebek kitabını seçtim. Ultrasonda kız çıktığını biliyorum ama bazen Bu kadar. Emin olmak için sarı düşünüyordum. Ama Daisy

Pembe ılıklar! Zaten yedi düzine hamile fotoğrafı ve yedi düzine de May'in ona verdiği partinin fotoğrafıyla doldurduğum için artık geri dnemem. İyi ki Yirmi yıl boyunca sürpriz bir çocuğa pembe bir bebek kitabını açıklamak zorunda kalmayacağım."

Stevie kocasına bağını salladı ama bunu gülümseyerek yaptı.

"Rock 'n' roll!" Tex nedense bğrd ve Bazıları zıplıyor, diğerleri gülümsüyor ve geri kalanlar da gülmeye bağlıyor. "Onu görebilir miyiz?" diye sordu. "İkisi de onun," diye açıkladı. "Daisy ve Mini-Daisy?"

Marcus bağıyla onayladı ama "nce Shirleen'i istiyor" dedi.

Shirleen arkasından kapılara doğru koğarken neredeyse yolundan atlamak zorunda kalıyordu.

Shirleen'in diğer evlatlık oğlu Sniff kıkırdadı.

"Kadınlar bebekler için deli oluyor," diye mırıldandı. "Tanrıya şükür," diye mırıldandı Ava Luke'un göğsüne doğru.

Marcus bakışlarını Rock Chicks'in üzerinde gezdirdi. "Sırada hepinizi isteyecek."

Bağıyla onayladı ve sonra Marcus Darius'a baktı. O da Lee'ye baktı. Ondan sonra Luke'a baktı.

Michelle'in yanına geldiğini hissetti. Kız kardeği ona sarıldı.

Ona tekrar sarıldı ve kulağına, "Hazır ol. Sırayla yapmamız gerekiyor ama o seni de istiyor."

Başını kaldırdı ve kız kardeşine baktı, başını salladığını ve ıslak yanaklarına şahit olduğunu gördü.

Yüzü acıyacak kadar büyük bir gülümsemeyle Doug onu Marcus'un kollarından kendi kollarına çekti.

Adımlarını geri dönmeden önce son iki kişiye baktı.

"İkinizi de istiyor."

Smithie'nin gülümsemesi yüzünü böldü, LaTeesha'nın elini tuttu ve onları karısına götüren Marcus'u takip ettiler.

Ve bebek kızları.

* * * *

Daisy

Beş gün sonra.

"Ne var biliyor musun?" Marcus'a sordum.

Yatağımızda karşımdaydı. Vücudu yan yatmış, bacakları yukarı kıvrılmış, dizleri benimkilere değiyordu çünkü ben aynı pozisyonda, onun karşısına yansıtılmış.

Annamae kundağının içinde aramızda uyuyordu.

Güzel mavi gözleri koyu renk tüylü başının üstünden bana doğru geldi.

"Ne var tatlım?" diye
sordu. "Asla yapmak
zorunda değil."

Elini kızımızın karnından çekti, uzandı ve parmaklarının
ucunu elmacık kemiğimde gezdirdi.

"Ne yapacağım, sevgilim?" diye fısıldadı.

"Asla kale inşa etmek zorunda kalmayacak."

İşte o zaman eli başımın arkasına dolandı ve beni
yastıkların üzerinden başlarımızın tepeleri çarpışana kadar
çekti, gözlerimiz bebek tüylerine dikilmişti.

"Asla," dedi, sesi sertti. "Asla,"
diye fısıldadım.

Elini bulup benimkiyle birleştirerek, Annamae'mizi
yaptığımız yataktaki çarşaflara karşı kundaklanmış
ayaklarının dibinde tuttum.

Ben ve beyaz atlı prensim şatomuzda, sonsuza dek
sürecek mutluluğumuzla kundaklanmış ve
Onu seven bir anne, ona tapan bir baba, sadece bununla her
şeye sahip olduğu bir dünyaya doğdu.

* * * *

On üç yıl sonra.

"Güneyli bir kadının sofrası her zaman hazırdır."

"Evet, anne."

Gözlerimi kızımdan ayırdığımda yemek odasının kapısında bir parıltı gördüm.

Uzun boylu, zayıf, on bir yaşındaki bir bedenin üzerinde karanlık bir kafanın parıltısı.

"Smithson Sloan!" Seslendim. "Evin içinde koşmak hakkında ne demiştin?"

Marcus kapıdan içeri girdi ve durdu. Kız arkadaşına göz kırptı.

Bana sırtıttı.

"Oğlunuz annesinin sözünü dinlemiyor," dedim.

"Stretch!" diye bağırdı. "Annenin sözünü dinlesen iyi olur."

"Doğru, baba!" Stretch bir yerden bağırdı, muhtemelen sorun çıkarıyordu ve kesinlikle yalan söylüyordu.

Evimde bağııyorlar.

Gözlerimi tavana doğru yuvarladım.

Annamae kıkırdadı ve sesi çan sesi gibiydi.

Gözlerimi kızıma doğru yuvarladım.

O sesi severdim. Öyle

bile olsa.

"Bu hiç komik değil, ballı yulaf demetleri," dedim ona.

"Çok komik anne," diye cevap verdi, parmağı kolyesinin içindeydi, bükmüyordu, sadece dolanıyordu.

Kızım incilerini çok severdi.

Bunu biliyordum çünkü babası ve ben ona verdiğimiz günden beri her gün giyiyordu.

Marcus odaya girdi, kızını kolunun kıvrımına aldı ve başının üstünden öptü.

Bunu yaptıktan sonra bana baktı.

"Sen mi yemek yapıyorsun yoksa ben mi?" diye sordu. Aklını mı kaçırmıştı?

Ne biçim bir soruydu bu?

"Kimin evi bu?" Ben de sordum.

"Bizim," diye cevap verdi.

Tamam, bu konuda haklıydı. "Kimin mutfağı burası?" Devam ettim.

Sırıttı ve küçük kızını kendine yaklaştırdı. "Senin." "O zaman kim pişiriyor?"

"Hayatım, devam et. Ailen aç."

"Kızıma Güneyli kadın dersleri veriyorum, Anlıyor musun?"

"Onları bana her gün veriyor," diye fısıldadı Annamae babasına.

"Unutmanı istemiyorum," diye çıkıştı ona.

"Anne, eğer bir çocuk benim için kapımı açmazsa, babam onun bacaklarını kırar ve Stretch onu vurur. Yapacak bir şeyin yok.

endişelenme." "Anladın mı?" diye sözlerini bitirirken sırtışı arsızlaştı.

Anladım çünkü muhtemelen üzücü gerçek buydu.

Oğlumun Hot Bunch ve onların çılgın ekibiyle takılmayı bırakması gerekiyordu. Atış talimlerinde Vance'den daha iyiydi, bunu Vance benimle gururla paylaşmıştı.

Bana kalp çarpıntısı veren bir şey.

Stella'nın bana Mace'in ona öğrettiğini söylediği şeyi düşünmedim bile ve Mace artık Denver'da bile yaşamıyordu. Ona her şeyi Skype üzerinden öğretmişti.

Ve Stretch, Tex'le bir öğleden sonra geçirdikten sonra geri döndüğünde yüz bakımı yaptırmak ve masözümü çağırmak zorunda kaldım.

Bu konudaki duygularımı ifade etmek için ofladım.

"Annenin yemek yapmasına yardım edecek misin?"

Kızıma sordum. "Evet."

"O zaman mutfağa git şekerim."

Bana tekrar sırttı, babasına baktı ve Ona sırttı ve zahmeti için burnuna bir öpücük kondurdu.

Bunu karnımda

hissettim. Ve tam

kalbimde.

Annamae odadan çıktı, kocam onu izledi ve o gözden kaybolduğunda gözleri bana geldi.

"Kızımızın Callum Nightingale'e aşık olduğunu biliyorsun," diye paylaştım.

Yüzü gök gürültüsüne döndü.

Uh-oh.

Tamam, bunu düzeltme

zamanı. Sakin ol.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Yüzündeki şimşek söndü.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı

Marcus. "Benimle mutfağa kadar yürür

müsün şekerim?"

Kolunu bana doğru kaldırdı.

Büyük yemek masamı bulabildiğim en iyi porselen,
kristal ve gümüşlerle donattım.

Kocamın koluna girdim.

Ve bana mutfağa kadar eşlik etti.

Eşiği zar zor geçtik ki Stretch

"Las Delicias'ı istiyorum!" diye yakın ya da uzak olmayan bir
yerden bağırdı.

Oğlum, evde bağıırıyor ve annesinin yemeklerini
kötülüyor.

Marcus'a cinayet bakışları attım.

Kocam bir kahkaha patlattı.

Rock Chuck

B0\USChAP7ER

.LDDED
1 EKİM 2023

BONUS İÇERİK

Batman

Marcus

"Karım nerede?" diye sordu evlerinin koridorunda yürürken odalardan birinden başını uzatan hizmetçileri Conchita'ya.

"Üst katta, Bay Sloan. Yatak odanız."

Başını salladı ve o tarafa yöneldi.

Oraya varmadan önce sesleri duymuş çünkü kapı açılmış.

Ama dışarıdaki araba yüzünden orada olduklarını biliyordu.

Bu yüzden kapıda durdu, omzunu pervaza dayadı ve orada öylece durup izledi.

Karısı yataktaydı. Marabou'sundan bir tane vardı. cübbesini kesmişti, mavi olanı. Ayrıca saçları geniş, beyaz bir bantla toplanmıştı ve yüzü mor bir şeyle kaplıydı.

Roxie de oradaydı. O da Daisy'nin kakulesiz cübbelerinden birini giymişti ve yüzü Beyaz bir şey.

Son olarak Annette oradaydı. Kürklü bir bornoz seçmesi şaşırtıcı değildi ve ayağına uymamasına rağmen Daisy'nin yüksek topuklu, tüylü terliklerinden bir çift giymişti, bu yüzden topuğu bir inçten fazla sarkıyordu. Yüzü yeşil bir şeyle kaplı.

Üçü de sırtüstü yatmış, bacakları dik ve yukarıda, topukları yatak başlığına dayanmıştı.

Daisy konuşuyordu. "Düğümleri boşaltıyor."

"Ne düğümleri?" Annette sordu.

"Ne düğümü olduğunu bilmiyorum şekerim, ben doktor değilim. Tek bildiğim, on, yirmi dakika boyunca böyle oturursan

Ayaklarınızdaki şişlik iniyor," diye paylaştı Daisy. "Ve aynı zamanda iyi hissettiriyor. Enerji verici gibi. Ama rahatlatıcı bir şekilde."

Roxie, Annette'in terlik giymiş ayaklarını kastederek, "Gerçi şişlik o kadar da inmeyecek, senin sekiz numaran Daisy'nin altı numarasına dönüşecek," diye uyardı.

Annette, "Bu tüyler için muhtemelen bazı kuşların hayatlarını kaybetmiş olmasını önemsemem gerektiğini biliyorum ama bu tüylerin içinde kendimi tam bir kız gibi hissediyorum," dedi. "Bu harika."

"Bunu duydum kardeşim," dedi Daisy. "Katı bir kuralım var.

Tüyler, ama kürk yok. Kuşların da hakları olduğunu biliyorum, ama bir kız bir yerde çizgiyi çekmeli ve hala güzelliğini almalı.

şeyler."

Daisy'nin uyduğu bir çok kuraldan biri.

Annette, "Jason'a bu bornozu giydiğimi söyleme," diye emretti.

Annette'in ortağı vejetaryendi.

Marcus karısının olağanüstü kahkahasını duydu. Ayrıca, her zaman olduğu gibi, bunu göğsünün sol tarafında hissetti.

"Sırrınız bizimle güvende," diye güvence verdi.

"Yüzümün şekil değiştirdiğini hissedebiliyorum," diye açıkladı Annette. "Sanki şimdiden on yaş gençleşmişim gibi."

Daisy ona, "Mesele de bu zaten, sevgilim," dedi. "Yine de gerçek değil, asıl mesele bu. Kendiniz için güzel şeyler yapmak sizi bir milyon dolar gibi hissettirir."

Annette, "Amma eskiden benim gurumdu, şimdi sen benim gurumsun," dedi.

"Bırak Amma ruhunu korusun şekerim," diye öğütledi Daisy. "Ben senin cildinle ilgileneceğim."

"Anlaştık!" Annette ünlem işareti olarak havayı yumruklayarak haykırdı.

Yine karısının kahkahasını duydu.

Marcus sessizce kapı aralığından çıktı.

Daisy için kız zamanıydı.

Hayatı boyunca, yüz bakımı ve ayak şişmesi tedavilerini paylaşabileceği kızlar istemişti.

Şimdi ellerindeydi.

Kendini davetsiz misafir gibi hissetmiyordu, sadece Daisy'nin onu tanıdığını öğrenirse çok üzüleceği için de değil.

bu şekilde düşündüm.

Daisy gibi, Daisy'nin vermesi gereken sevgiye sahip olan ve alabileceği tüm sevgiyi hak eden bir insanın, hayatı boyunca hayatında o boşluğa sahip olmasıydı... telafi etmek için.

Şanslıydık ki Rock Chicks kardeşliği diğerlerinden daha iyi verdi.

Bunu hemen telafi edebilirlerdi.

Aslında, belki de çoktan

yapmışlardır.

Yine de onları kendi hallerine bıraktı.

Çünkü Daisy çok fazla sevgiyi hak ediyordu. Ve Rock Chicks de öyle.

* * * *

Kahvaltı masasındaydılar ve karısı az önce tabağını onun önüne koymuştu.

Ondan önce de günlük egzersizlerle formunu korumuştur.

Kız hayatına girdiğinde, yemek yeme düzenini Öğle yemeklerinin hafif olduğu ya da sadece protein içeceği içtiği ve antrenmanlarına yarım saat eklediği bir program. Bunu yaptı çünkü onun Güney kahvaltıları da hayatına girmişti.

"Teşekkür ederim sevgilim," diye mırıldandı, kadın oturduğunda çatalını eline aldı. İlk lokmasını yuttuktan sonra, "Bugün için planın nedir?" diye sordu.

"Bu sabah Fortnum's'da programlı bir RCG'm var," diye cevap verdi, m cverinden bir miktar alırken.

RCG, Rock Chick Gathering'in kısaltmasıydı. Bunlar Rock Pili leri'nin gayri resmi toplantılarıydı.

Resmi olmasa da katılım zorunluydu.

"Bu ne hakkında?" Marcus hayal kırıklığını gizleyerek sordu, bunu yapmakta ustalaşmıştı.

Cumartesi günüydü.

Onun kız kıza vakit geçirmesini istiyordu, ama Rock Chicks hayatına girdiğinden beri, bu bazen çift zamanlarını kesintiye uğratiyordu.

"Rock-Chick-Aggedon'a gidiyoruz."

Bunun ne hakkında olduğunu bilmese bile kıkırdadı.

Sadie ve Hector'un düğün tarihi artık belirlenmişti. Seth'in çıkış tarihi belirlendi.

Ally'nin parmağında Ren'in yüzüğü vardı.

Aylardır kimsenin evi patlamamış ya da iş yeri yanmamıştı.

Bu yüzden "Rock-Chick-Aggedon "un gerçekten endişelenmesi gereken bir şey olmadığını düşündü.

Artık değil.

Daisy açıkladığında, onu haklı çıkardı.

"Kitty Sue, Ally ve Indy arasında bir durum var. Kitty Sue, Ally'nin partisine ev sahipliğı yapmak istiyor. Ama Ally duş almak istemiyor. Ren'in her şeyi hazırladığını söylüyor.

yemek yapıyor ve havluları çok güzel, o yüzden duş gibi şeylere ihtiyacı yok. Bir şampanya kovası bile olduğunu söyledi, yani, bilirsın, kanıt var olumlu adam hazır. Ally sadece bir bekarlığa veda partisi istiyor. Sanırım bu, annesinin kendisi için katılımcıların iç çamaşırı getirmesini gerektiren bir parti düzenlemesini istemediğinin şifresi. Ally seks konusunda biraz garip."

Marcus dinleyerek ve gülümseyerek yedi.

"Şimdi, aynı zamanda, Indy var, o da Kitty Sue'nun bekârlığa veda partisini düzenlemesine izin veriyor ama Kitty Sue'nun bekârlığa veda partisi planlama işine karışmasına asla izin vermeyecek. Bu yüzden Ally'nin annesinin bekârlığa veda partisi vermesine izin vermesini istiyor. Çünkü Kitty Sue, kızı için bir şey yapacağına karar verdi. Ne olduğu umurunda değil. O bir anne, ne derse o olur."

Kahvesinden bir yudum alırken "Sence ne olacak?" diye sordu.

Daisy fincanını yere bıraktı. "Ally pes edecek ve annesinin duş almasına izin verecek, çünkü Ren de senin gibi. Seks konusunda dokunsal olduğu kadar görsel de, bu yüzden Ally'nin alabildiği kadar çok seksi gecelik ve oyuncak. Bu Indy'yi bekarlığa veda büyüsunü yapması için serbest bırakacak. O zaman her şey yoluna girecek. Rock Chicks'in dünyasında yeniden."

"Yani aslında Ally'nin inatçılığı bırakması gerekiyor."

"Evet, bu muhtemelen Tex'in üç lattesini bitirmemizi sağlayacak, çünkü o kızın inatçı bir boğazı var."

Marcus kıkırdadı ve yemeye devam etti.

Daisy'nin sessizliği doldurmadığını fark etmesi biraz zaman aldı. Dikkatini tabağından ona çevirdi.

Bunu yapar yapmaz, "Bugün ne yapıyorsun bal demeti aşkım?" diye sordu.

O günü onunla geçirmek istemişti. Belki onu sinemaya götürürdü. Öğle yemeğine. Eskiden olduğu gibi günü yatakta geçirmek, ihtiyaç duyduklarında yemek sipariş etmek, ama çoğunlukla sadece Zaten sahip oldukları şeyle besleniyorlardı. Birbirlerinden.

"Sanırım kulübe gideceğim. Bakalım birlikte oynayabileceğim bir dörtlü bulabilecek miyim?"

Başı yana eğildi ve güzel saçları da öyle. Gözleri de kısıldı.

"Golfü sever misin, Marcus?" diye sorarak iyi bir soru sormuştu, çünkü golfe yeni başlamıştı.

Ve aslında, bundan nefret ediyordu.

Ama dışarıda olmayı seviyordu. Spor salonunda çalıştıramadığı kaslarını dışarıda çalıştırıyordu. Bu kişisel bir şeydi.

meydan okuyor, oyununu geliştirmeye çalışıyordu ve Marcus meydan okumaları severdi. Ve on sekiz kulvarda gezinmeyi de umursamıyordu.

"Elbette," diye yarı imalı konuştu. Kızın gözleri kısık

kaldı.

"Geç bir öğle yemeği için kulüpte buluşalım," diye önerdi.

"Bilmiyorum..." diye yavaşça başladı. "Öğle yemeği için planlarım olabilir."

"O zaman akşam yemeği için bir yere gideriz."

"Kulağa hoş geliyor," dedi, sanki düşünceleri çok uzaktaymış gibi.

"Ye bebeğim," diye ısrar etti. "Toplantıya geç kalmak istemezsin."

"Doğru," diye mırıldandı.

Marcus tabağını temizledi. Daisy, tabağı lavaboya götürmek için hamle yaptığında ona her zamanki uyarı bakışını attı.

Karısı sayesinde, Güneyli bir kadının masasını o Güneyli kadından başka kimsenin temizlemediğini biliyordu.

Öyle olsa bile, onu asla hafife almazdı.

Ama kızın istediği gibi, onu olduğu yerde bıraktı, yanağına bir öpücük kondurdu ve kahvesini bitirmesi için yanından ayrıldı.

Bir golf tişörtü bulması gerekiyordu.

* * * *

Onları ilk kez dokuzuncu delikte gördü.

Sonra onunda, on birinde, on ikisinde ve on üçünde tekrar.

Kulüp personeli onları yakaladığında ayın on dördüydü.

Ayın on beşinde bir personel gelip oyununu böldüğü için özür diledikten sonra ona ona kulüp binasına kadar eşlik etmesinin sakıncası olmadığını söyledi.

Marcus dörtlüsünden ayrıldı ve ona eşlik etti.

Adam onu üyelik ofisine götürdü, durdu kapalı kapının dışında gülümsedi ve oldukça endişeli bir şekilde, "Bu alışılmadık bir durum Bay Sloan. Normalde üyelerimiz kuralları bilir ve onlara uyar. Bu durumda, tee zamanınız olmadığı sürece sahada bulunamayacağınızı belirten kural. Ayrıca, üyelerin üye olmayanlar için imza atması gerekir. bizim tesislerimizi kullanıyorlar. Yani Bayan Sloan ve onun... refakatçilerin... kurstaki faaliyetleri biraz hoş karşılanmıyor. Onunla konuşabileceğinizi umuyorduk."

"Yapacağım. Sağduyunuz için teşekkür ederim."

"Her zaman bir zevk, Bay Sloan," dedi adam ve uzaklaştı.

Marcus kapıyı açmadan önce derin bir nefes aldı.

Shirleen masanın arkasında oturuyordu, ayakları masanın üzerindeydi, Louboutin topuklu ayakkabıları sergileniyordu.

Daisy, Ava ve Sadie, sinsî suçlular, önündeki sandalyelerde oturuyorlardı, fazladan bir tane daha vardı. Sadie kullanabilsin diye getirdim.

Ya kamuflejlarından kurtulduklarını ya da kamuflejlarına

el konulduğunu görebiliyordu.

"Ben değıldim," diye açıkladı Shirleen. "Onlar aptalca işlerini yaparken ben de barda bir şeyler içiyordum. saçmalık."

"Marcus-" Daisy başladı.

"Hanımlar," diye sözünü kesti Ava, Sadie ve Shirleen'e hitaben. "Arabanız var mı yoksa sizin için ayarlamamı ister misiniz?"

Shirleen ayaklarını masadan çekti. "Bu defol git demek, karıma söyleyecek sözlerim var."

Kesinlikle öyle.

Shirleen ayağı kalktı, "Hepsini buraya ben getirdim. Onları geri götürebilirim. Daisy'yi eve götüreceğini varsayıyorum?"

"Doğru tahmin ediyorsun," diye onayladı Marcus.

Ava ve Sadie yavaşça ayağı kalktılar ve Shirleen'in arkasından kapıdan çıkarken Daisy'ye "özür dilerim" ifadeleri verdiler.

Sadie'nin saçının arkasında hâlâ bir yaprak vardı.

Kapı kapanana kadar bekledi, sonra da kapıya yaslanıp karısına bakacak şekilde pozisyonunu değıştirdi.

"Marcus-" diye tekrar başladı.

"Lütfen beni neden gözetlediğinizi açıklayarak başlayın." "Casusluk yapmıyordum. Sen benim kocamsın. Beni gözetleyemezsin. Kocan," diye karşılık verdi.

"Derme çatma bir kamuflaj şapka taktığınızda ve bir golf sahasında ağaçların arasında gizlendiğinizde

Elbette, orada olduğunu bilmediğimi düşündüğün bir anda beni izlemek casusluktur."

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı.

Talepte bulunurken sesindeki ısırığı tutmak çaba gerektirdi. "Ne oldu Daisy? Seni aldattığımı mı düşünüyorsun?"

Bu onun bulabildiği tek şeydi.
Katıldığı dörtlüde iki kadın olduğu düşünülürse, onun davranışının açıklaması.

Ayağa fırladı ve "Ne?" diye bağırdı. Hayır!" diye bağırdı.

"O zaman neden sen... ve Ava... ve Sadie... örgü şapkalar takıp, safari tişörtleri giyip ağaçların arasından beni mi izliyorsun?"

Ellerini iki yana açtı ve "Çünkü seni seviyorum" diye tersledi.

"Sevdiğini biliyorum. Hayatımın her anında gözünü benden ayırmayarak bunu kanıtlamak zorunda değilsin."

"Kendi tavsiyeni dinle, sevgilim," diye karşılık verdi. Adam sertleşti.

"Hayatın sadece benden ibaret olamaz," diye devam etti. Marcus hareketsiz ve sessiz duruyordu.

Daisy yapmadı.

"Başlangıçta buna ihtiyacım vardı. Tanrı biliyordu ve kesinlikle sen de biliyordun ki iyi bir adamın ilgisine, sevgisine ve bağlılığına ihtiyacım vardı. Kalbini verdin, Marcus ve Tanrı,

Verecek çok şey var. Hepsi benim için. Ama ben yapamıyorum. Bu adil değil."

Ona doğru yürüdü ve iki elini göğsüne koydu (ve golfün altı deliğinin etrafındaki engebelerde sinsice dolaşmış olabileceğini ve bir şekilde
Bunu yapmak için bir safari kıyafeti buldu, ama aynı zamanda onunla giymek için camo kaplı platform botlar bulmayı da başardı).

"Bana her şeyini vermeni istediğim zaman geçti, Marcus," diye bitirdi sözlerini.

"Rock Chicks'in artık sizde olduğunun farkındayım ve-"

"Rock Chicks'ten bahsetmiyorum. Tecavüzden bahsediyorum."

Marcus ağzını kapattı ve dişlerini sıktı.

Bunu fark etti ve eliyle onun çenesini kavradı. "Hayat hayattır, şekerim. Beni ondan koruyamazsın. Her düşüşümü hafifletemezsin. Ve hayatını Batman gibi kanatlarda yarasa sinyalinin çıkmasını bekleyerek yaşayamazsın, böylece her an beni kurtarmak için hazır olabilirsin.

Sana ihtiyacım olabilir. Kendi hayatın olmalı. Bir tane değil. Bensiz, ama seninle ilgili bir tane, böylece olması gerektiği kadar dolu olabilir. Ve sen de bunu bana vereceksin.

Çünkü bunu senin için istiyorum."

"Benim dolu bir hayatım var Daisy."

Elini bıraktı ve geri çekildi. "Senin hiç arkadaşın yok."

"Arkadaşa ihtiyacım yok."

"Tamam, o zaman, hatırlatırım, artık her zaman omzunun üzerinden bakman gereken ve uğraştığın her insanın dönüp seni mahvedecek. Aramızda çok iyi adamlar olduğunu da hatırlatmak isterim. Size saygı duyuyorlar. Senden hoşlanıyorlar. Sevgilim, istediğin adamı seçebilirsin ve bahse girerim seni hoş karşılarlar."

"Ben bira, kanat ve futbol insanı değilim."

"Dikkat et, Marcus. Bu çocuklar sporu seviyorlar elbette ama boş zamanlarının çoğunu Lincoln'de oturarak geçiriyorlar, Bira içip nerede yanlış yaptıklarını merak ederek bizim gibi çılgın bir grup orospuya bulaştılar. Eminim sizin de bu konuda söyleyecek birkaç şeyiniz vardır."

Ona mutlak gerçeği söylerken sesi nazikti. "Neden seninle birlikte olduğumu hiç merak etmiyorum."

"Eminim delinin biri perili bir evde arkadaşlarımı kovalarken neden orada olduğumu merak etmişsinizdir."

İtiraf etmeliydi ki, bunu kesinlikle merak ediyordu.

"Ya da biri Ava'nın Range Rover'ını kovalarken neredeyse I-25'e yuvarlanıyordu."

Ve kesinlikle.

"Ya da bir gey barın arkasındaki ara sokakta onun aptal kışını tekmelerken birinin beni Harvey Balducci'den çekip alması gerektiğinde."

Bunu gerçekten merak etmesine gerek yoktu.

"Ya da Roxie ve ben vurulduğumuzda o kötü adam Chicago'nun adamları Denver sokaklarında peşimizdeydi."

Bunu düşünmek bile istemiyordu.

"Konuşmayı kes," diye emretti.

"Gördün mü?" dedi, sanki demek istediğini kanıtlamış gibi. "Bir RCG devam ederken erkekler ne yapıyor sanıyorsun?"

"Bilmiyorum. Krav Maga dersleri almadan önce çiğ yumurta içmek mi?"

Kahkahası odayı doldurdu ve başını salladı. "Hayır, şekerim. HBA'ları var."

"HBA nedir?"

"Lincoln'ün ya da birinin ya da diğerinin evinde takıldıkları, saçmaladıkları ve önemli olmayan şeyler üzerine bahis oynadıkları ve sessizce Tex'e başka bir geçici bomba yapmak için bir neden verilmemesini umdukları bir Hot Bunch Meclisi."

Ona gülümsedi.

O da gülümsemedi.

"Sen Hot Bunch'ın bir üyesisin, tatlım," dedi ona tüm ciddiyetiyle. "Tek yapman gereken kulübe resmen katılmak."

Anlamadığı bir şey hissetti, çünkü bunu hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Aklına geldi. Rahatsız edici.

"Hiçbir zaman gerçekten bir marangoz olmadım," diye itiraf etti.

Tekrar yaklaştı, ellerini tekrar adamın göğsüne koydu ve ona doğru eğildi.

Karısının her şeyini severdi.

Ama onun gözlerindeki bakıştan o kadar da emin değildi.

"Merak etme, bal demeti aşk. O kısmı bana bırak."

Tamam o zaman.

Sikeyim.

* * * *

Ofisteki dahili telefon çaldı. Tuşa

bastı. "Evet, Sarah?"

"Bay Nightingale randevusu için burada." "Onu geri getirin."

"Hemen, Bay Sloan."

Marcus bunun neyle ilgili olduğundan emin değildi. O ve Ren

NI hâlâ çeşitli işler için hizmet veriyordu ama Marcus'un Lee ve adamlarıyla eskiden kurduğu ilişki gibi değildi.

Ve Lee bu randevuyu ayarlamıştı.

Ya Daisy geçen hafta sonu kulüpteki konuşmalarından sonra işe karıştı.

Ya da Lee ona müşteri listesinin mevcut kapasitesinin ötesinde genişlediğini, bu nedenle daha az zorlayıcı olanlardan birkaçını bırakın.

Ren'in bu konuları Ally'ye taşıma konusunda ne düşüneceğini merak ediyordu.

Kapı açıldı ve Sarah Lee'yi içeri aldı.

"Kahve? Köpüklü su? Normal su?" diye teklif etti. "Böyle iyiyim," dedi Lee ve Marcus'un elini sıkmak için harekete geçti. Marcus da ayağa kalkmış ve aynı şeyi yapmak için masanın etrafında dönmüştü. "İkimiz de iyiyiz Sarah," dedi ona, "Teşekkür ederim."

Başını salladı ve kapıyı arkasından kapatarak dışarı çıktı.

Masasının önündeki bir sandalyeyi işaret ederek, "Oturun," dedi.

Lee oturdu.

Marcus masasının arkasına döndü ve onu çalıştırdı.

"Ne var ne yok?"

"Tavsiyeye ihtiyacım var."

Beklediği bu değildi. "Ne tür bir tavsiye?"

"İki adam daha işe alıyorum. Talep çok fazla ve çok sık geliyor, masada para bıraktığımdan endişeleniyorum, bu yüzden güvenliğe geri dönüyorum. Mevcut müşteriyi görüşmek için

yükler ve bunu da hizmet menümüze eklersek, yalnızca mevcut ekipmanı yükseltmem değil, daha fazla alana ihtiyacım var."

Lee durakladığında Marcus, "Pekâlâ," diye cevap verdi.

"Yani şu anda üç seçeneğim var. Başka bir ofis bulmak. Beklemek ve şu anki ofisimin yanındaki kiracıların boşaltmasını ve yerlerini devralmayı ummak, ki bu tabii ki optimal değil ama yapılabilir. Ya da son olarak, tüm ofisi satın almak.

Mülk yönetim ekibinin bize söylediğine göre bina sahipleri binayı satışa çıkarmak üzereymiş, bu yüzden de kiracılarına bir fırsat sunmak için onları yokluyorlarmış. satın al."

Marcus ne yapacağını biliyordu. Sadece Lee'nin bunu yapacak sermayesi ya da kaldıraç etkisi yaratacak kredisi olup olmadığını bilmiyordu.

Bu nedenle, "Satın alabilecek durumda mısınız?" diye sordu.

"Hayır. Yeni bir bebeğim var. Yeni bir ev. Bankada param var ama nakit alırsam beni mahveder. Ve değil Denetlenmesi gereken işler listesine bir de mülk yönetimini eklediğimizde böyle bir borcun olduğunu hissetmek."

"İyi bir mülk yönetim firması bulursanız, çok fazla zamanınızı almaması gerekir."

Lee gülümsedi. "Evet, onlardan birini tanıyorum."

Gayrimenkul, Ren ile birlikte yönettikleri çeşitli ilgi alanlarının büyük bir kısmını oluşturuyordu.

Marcus da gülümsedi. "Sizi götürmekten mutluluk duyarız

inşa etmek. Bir süreliğine senin çıkarlarını gözetmem hoş
bir değişiklik olacak."

"Sağ ol dostum. Ama henüz o noktada değilim."

"Zaten ağır olan bir karara, özellikle de genişleyen bir aile de dahil olmak üzere genişleyen sorumluluklarınızla ağırlık eklemek istemiyorum. Ama bu çok iyi bir karar olacak.
yatırım."

"Önümde bir seçenek daha var.
ama beni en çok endişelendiren de bu."

"Ve öyle mi?"

"Luke, Vance ve Hector da katılacaklarını söylediler." "Anlıyorum," diye mırıldandı Marcus.

"Mace muhtemelen Stella ile sık sık yollara düşecek ve Los Angeles'a taşınabilirler. Ama o bir katılım istiyor
"

"Ne konuşuyoruz biz?"

"Ben her zaman yüzde elli ikiyi kontrol edeceğim. Onlar da geri kalanın dörtte birini alacaklar."

"Yüzde kırk sekizden vazgeçmeyi kabul ediyor musunuz?"

"Bu, operasyona bağlı oldukları anlamına geliyor ve hiçbirini kaybetmek istemediğim için, kesinlikle."

Marcus gülümsedi.

Ardından, "Peki size binayı satın alacak kadar para verebilecek durumdalar mı?" diye sordu.

"Luke ve Mace öyle. Hector ve Vance evlerini ikinci kez ipotek ettirecekler.

Hector için bunu atlatabilir. Ona verecek parası var. Sadece sikiyle düşünmeyi bırakmalı ve kadının finansal durumlarının bir parçası olmasına izin vermeli."

Marcus, "Hector bir yolunu bulsa da bulmasa da, hepsi yatırım yaptığına göre senin üzerine daha fazla yük biniyor," diye tahmin yürüttü.

Lee başını salladı. "Bu işi berbat edemem. Bunu yaparlarsa, çok fazla şey buna bağlı olur."

"Bu senin sorunun değil."

"Aile söz konusu olduğunda öyle."

"Evet, doğru," diye fısıldadı Marcus.

"Peki sen ne yapardın?" Lee sordu.

Peki.

Lanet olsun.

Bu Daisy'nin bunu ayarlamasıyla ilgili değildi.

Bu saygıyla ilgiliydi. Bu, Lee'nin ona çok değer vermesi ve dürüstçe tavsiyesini istemesiyle ilgiliydi.

Ve Marcus uzun zamandır hissetmediği bir şey daha hissetti, tabii Daisy ona böyle hissettirmiyorsa.

Güzel.

"Ne sen ne de o adamlar aptal değil, Lee. Onların bir kısmının sana yatırım yaptığına inanıyorum çünkü sana inanıyorlar ve senin sağlam olduğunu biliyorlar. Ama onların da kadınları ve aileleri var ya da olacak. hayatlarının önemli parçalarını koyacakları bir şey

tehlikede. Son olarak, buna bir yatırım olarak inanıyorlar. Verimli getirileri olacağına inanıyorlar. Ben de haklı olduklarına inanıyorum. Bu ortakları alın. Ve bunu satın alın. bina."

Lee karakteristik olarak bu konu üzerinde sadece yarım saniye düşündü.

Ve sonra dedi ki, "Ben de öyle yapacağım. Sağ ol, dostum." "Benim için zevkti."

Lee omzunun üzerinden kapıya, sonra saatine, sonra da Marcus'a baktı. "İşten çıkma saati yaklaşıyor," diye not etti.

"Sen benim son randevumsun."

Lee sırtıttı. "Dışarı çıkıp bir şeyler içmek ister misin?" Marcus bir an için kıpırdamadı.

Sonra gülmeye başladı.

"Daisy?" diye sordu.

Lee de gülmeye başladı. "İtiraf etmeliyim ki Marcus, o taş gibi kot giysili kıcını ofisime sokup bana seninle arkadaş olmamı söylediğinde, yarı yarıya ondan korkuyordum, yarı yarıya da birinin beni orta çağa geri döndürüp döndürmediğini merak ediyordum.

Okuldan Bayan Zhang'ın sınıfına, gerçek bir top toplayıcı, beni hiç arkadaşı olmayan tüm çocuklarla arkadaş yaptığında, çünkü 'Sen bir lidersin, Bay Nightingale. Liderlik edin."

Marcus gülmeye devam ederken bile, "Lütfen endişelenme. Ben arkadaş tipi bir insan değilim."

Lee hiç gülmeden, "Evet, gülüyorsun," diye cevap verdi.

Marcus'un eğlencesi de sona erdi.

"Eğer doğru hatırlıyorsam," dedi Lee, "Jet'in arkasını kolluyordun.

Ve Roxie'nin. Ve Ava'nın. Bekle, geri al, Indy'ninkiyle başladın-"

Marcus araya girdi. "Demek istediğin anlaşıldı."

" yle olduğundan emin değilim. Kaçırılmadı, Marcus. Bu bir

Bayan Zhang'ın sınıfındaki çocuklardan biri olduğun hakkında.

Bu zaten bir ekibin olmasıyla ilgili, ama sen bizi ortada bırakıyorsun."

Marcus hiçbir şey söylemedi çünkü ne söyleyeceğini bilmiyordu. Ne hissettiğini bile bilmiyordu.

Bildiği tek şey ağzından ıkanlardı. "Daisy'nin arkasını kolladın."

"Aynen  yle," diye karşılık verdi Lee. "Ve bu bok bir daha asla olmayacak, ama bana ihtiyaı olursa, bana ihtiyaın olursa, ben

Orada. Adamlardan herhangi biri orada olacak. Ve bu bir fatura kazandırmaz. Aile içindeyken fatura olmaz."

Marcus ba ını çevirdi ve pencereden dışarı baktı.

Lee ona bir saniye verdi.

Ve sonra ısrar etti, "Gel bir içki i. Kız kardeşim evleniyor. Indy'nin bekarlığa veda planlarının bir ipucunu duydum. Bu bok daha gerçekleşmedi bile, ve ben zaten takviyeye ihtiyaı var."

Marcus Lee'ye baktı.

Ve sonra bir karar verdi. "Hadi gidelim."

Lee hemen gülümsedi.

Marcus da karşılık verdi.

* * * *

Birkaç saat sonra, Marcus karısının ve kendisinin yatak odasına girdi.

Daisy yatağın üzerinde bir sürü dergi, günlüğü, bir yığın kişisel gelişim kitabı (her zaman satın alınmış ama hiç açılmamış) açık, kısmen yenmiş bir Godiva kutusu, komodinin üzerinde bir bardak roze, yanında mermer bir kılıf içinde şişe, üst üste yığılmış bir yığın yastık ve telefonu kulağında.

Onu gördü ve hemen, "Seni sonra ararım Shirleen, adamım az önce eve geldi," dedi.

Ekrana vurdu, telefonu yatağın üzerine fırlattı ve ona baktı.

Bir elini kravatına götürerek yatağın ayak ucuna doğru yürüdü.

"Özür dilerim, sevgilim. Geç kalacağımı mesaj attığımı biliyorum ama tam olarak açıklayayım. Lee ve ben konuşmaya başladık. Bu yüzden akşam yemeğine kalmaya karar verdik."

Sıçrayarak ayağa kalktı ve yatağa koşup vücudunu onun kollarına attığında dergiler, kitaplar ve çikolatalar havada uçtu.

Her zamanki gibi onu yakaladı.

"Adamım Hot Bunch üyeliğini kabul etti mi?" diye gülümsedi.

"Evet."

Başını arkaya attı ve "Yippee-kay-yay!" diye bağırdı.

Adam ona gülümsedi.

Ama kız tekrar ona baktığında, adam onu öptü. Sonra yatakta onun üzerine düştü.

Bir süre sonra da saçındaki çikolatalı ganajı temizlemesine yardım etti.

* * * *

Ayrıca 1001 Karanlık Gece ve Kristen Ashley'den [Tırmanıştan Sonra](#), [Dinginliğin Peşinde](#), [Sıçramayı Gerçekleştirmek](#), [Eşleşmeyi Sağlamak](#), [Çekimle Savaşmak](#), [Vahşi Rüzgar](#), [Rüya Isırıkları](#), [Vahşi Ateş](#), [Sessiz Adam](#), [Sert Sürüş](#), [Karanlıkta Gossamer](#)'ı keşfedin, ve [Rock Chick Rövanşı](#).

1001 Karanlık Gece Bültenine [kaydolun](#) ve
Tiffany Anahtar kolye kazanma şansını
yakalayın.

Her ay bir yarışma var!

Abone olmak için [buraya](#) tıklayın.

**Bonus olarak, tüm aboneler BEŞ ÜCRETSİZ özel kitap
indirebilir!**

1001 Karanlık Gece Koleksiyonu On'u Keşfedin

Keşfetmek için [buraya](#) tıklayın

Donna Grant'tan [EJDERHA](#)

[SEVGİLİSİ](#) Bir Ejderha

Kralları Romanı

[KEEPING YOU](#) by Aurora Rose Reynolds

An Until Him/Her Novella

[HAPPILY EVER NEVER](#) by Carrie Ann Ryan

Bir Montgomery Mürekkep Mirası

Novellası

[DESTINED FOR ME](#) yazan Corinne Michaels

Benim İçin Geri Dön/Kalacağını Söyle Çapraz Geçiş

[MADAM ALANA](#) Yazan Audrey

Carlan Bir Evlilik Müzayedes

Romanı

[KİRLİ KİRLİ MİLYARDER](#) Yazan Laurelin Paige

Bir Kirli Evren Novellası

Laura Kaye tarafından yazılan [HIDE AND SEEK](#)

Bir Küfür Romanı

J. Kenner tarafından yazılan [SENİNLE KARIŐIK](#)

Bir Stark Güvenlik Romanı

[TEMPTED](#) by Lexi Blake

Bir Efendiler ve Paralı Askerler Romanı

[DANDELION GÜNLÜĞÜ](#) yazan Devney

Perry Bir Maysen Jar Romanı

[CHERRY LANE](#) yazan Kristen

Proby Bir Huckleberry Bay

Novellası

[THE GRAVE ROBBER](#) by Darynda Jones

Bir Charley Davidson Romanı

[BANSHEE'NİN ÇIĞLIĞI](#) Heather Graham A

Krewe of Hunters Novella

[DARKEST NEED](#) by Rachel Van Dyken

A [Dark](#) Ones Novella

[CHRISTMAS IN CAPE MAY](#) by Jennifer Probst

Bir Sunshine Sisters Romanı

Rebecca Zanetti'den [Bir VAMPIİRİN EŞİ](#)

Karanlık Koruyucular/Asiler

Novellası

[NEREDE](#) BAŞLIYOR Helena

Hunting'den Bir Pucked Novella

Ayrıca Blue Box Press'ten:

EVLİLİK MÜZAYEDESİ yazan Audrey Carlan [Birinci](#)

[Sezon, Birinci Cilt](#)

[Birinci Sezon, İkinci Cilt](#)

[Birinci Sezon, Üçüncü Cilt](#)

[Birinci Sezon, Dördüncü Cilt](#)

[ÇALINTI HAYALLERİN MÜCEVHERCİSİ](#) by M.J. Rose

Christopher Rice'ın C. Travis Rice adıyla yazdığı [SAPPHIRE](#)
[STORM](#)

Bir Sapphire Cove Romanı

[ATLAS: PA TUZUNUN HİKAYESİ](#) Lucinda Riley ve Harry
Whittaker

[KÜL VE KANIN RUHU](#) Jennifer L. Armentrout Bir Kan ve
Kül Romanı

[START US UP](#) by Lexi Blake
Bir Park Avenue Promise
Romanı

Xio Axelrod'[dan BYLINE'DA AŞK](#) Bir
Oyun ve Oyuncular Romanı

[ÇEKİMLE SAVAŞMAK](#) Kristen
Ashley'den Bir Nehir
Yağmuru Romanı

[VISIONS OF FLESH AND BLOOD](#) by Jennifer L.
Armentrout ve Rayvn Salvador
Bir Kan ve Kül/Et ve Ateş Özeti

Jennifer L. Armentrout'[tan Et ve Ateş](#) Romanı

DAHA FAZLA KRISTEN ASHLEY KEŞFEDİN

Rock Chick Rövanşı: Bir Rock Chick Novellası

23 Ocak 2024'te geliyor

Satın almak için [buraya](#)

tıklayın.

Lisedeyken, Malia Clark hayallerinin erkeğini buldu.

Darius Tucker.

Ancak hayat onları olması gerekenden çok daha önce yüzlerine vurur. Darius ailesini güvende tutmak için sert bir karar verir ve Malia bir sırla kasabayı terk eder.

Malia geri döndüğünde, her şeyi paylaşmak için Darius'u arar, ancak Darius ona söyleyemeden öğrenir. Aynı zamanda, uzak kaldığı yıllar boyunca Darius'un ne kadar değiştiğini de öğrenir.

Ondan vazgeçmeyi reddediyor. Ta ki adam onu zorlayana kadar.

Sırlar Malia ve Darius'un arasına girer, aynı zamanda Malia'nın çalıştığı hukuk bürosunda garip şeyler olması, çocuğunun araba istemesi ve yavaş pişirici cehenneminde sıkışıp kalması. Neyse ki, arabası ya da ölümü onun arkasındadır.

Ve bu arada, Darius Tucker'dan umudunu hiç kaybetmemesi gerektiğini öğrenebilir.

* * * *

Tırmanıştan Sonra: Bir Nehir Yağmuru Romanı, Kitap 1

Satın almak için [buraya](#) tıklayın.

Onlar Üç Amigo'ydu: Duncan Holloway, Imogen Swan ve Corey Szabo. İki genç çocuk Yürüyüşlerinde çamura batmaktan çekinmeyen havalı bir kızla bir araya gelerek evde zor hayatlar.

Büyüyüp aktivist, CEO ve popüler River Rain outdoor mağazalarının yüzü Duncan Holloway, ödüllü aktris ve Amerika'nın sevgilisi Imogen Swan oldular, ve Corey Szabo, acımasız teknoloji milyarderi.

Zengin ve çok ünlü olduklarında, bir kişinin bencilce davranışlarının tüm hayatlarını nasıl etkileyeceğinin yıkıcı bilgisini öğreneceklerdi.

Ve sevdiklerinin hayatlarını.

Nehir Yağmuru serisine Tırmanıştan Sonra ile başlayın. Duncan ve Imogen'in şiddetli bir ihanetten onlarca yıl sonra birbirlerine dönüş yollarını bulmalarının hikayesi.

Ve kendinizi, Nehir Yağmuru devam ettiğinde hikayeleri anlatılacak olan aileleriyle tanıştırın.

* * * *

Huzurun Peşinde: Bir Nehir Yağmuru Romanı, Kitap 2

Satın almak için [buraya](#) tıklayın.

Chloe Pierce çok küçük yaşlardan itibaren sevdiklerine göz kulak olmak üzere eğitildi.

Ve en iyiler tarafından eğitildi.

Ama ona göz kulak olan adam artık orada olmadığına, Chloe başıboş kalmıştır; tıpkı hayatının temellerinin paramparça olduğu gibi.

Sonra uzun boylu, sırık gibi, gösterişsiz Yargıç Oakley, onun tam tersi. Alışveriş yapıyor. O yürüyüş yapar. O pembe kadın içiyor. O bira içer. O bir şehir kızı. O bir Dağ adamı.

Açıkçası bu, karşılaştıklarında patlayan bir kavga ettikleri anlamına geliyor. İkinci karşılaşmaları da pek iyi geçmez.

Yargıç bu mücadeleyi seviyor. Chloe onun her şeyi. bir kadında istemez, ama onunla zaman geçirmenin yollarını bulmadan duramaz. Onun kayıp ve değişimle uğraştığını biliyor.

Sadece bunun ne kadar derine indiğini bilmiyor. Ya da ne kadar

Chloe'nin kalbinde yeri olanlara özen göstermesi kökleşmiş bir şeydir, ona bakacak birine güvenmek ne kadar zor olacaktır...

Ve onun sırası geldiğinde ne kadar zor olduğunu.

* * * *

Sıçramayı Gerçekleştirmek: Bir Nehir Yağmuru Romanı, 3. Kitap

Satın almak için [buraya](#) tıklayın.

Alexandra Sharp yıllardır iş arkadaşı John "Rix" Hendrix'e aşıktır. O onun mükemmel erkeğı, bunu biliyor.

O sadece onun mükemmel kadını değıl ve bunu o da biliyor.

Sonra Rix, Alex'e bir kıvılcım olabileceğıne dair bir ipucu verir.

Aralarında, eğer bir adım atarsa, bir aleve dönüştürebileceğı bir bağ vardır. Bu, bir kazaya ve yanmaya yol açar ve utangaç Alex'in bir daha asla risk almaması için ipucunu yakalaması gereken tek şey budur.

Ancak, inkar edilemez bir zamanlamayla, Rix'in kalbini kıran eski sevgilisi ve Alex'in hayatını geçirdiğı ailesi daha fazla dram sunmak için hazırlanıyor. Çöpçatan arkadaşlarının yardımıyla, Rix ve Alex saldırıya birlikte göğüs germeye karar verirler... Sahte bir çift olarak.

* * * *

Eşleşmeyi Sağlamak: Bir Nehir Yağmuru Romanı, 4. Kitap

Satın almak için [buraya](#) tıklayın.

Yıllar önce, tenis süperstarı Tom Pierce ve "It Girl" Mika Stowe bir partide tanıştı.

Mika aşık oldu. Tom zaten karısına aşıktı. Tom Mika'yı arkadaş olarak ne kadar çok istese de, Mika bunu biliyordu. Bu harika adama ilgi duymak ve ona asla sahip olamamak çok acı verirdi.

Sonsuza dek süreceğini düşündükleri bir süre için yollarını ayırmışlar, ancak tarifsiz bir trajedi Mika'nın hayatını kararttığına sadece bir kez yeniden bir araya gelmişlerdir.

Yıllar sonra, imkânsız olan gerçekleşir.

Bir zaman gelir, ikisi de ayrılır.

Ama şimdi Tom korkunç bir hata yapmıştır. Sevdiklerine o kadar zarar veren bir hata ki, asla telafi edilemeyeceğini düşünüyor.

Mika, onunla tanıştığına ne kadar uzağa ve ne kadar hızlı düştüğünü asla unutmamıştır, ancak Tom'un günahı onu uzanmaktan uzak tutmaktadır.

Ancak aralarında çöpçatanlar da var.

Ve bu maçı yapmak için komplo ortaya çıktığında, Tom ve Mika uluslararası bir mücadelenin içine atılırlar.

onları spor endüstrisinin Golyat'ıyla karşı karşıya

getiren bir entrika.

Şimdi arkadaşlık, cazibe, aşk, aile, keder, kefare, bir kıtanın iki zıt tarafında yaşanan çok farklı iki hayat ve bir kutu dolusu yavru kediyle uğraşırken aynı zamanda büyük bir savaşı karşı karşıyadırlar.

* * * *

Çekime Karşı Savaşmak: Bir Nehir Yağmuru Romanı, 5. Kitap

Satın almak için [buraya](#) tıklayın.

Hale Wheeler'a babasından milyarlar miras kaldı. O Bu kaynakları alıp dünyayı daha iyi hale getirmeye karar verdi. Göreviyle evli olduğu için aşka ayıracak zamanı yok.

Bu kararın arkasında daha fazlası var. Henüz Babasının trajik kaybıyla ya da ebeveynlerinin boşanmasının acısıyla yüzleşmiştir. Babasının izinden giderek bir kadının kalbini asla onarılamayacak şekilde kırmak niyetinde değildir. Bu yüzden asla evlenmeyeceğine yemin eder.

Ancak Hale, ünlü ailesi hakkında haber yapan hırslı ünlü haber muhabiri Elsa Cohen ile tanışınca ilgisini çeker. Onu uyarır ama kadın onunla bir anlaşma yapar. Özel bir röportaj karşılığında geri çekilecektir.

Elsa Cohen kariyeriyle evlidir ama aşk, evlilik ve çocuk istemektedir. Ayrıca inanılmaz derecede yakışıklı, son derece sadık, yufka yürekli Hale Wheeler'ı da istemektedir.

Kafa kafaya verirler ve ikisi de her karşılaştıklarında neden havai fişekler patladığını inkâr ederler. Ancak aralarındaki yadsınamaz çekimi anladıklarında, Elsa bu dinamik iyiliksever adama aşık olmaktan kendini alamaz.

Hale'e gelince, güzel, cesur ve sevgi dolu Elsa Cohen'in çekimine karşı koyması gerektiğini biliyor çünkü onu kırmak onu mahvedecek.

* * * *

Karanlıktaki Gossamer: Bir Hayal Ülkesi Romanı

Satın almak için [buraya](#) tıklayın.

Nişanları çocukken atılmış.
Zengin ve yakışıklı Remington Markisi Loren Copeland, Derryman Kontu'nun göz alıcı kızı Maxine Dawes ile evlenecektir. Bu bir güç eşleşmesi. Her iki ev için de mükemmel bir ittifak.

Ancak Kont, Maxine'in asla evlenemeyeceği anlamına gelen bir çocukluk yarasını gizli tutmaktadır. Bunu, bu evliliğin gerçekleşebilmesi için bir mucize ararken yapmıştır.

yer. Böyle bir ittifakın ona sağlayacağı nüfuza ihtiyacı var ve bunu elde etmek için hiçbir şeyden kaçınmayacaktır.

Zamanı geldi. Daha fazla bahane olamazdı. Daha fazla erteleme yok. Evlilik gerçekleşmeli, ya da sözleşme kırılacak.

Her şey kaybolmuş gibi görünürken Kont mucizesini bulur: Kızının bir ikizinin olduğu paralel bir evren vardır. Onu bulmalı, kendi dünyasına getirmeli ve Markizi kendisine aşık etmesi için zorlamalıdır.

Ve bunu yapıyor.

* * * *

Vahşi Rüzgar: Bir Kaos Romanı

Yazan: Kristen Ashley

Satın almak için [buraya](#)
tıklayın.

On altı yaşındayken, Jagger Black
Onun olan kıza. Bir mezarlıkta. Annesinin cenazesi
sırasında.

Yıllarca hayatları kesişir, aralarındaki bağın çekimini
hissederler ama sonra kendi yollarına giderler.

Ama Jagger o kıızı birini kovalarken gördüğünde
sokağa girmeden önce iki kez düşünmez. Ve kadının tam
dozunu aldığı anda

sonunda karar vermesi gerektiğini ya da onu bırakma zamanının geldiğini biliyor.

Serbest kalmaya hazır. Ama
Jagger her şeyi kabul etti.

* * * *

Dream Bites Yemek Kitabı: Komandolarla Yemek Pişirmek

Kristen Ashley'den Kısa Öyküler

Suzanne M. Johnson'dan

Tarifler Satın almak için [buraya](#)
tıklayın.

New York Times'ın en çok satan yazarı Kristen Ashley ve
USA Today'in en çok satan yazarı Suzanne M.
Johnson'dan...

Bakalım neler pişiyor!

Denver'a ve Hawk Delgado'nun komandolarının
mutfaklarına davetlisiniz: Daniel "Mag" Magnusson, Boone
Sadler, Axl Pantera ve Augustus "Auggie" Hero
kadınları için hazırladıkları güzelliklerden bazılarını sizlerle
paylaşıyor.

Sadece komandolarla vakit geçirmekle kalmayacaksınız,
Rüya Takımı da adamlarıyla birlikte görünecek ve bir dizi
özel konuk yıldız olacak. Bitmiyor

Orada, dışarıda bırakılmaktan hoşlanmayan sürpriz bir kaynaktan bazı bonus tarifler de bulacaksınız.

Denver'a bir gezi, birkaç kısa hikaye, biraz anı ve bolca harika yemek için kemerlerinizi bağlayın.

(Bu yemek kitabından elde edilen gelirin yarısı Rock Chick Nation Hayır Kurumlarına aktarılmaktadır)

Dream Bites, Komandolarla Yemek Pişirmeye Hoş Geldiniz!

* * * *

Vahşi Ateş: Bir Kaos Romanı

Yazan: Kristen Ashley

Satın almak için [buraya](#)
tıklayın.

"Biliyorsun, iyi bir kardeşi zapt edemezsin."

Kaos Motosiklet Kulübü savaşını kazandı. Fakat Her erkek kardeş bisikletinin arkasında kadınıyla birlikte gün batımına doğru yol aldı.

Kaos, bir adam olan Dutch Black'in hikayesiyle geri
dönüyor

Babası öldürülene kadar kulübün ahlaki pusulasıydı. Ve
Dutch'ı yetiştiren adam

Kulübü her ne pahasına olursa olsun. Bu kombinasyon Dutch'ın olmaya niyetlendiği adam.

Aynı zamanda Dutch'ın kadınına vermek için her şeyi yapacağı erkektir.

* * * *

Sessiz Adam: Bir Rüya Adam Romanı

Yazan: Kristen Ashley

Satın almak için [buraya](#)

tıklayın.

Charlotte "Lottie" McAlister tam havasında. Hayatının bir sonraki bölümünü üstlenmeye hazırdır ve bir erkeği yoksa, her zaman yaptığı şeyi yapacaktır. İşini kendi başına halledecek. Bu iş bir aile kurmak anlamına gelse bile.

Sorun şu ki, Lottie'nin bir sapığı var. Gerçekten kötü türden. Yani bir korumaya ihtiyacı var.

Mo Morrison'a girin.

Muazzam. Korkunç.

Sessiz ol.

Mo pek konuşmaz ve Lottie dikkat çekmeye alışkındır. Ve Mo'nun ilgisini istiyor. Hem de çok.

Ama Mo'nun katı bir kuralı var. Eğer vücudunuzu koruyorsa, onunla tek yaptığı şey budur.

Ancak Mo, Lottie'yi ne kadar uzun süre güvende tutmak zorunda kalırsa, bu güzel sarışına o kadar hızlı aşık olur ki, Lottie onun kafasındaki ölmek bilmeyen şeytanlarla bile başa çıkabilir.

Ama sonunda, Lottie ve Mo sadece tehdit sona erene kadar ellerini uzak tutmanın bir yolunu bulmak zorunda kalmazlar, aynı zamanda aşırı korumacı Hot Bunch, Lottie'nin Çılgın üvey baba Tex, Mo'nun erkek öğrenci komandolarından oluşan ekibi, çatlak kız kardeşlerinden bahsetmiyorum bile.

Lottie sonunda hayalindeki erkeğe kavuşmadan önce. Ve Mo da Hayalindeki Kız'a sahip olabilir.

* * * *

Sert Sürüş: Bir Kaos Romanı

Yazan: Kristen Ashley

Satın almak için [buraya](#) tıklayın.

Rosalie Holloway, Kaos Motosiklet Kulübü için her şeyini ortaya koydu.

Kaos'u rakip kulüpleri hakkında bilgilendirmek,

Bounty-Rosalie riskleri biliyor. Ve onlara ödüyor
korkutup yola getirmeyi umduğu adamı

Ona ihanet ettiğini anlayınca da kendi adaletlerini yerine getirmeleri için onu kardeşlerine teslim eder.

Ama aslında Rosie, Bounty'sinden uzaklaştıkça aşık olduğunu uzun zamandır inkar ediyordu.

Everett "Snapper" Kavanagh ile, bir Kaos kardeşi. Snap, kar mavisi gözleri olan, sessiz ve sakın bir motorcu çocuktur.

Onu güvende tutması gereken ve bu görevi yerine getiremeyen, kendine güvenen ve tatlı mizaçlı biri.

Snapper için, Kaos Yerleşkesi'nde onu ilk gördüğü andan itibaren Rosalie hep Rosalie'ydi. Sadece açık bir atış için bekliyordu. Ama Rosie'sini kanlar içinde bıraktıktan, dövdükten ve kırdıktan sonra bunu elde etmek istemedi.

Çimento deposu zeminindeki ödül.

Rosalie devam eden bir savaşın kurbanı olmuşken, Snapper ona güvenmesi için rehberlik etmeli, onunla bir şans yakalamalı ve bir bağ kurmalıdır...

Ve kadınının Kaos ailesine sıkı sıkıya bağlar.

1001 KARANLIK GECENİN DÜNYASINI KEŞFEDİN

Koleksiyon Bir

-

Koleksiyon İki

-

Koleksiyon Üç

-

Koleksiyon Dört

-

Koleksiyon Beş

-

Koleksiyon Altı

-

Koleksiyon Yedi

-

Koleksiyon Sekiz

-

Koleksiyon Dokuz

-

Paketler

-

Keşif Yazarları

-

Mavi Kutu Yayınları

-

Yükselen Fırtına

-

Liliana Hart'ın MacKenzie Ailesi

-

Lexi Blake'in Crossover Koleksiyonu

-

Kristen Proby'nin Crossover Koleksiyonu

DerinUç

Kristen Ashley'den

Bal Serisi

Satın almak için [buraya](#) tıklayın.

Muhteşem alfa erkeklerinin bir kadının her arzusunu yerine getirmeye kararlı olduğu çökmekte olan şehvetli bir dünyaya girin...

Olivier, Bal Kulübü'ne katıldığında kendini neyin içine soktuğundan emin değildir, sadece karanlık bir yanı bu özel kulübün sunduğu yaşam tarzını arzulamaktadır. Burada, hiçbir Sınırlar test edilmeden bırakılacak... ve kişinin en derin fantezileri enfes bir gerçekliğe dönüşecek.

Amélie, Olivier'i teslim olmaya davet ettiğinde, alfa itaatkârına arzuladığı şeyi verir. Çok geçmeden ikisi de kendilerini tahmin ettiklerinden daha fazla aşık olmuş bulurlar ama aralarındaki bağ derinleştikçe Olivier'nin geçmişiyle ilgili gerçek her şeyi mahvedebilir...

Sürükleyici ve baştan çıkarıcı olan Derin Uç Çok satan yazar Kristen Ashley'den heyecan verici yeni bir seri.

* * * *

Bunu yaptıktan sonra odanın ortasına doğru yürüdü.

Ona döndü ve sanki kapının çerçevesinin üst kısmı her zaman görünmüyormuş gibi otomatik olarak eğildiğini gördü. karşılaşmayacağını varsayıyordu.

Bu onu daha da çekici kılan bir manzaraydı.

Adam kapıyı yavaşça arkasından kapatıp gözlerini odanın içinde gezdirerek etrafı incelerken, kadın da onu izledi onlar geniş olsun.

Ona doğru eğildiler ve eğlendiği her halinden belliydi. Sadece bakışlarından yayılmakla kalmıyor, dudaklarında da seğiriyordu.

Alışılmadık ve kabul edilemez bir tepki daha.

Bunun komik olduğunu düşündü.

Onun yanıldığını kanıtlamak için eline bir fırsat geçmesini çok istiyordu.

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve ayak parmağını vurmaya başlayacakmış gibi bir ayağını hafifçe uzattı. İçinde Giydiği şal elbisenin üstünü açtığını, hiçbir şey göstermediğini biliyordu ama ona verdiği söze karşı koymak imkânsızdı.

Adamın dikkati kadının bacaklarına yöneldi.

"Oyun odalarında," diye bir çırpıda söze başladı ve bakışları onunkilerle kesildi, "göz teması istiyorum. Aksi belirtilmedikçe, sadece doğrudan gözlerimin içine bakmaktan çekinmemelisiniz, eğer görüş alanınızdaysam veya vücudunuzun doğal tepkisinin bakışlarımla buluşmanızı zorlaştıracak bir şey vermiyorsam, bunu talep ediyorum."

Adam onaylamak için çenesini eğmekten başka bir şey yapmazken kadın öylece bakakaldı.

Arsız.

Son derece arsız.

Muhteşem.

"Sessiz olmalarını veya konuşmak için izin istemelerini istemediğim sürece, oyuncaklarımın da aşağıdaki durumlarda yanıt vermelerini isterim onlarla konuşulur. Sadece 'evet, Hanımefendi' ya da 'hayır, Hanımefendi' olsa bile."

Duruşu gevşemişti, sanki bir yere yerleşiyormuş gibiydi. belli belirsiz ilgi çekici bulduğu bir gösterinin başlangıcıydı ve derin gürleyen sesi odanın içinde kayalar gibi yankılanıyordu. "Evet, Hanımefendi."

Tanrım, sesi bile meydan okuduğunu ilan ediyordu. "Mükemmel," diye izin verdi. "Adın ne?" "Olivier," diye yanıtladı.

Fransızca.

Bu da alışılmadık bir durum, en azından bu ülkede. Ve ilginç. Çok hoşuna gitti.

Onu inceledi.

Gözlerini tutarak ona izin verdi.

"Ben Bayan Amélie," diye sonunda ona bilgi verdi.

"Biliyorum. Dışarıda bir sürü hayranınız var . . .

Hanımefendi."

"Hanımefendi" derken yaşadığı tereddüt, daha az onu test ettiği izlenimi ve daha çok garip Bu kelimenin, deneyimli bir denizaltının dilinden hemen dökülebilecekken pratikte kullanılmadığı izlenimine kapıldı.

Bu konuda hiçbir yorum yapmadı.

"Üzerinden geçmemiz gereken şeyler var," diye belirtti.

"Doğru," dedi, iri vücudu yeniden ayarlanıyordu, şimdi daha da yerleşiyor gibiydi, ona aynı şeyi vermeye niyetliydi güvenlik adresini veren bir uçuş görevlisinin dikkatini çekmişti.

Bu nezaketten öte bir şey değil.

Onun hareketlerinin yarattığı ürpertiyle savaştı ama rahatsız olmasına izin verdi.

"Güvenli kelimen yavru kedi," dedi.

"Evet, Hanımefendi."

"Her türlü oyuna açıksın," diye devam etti.

"Evet, Hanımefendi."

"Bu önemli bir konu ve çekinmemi istediğin bir şey varsa şimdi paylaşmanın tam zamanı Olivier.

Özellikle de seninle ilk kez oynadığım için."

Gözlerinde bir şey parladı. Hiçbir şeyin ve her şeyin renginde olan mavi gözler. Gökyüzünün değil. Denizin değil. Gece yarısının değil. Sadece gökkuşağının paylaşılabilir derinliklerinde var olan saf bir mavi.

O parıltının kalçalarının arasından geçerek rahmine yerleştiğini hissetti.

Bu konuşmanın bitmesini istiyordu, böylece kız onunla birlikte. Ön hazırlıkların bitmesini istiyordu, böylece iyi şeylere başlayacaklardı.

Onu istiyordu.

O mavi gözlere baktı ve bir an için büyülendiğini hissetti.

Tanrı aşkına Leigh, diye azarladı kendini toparlamak için. Gökkuşağı mı?

"Olivier," diye sordu.

"Her şeye açığım," diye teyit etti.

Elini uzatarak yastıklı kasayı, sergilenen raptiyeleri ... ahırını işaret etti.

"Bir şey var mı?" diye itti.

Bir meydan okuma gibi bakışlarını onun üzerinde tuttu. "Herhangi bir şey." Yine dudakları kıpırdadı. "Hanımefendi."

Sessizleşti ve onu içine aldı.

Aryas bir röntgencinin ön kapıdan geçmesine izin vermezdi. Amélie, Bond filminde James'i zor durumdan kurtaran tüm cihazları yapan beyefendi gibi gizli casuslara, James'i anında dışarı atacak bir güç alanı kurmaları için para ödediğini hayal etti.

Arı Balı'nı bir merak unsuru olarak kullanmak ya da katılmak yerine gözlemleyerek eğlenmek isteyen herkes (dolayısıyla

yaşam tarzını benimsemek değil). Kesinlikle her şeyi eğlenceli bulan biri değil.

"Seni eğlendiriyor muyum?" diye fısıldadı, fısıltısında korkudan değil öfkeden kaynaklanan bir titreme vardı.

Yüzü sertleşti ve iki kelimesi o kadar kesindi ki, kayalar yeniden yuvarlanmaya başladı.

"Kesinlikle hayır."

"O zaman mizahınızı açıklayabilir misiniz?" diye sordu.

Omuz silkti. "Elbette. İnanılmaz derecede güzelsin. Ayrıca inanılmaz derecede seksisin. Ama ben Her bir santimetrekareni o kadar tatlı yapan dönüşümlerle tahmin edemezsin, yürüyen ıslak bir rüyasın, sinirlendiğinde de inanılmaz derecede Çok tatlı. Ve beş dakika önce bana muhteşem bir kızılın beni bir odaya götüreceğini ve beni midillisi yapacağını söyleseydiniz, bunu sorun etmezdim. Ama ayakta burada seninleyim, benim için sorun yok."

Bunu başarmak için gereken her türlü çabayı sarf etti ama son iki noktada, Amélie gözünü bile kırpmadı.

Bunun yerine, bu kısmı bitirmeye karar verdi.

Hemen.

1001 Karanlık Gece adına,

Liz Berry, M.J. Rose ve Jillian Stein'a teşekkür ederiz ~

Steve Berry
Doug Scofield
Benjamin Stein
Kim Guidroz
InkSlinger PR
Dan Slater
Asha Hossain
Chris Graham
Chelle Olson
Kasi Alexander
Jessica Johns
Dylan Stockton
Richard Blake
ve Simon Lipskar